ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο Αθ. 52
Αθήνα Αθκεν 655
PRESS POST X+5 PRESS POST
ΕΛΤΑ Hellenic Post

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

91 ον Τεύχος

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2018
Νίκης 11, 105 57 Αθήναι
Ευρώ 0,01

Άρθρα

Ο ρεαλισμός απαιτεί ενεργοποίηση του Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος Ελλάδος-Κύπρου
τωνΥποναυάρχου ε.α. Δημητρίου Τσαϊλά και κ.Αλεξάνδρου Δρίβα
Σκέψεις με αφορμή τις πρόσφατες Τουρκικές προκλήσεις
του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου
Σκέψεις περί της δημιουργίας Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας,
του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου
Ο Ελληνισμός και οι Τουρκικές Γεωστρατηγικές επιδιώξεις
του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη
Και τώρα τι κάνουμε με την Τουρκία;
του κ. Χρήστου Ζιώγα
Οι ομοιότητες του Χίτλερ με τον Κεμάλ και τον Ερντογάν: πώς οι ναζί μιμήθηκαν τον Αττατούρκ
του κ. Μάριου Ευρυβιάδη
Η ενεργειακή πορεία της Κύπρου και οι Τουρκικές προκλήσεις,
της Κατερίνας Βαθρακογιάννη
Έβρος: εστιάζοντας στο δάσος και όχι στο δένδρο
του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη
Αποτελεί η ίδρυση του Ελληνικού Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας πανάκεια; είναι αναγκαίο...
του κ. Βασίλη Κοψαχείλη
Τα ελληνοτουρκικά και ο υβριδικός πόλεμος
του κ. Μάκη Ανδρονόπουλου
"Μιλιταριστές" και "κοσμοπολίτες" ! Ένα κείμενο για όσους μας "νανούριζαν" στα εληνοτουρκικά
του κ. Δημήτρη Μηλάκα
Η δεύτερη ευκαιρία και το μήλο των Εσπερίδων
του κ. Αγγέλου Συρίγου
Γιατί οι ΗΠΑ ξεκινούν παγκόσμιο οικονομικό πόλεμο;
του κ. Αναστασίου Λαυρέτζου.
Η κατάρρευση της Wall street: τα πρώτα πυρά ενός επικείμενου νομισματικού πολέμου,
του κ. Βασίλη Κοψαχείλη
Εθνικές αιμορραγίες,
του Ταξιάρχου ε.α. Βασιλείου Βάσιλα
Η μελέτη των πτυχών της προσφυγικής κρίσης μέσα από το πολιτικό αισθητήριο των διεθνών δρώντων,
της Γιολάνδας Πετρίδου
Οι Τσάμηδες και η Ιστορική αλήθεια. Οι εξελίξεις σήμερα,
του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη
Συνταγή εξασθενίσεως της Εθνικής Ισχύος,
του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά, η Ελλάδα και ο Κόσμος
Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη

Οι Προβληματισμοί του Εκδότου

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Στις μελλοντικές αίθουσες διδασκαλίας της Ιστορίας και στο κεφάλαιο των «απολεσθέντων εθνών», θα διδάσκεται ως κλασσικό παράδειγμα αυτοκαταστροφικής μεταλλάξεως η περίπτωση των Ελλήνων.

Οι μαθητές θα διδάσκονται έκπληκτοι για το έθνος το οποίο στην ακμή του δημιούργησε μοναδικό πολιτισμό τον οποίο ζήλευαν και αντέγραφαν κατά το δοκούν μεταγενέστεροι πολιτισμοί και θρησκείες. Την περίοδο εκείνη οι Έλληνες αισθάνοντο υπερήφανοι για την φυλή και την υπεροχή τους, δεν απέδιδαν ιθαγένεια σε μη Έλληνες και θεωρούσαν συμβατά την ισχύ και τον πλούτο με την μεγαλοψυχία, την τιμή και την αρετή. Η γεωγραφία τους είχε πείσει ότι η ευημερία και το μέλλον τους συνδέονται με την θάλασσα. Οι πολίτες ήταν ταυτόχρονα και οπλίτες. Οι δειλοί και οι φυγόστρατοι απεβάλλοντο από το κοινωνικό σώμα. Οι νέοι τους ωρκίζοντο, ότι δεν θα ντροπιάσουν τα όπλα τους, ότι θα γίνουν καλύτεροι από τους γονείς τους και ότι θα παραδώσουν την πατρίδα μεγαλύτερη στους μεταγενεστέρους, γεγονός που υλοποίησαν με δημογραφική αύξηση και με επέκταση μέσω εποικισμών αλλά και με επεκτατικό πόλεμο κατά των εκάστοτε επιβουλέων. Η φιλοσοφική τους κοσμοαντίληψη τους ώπλισε με θάρρος, γνώση και ορθολογισμό, τους επέτρεψε να στραφούν προς την επιστήμη και να αντικρύζουν κατάματα τον Θεό και τον θάνατο με σεβασμό μεν αλλά όχι με φόβο. Τέλος οι Έλληνες εκείνοι ανήγαγαν σε ύψιστο αντικείμενο λατρείας τους εκάστοτε νόμους της Πολιτείας (την βούληση δηλαδή των συμπολιτών τους) και όχι άκαμπτους θεοκρατικούς νόμους, αμφιβόλου προελεύσεως.

Οι μαθητές του μέλλοντος θα διδάσκονται έκπληκτοι για την ιστορική συνέχεια του μοναδικού αυτού λαού ο οποίος ως μέρος πολυεθνικών αυτοκρατοριών για πολλούς αιώνες εξακολουθούσε να παράγει πολιτισμό και να αφομοιώνει πληθυσμούς που επιθυμούσαν να ενταχθούν στην λάμψη του. Η μακραίωνη εν τούτοις πολυεθνική συνύπαρξη υπό την σκέπη δεσποτικών αυτοκρατοριών και η «δια πυρός και σιδήρου» επιβολή νέων κοσμοαντιλήψεων αλλοίωσαν τους Έλληνες με αποκορύφωμα τα 400 έτη Οθωμανικής δουλείας.

Ο Έλληνας του 21ου αιώνος «βολεύεται» ως ουραγός και επαίτης, δεν αισθάνεται υπεροχή για να μην κατηγορηθεί για ρατσισμό, εξυψώνεται με την εθελοδουλεία, τον πόνο, την φτώχεια, την ταπεινοφροσύνη και δαιμονοποιείται με την αριστεία, την δύναμη και τον πλούτο. Η προάσπιση της πατρίδος θεωρείται ξεπερασμένη άποψη γραφικών «κορόϊδων», αφού προέχει η «πάλη των τάξεων» ή ο «πολίτης του κόσμου». Η διεκδίκηση εθνικών ερεισμάτων καταδικάζεται ως ιμπεριαλιστική. Ο εχθρός είναι η Πολιτεία και οι νόμοι της. Η διάλυση της έννομης τάξεως αποτελεί δίκαιη «επανάσταση». Η απώλεια της γλώσσας και της εθνικής μνήμης αποτελεί προοδευτικό κοσμοπολιτισμό και η ενδοτικότητα και ο κατευνασμός «στρατηγική ψυχραιμία». Όταν ο Οθωμανός ετοιμάζεται να τον καταπιεί, οι κορώνες επικλήσεως του Διεθνούς Δικαίου τον απαλλάσσουν από την «ενοχλητική» και επίπονη απόκτηση αποτρεπτικής μαχητικής ικανότητος. Η πετσοκομμένη στρατιωτική θητεία αφορά πολίτες Β' κατηγορίας δίχως «μέσον».

Ο Έλληνας του 21ου αιώνος δεν γεννά απογόνους και όταν το κάνει μετανοιώνει αφού οι εκτρώσεις είναι τουλάχιστον διπλάσιες των γεννήσεων. Την ίδια στιγμή που η Αφρική φθάνει το 1.2 δις κατοίκους (τετραπλασιασιασμός από το 1945) και θα έχει 4.5 δις κατοίκους έως το 2100, ανταγωνιζόμενη την ήδη πολυπληθή Ασία, ο Έλληνας ανοίγει τα σύνορά του και μοιράζει ιθαγένειες σε μη αφομοιώσιμους Μουσουλμάνους, διεκδικώντας το Νόμπελ «ανθρωπισμού». Σε λίγα έτη τα παιδιά του θα παρακολουθούν σαστισμένα και απελπισμένα εκατομμύρια αναφομοίωτων μεταναστών να διεκδικούν και να επιβάλουν επαχθείς όρους στην δική τους επικράτεια και θα σκέπτονται ότι ο «ανθρωπισμός» των αφρόνων γονέων τους συμπεριέλαβε κάθε άλλη εισβάλλουσα φυλή της υδρογείου εκτός από τα ίδια.

Σε πείσμα των ανωτέρω και παρά την συντονισμένη από το εξωτερικό και το εσωτερικό ασελγή νάρκωση των Ελλήνων, τελευταία ελπίδα απομένει το αιώνια ανθιστάμενο «DNA» τους. Αυτό που αναβλύζει και λάμπει στους ιστούς της ελληνικής εμπορικής ναυτιλίας, στα μάτια των νέων Ελλήνων επιστημόνων και επιχειρηματιών, στα διεθνή έπαθλα Ελλήνων διανοητών, μουσικών, μαθητών, αθλητών και στρατιωτικών, καθώς και στον παλμό των πολιτών που κατεβαίνουν στους δρόμους δίχως κομματική καθοδήγηση. Μόνη ελπίδα είναι να λειτουργήσει έστω και την ύστατη στιγμή το αίσθημα αυτοσυντηρήσεως το οποίο θα διαψεύσει το κακό όνειρο των μαθητών του μέλλοντος που θα διδάσκονται για το «χαμένο Έθνος των Ελλήνων». Ας εστιάσουν όλες οι εθνικές δυνάμεις την ενέργειά τους προς την κατεύθυνση αυτή, δεικνύουσες με τον τρόπο αυτό τον δρόμο και στις αποσυντονισμένες και ανεπαρκείς πολιτικές ηγεσίες τους.

Μάρτιος 2018

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος ΠΝ
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037
Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Διευθύνσεις
Γραφεία: Νίκης 11
ΤΚ 105 57 Αθήναι
Τηλέφωνο: 210 8211025
Fax: 210 8211056
E-mail: elesme@otenet.gr
Διαδίκτυο: www. elisme.gr

Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος και το 1821

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος σε λόγο του την 11 Ιανουαρίου 1872 στον φιλολογικό σύλλογο «Παρνασσός» εξηγεί ποιο είναι το εκ της Ιστορίας όφελος και πως δέον να σπουδάζομεν αυτήν. Ποια είναι τελικά η πρακτική χρησιμότητα της γνώσης της Ιστορίας και πως μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα πορίσματα της στην πολιτική και στην αυτογνωσία μιας κοινωνίας.

Αποδεικνύει ότι η γνώση και τα πορίσματα της Ιστορίας παραμένουν πολύτιμα. Υποδεικνύει ότι η σπουδή της οδηγεί στην διατύπωση Νόμων που διέπουν την ζωή των ανθρώπων και των λαών, χωρίς εξαιρέσεις, παρά την ποικιλομορφία του βίου στην εκάστοτε εποχή. Αναφέρει δύο βασικούς τέτοιους Νόμους: την αδιάλειπτη πρόοδο στην οποία τείνουν τα Έθνη, αλλά και την αξία της σταθερότητας του ηθικού κόσμου των κοινωνιών των Εθνών ως βασική συνιστώσα της προόδου αυτής.

Σαν βασικό Νόμο της Ιστορίας ΄δεικνύει την: ***"Ηθική και τον Πατριωτισμό που είναι τα απαραίτητα προαπαιτούμενα για την στοιχειώδη επιβίωση και την πρόοδο λαών και Εθνών"***

"Αφ΄ής στιγμής γνωρίζομεν την ιστορίαν της ανθρωπότητος μέχρι τούδε, ουδέν των επί της γης εθνών εμεγαλούργησεν η απλώς ηυδαιμώνισεν η απλώς συνετηρήθη άνευ ισχυρού θρησκευτικού συναισθήματος, οιονδήποτε άλλως τε και αν υπήρξε το δόγμα αυτού, άνευ ακριβούς των νόμων εκτελέσεως, άνευ πειθαρχίας, άνευ παιδεύσεως, άνευ εργασίας, άνευ οικονομίας, άνευ σωφροσύνης. Και επειδή αυτός υπήρξεν επί χιλιάδας ετών ο αναλλοίωτος νόμος της ανθρωπότητος, ουδέν δικαιοί ημάς να είπωμεν, ότι ειμπορεί να επέλθη εποχή, καθ΄ήν τα έθνη θέλουσιν ισχύσει και ευδαιμονήσει δια της απιστίας, της ανομίας, της ακολασίας και της αμάθειας".

Ο Παπαρρηγόπουλος σε αναφορά του στους Νόμους της Ιστορίας που αφορούν στα Έθνη γενικότερα παρατηρεί πως συχνά υπάρχουν γνωρίσματα που είναι κοινά ανάμεσα σε Έθνη, αλλά το βασικότερο γνώρισμα που τα διακρίνει αναμεταξύ τους είναι οι φυσικές και ιερές παραδόσεις και η ανάμνηση της κοινής καταγωγής που μοιράζονται τα μέλη τους. Γιατί ***"Έθνος αυτόνομον χωρίς πατρίδα δεν υπήρξε ούτε θα υπάρξει"***. Επιλέγει την ομιλία του: ***"Αλλοίμονον λοιπόν εις ημάς, εάν, δελεασθέντες υπό του σήμερον πολλούς παραφέροντος κοσμοπολιτικού πνεύματος, αποβάλλωμεν το της πατρίδος αίσθημα. Το όνομα ημών θέλει σβεσθή εκ της Βίβλου των ζώντων."***

Αξιότιμοι κύριοι και κυρίες, Αγαπητοί φίλοι,

Το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.) και ο Σύνδεσμος Αποφοίτων Σχολής Ικάρων (Σ.Α.Σ.Ι.) -αξιοποιώντας την σωρευμένη γνώση, τις δεξιότητες, καθώς, και την πολυετή διεθνή και εσωτερική εμπειρία τους- στο πλαίσιο των επιμορφωτικών τους δραστηριοτήτων, διοργανώνουν από κοινού ημερίδες, σεμινάρια και συνέδρια επιχειρησιακού ενδιαφέροντος - τεχνικού κατά βάση προσανατολισμού - εστιάζοντας κατά ένα μέρος τις προσεγγίσεις και αναλύσεις τους, στην κάλυψη των απαιτήσεων των Ε.Δ με οργανωτική προσέγγιση και ορθολογισμό.

Από τις πρόσφατες δράσεις μας, θα θέλαμε να επισημάνουμε την εξαιρετική επιτυχία: (1) του Σεμιναρίου «Military Logistics» που επικεντρώθηκε στις απαιτήσεις τεχνικής / εφοδιαστικής υποστήριξης των Ε.Δ. και ιδιαίτερα της Πολεμικής Αεροπορίας (Μάιος 2016) (2) του Σεμιναρίου «Security & Defense Economics -Logistics Management, Engineering & Support» που απευθυνόταν σε παράγοντες της ακαδημαϊκής κοινότητας, της ελεύθερης αγοράς και ιδιαίτερα της αμυντικής βιομηχανίας, στις αρχές του 2017, και, (3) της ημερίδας: 'Αμυντική Βιομηχανία - Τεχνολογία -Logistics, ως μοχλός Ανάπτυξης της Οικονομίας' τον Απρίλιο του 2017 στο ΕΒΕΑ.

Με τις πρωτοβουλίες αυτές, συνεχίζουμε με το Συνέδριο 'Security & Defence State of the Art Technology' και το Σεμινάριο 'Management-Logistics & Economics-Energy Fundamentals', ευελπιστώντας να δημιουργήσουμε ένα « Defence and Security Operations and Support Reference Point», τόσο στον Ελληνικό όσο και στον Διεθνή Χώρο, στοχεύοντας μάλιστα στο άμεσο μέλλον - ανάλογα με τις παραινέσεις, τις κριτικές και την αποδοχή των φορέων που θα τις παρακολουθήσουν – να συνεχίσουμε τις δράσεις αυτές σε άλλες πόλεις της Ελλάδας, όπως, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο κλπ, τόσο στην Ελληνική, όσο και στην Αγγλική.

Ανεβάζουμε τον πήχη ψηλά, ακόμη και σε διεθνές επίπεδο, με πρωταρχική επιδίωξη την συμβολή μας στην δημιουργία μίας Ελλάδας δημιουργικής, παραγωγικής, θετικά μεταλλαγμένης, με αξιοσημείωτη ανάπτυξη στους τομείς της ΑΒ, Τεχνολογίας και Logistics. Προσβλέπουμε σε ένα υψηλό ακροατήριο: Στελέχη του Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα, Στελέχη των ΕΔ/ΣΑ, Οικονομολόγους και Μηχανικούς, αλλά και φοιτητές ΑΕΙ και ΑΣΕΙ, καθώς και κάθε ενεργό πολίτη, με εισηγητές και ομιλητές: υψηλής επιστημονικής κατάρτισης, από την Ακαδημαϊκή κοινότητα (περιλαμβανομένων των ΑΣΕΙ), φορείς και Ερευνητικά κέντρα των Υπουργείων Εθνικής Άμυνας και Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, Παράγοντες Διοίκησης του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, διακεκριμένοι Αναλυτές, καθώς και επιφανή και έμπειρα στελέχη των ΕΔ και του Δημοσίου και Ιδιωτικού φορέα. Έχουμε την πεποίθηση ότι ο προγραμματισμός μας αποτελεί πρόκληση για τη διαχείριση των ποικιλώνυμων απαιτήσεων και λειτουργίας των Ε.Δ, όπως και κάθε επιχειρηματικής οντότητας του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, που εστιάζει στην εξοικονόμηση πόρων και την στήριξη της εθνικής οικονομίας μας γενικότερα.

Δίνουμε έμφαση στου άξονες:

-Επιχειρησιακή και Τεχνολογική Απειλή στην προσεχή 10ετία

-Εθνική Στρατηγική της Αμυντικής Βιομηχανίας και των Logistics

-Η Τεχνολογία και ο Ρόλος της στην Εθνική Άμυνα και Ασφάλεια

-Advanced Free-Space Optical Communication Techniques and Applications -Air-Land-Sea Surveillance and Interdiction Systems

-Border Management Challenges in the Wake of the Migration Crisis and Terror Attack -Defence and Security Logistics in the 21st Century

-Military Reverse Logistics and Engineering

-The NATO CODIFICATION SYSTEM and the Technology

-Defending National Critical Infrastructure from Cyber Attack

-Early Warning Against Stealth Aircraft, Missiles and Unmanned Aerial Vehicles

-Electro-Optical and Infrared Systems: Technology and Applications

-European Defense Procurement

-Technology, Research, Development and Procurement

-High Altitude Pseudo-Satellites, Applications in Defence & Security

-International Markets and National Procurement in Defence

-IT, Microsatellites, Artificial Intelligence, Weaponry Strategies

-Perspectives of the EU common security and defence policy

-Leveraging the Drivers of Change and Comlexity in the Security and Defence Domain

-Terahertz Sensors: Technology and Applications

-Unmanned Air-Surface Vehicles and Systems

-Ασφάλεια Πληροφοριακών & Επικοινωνιακών Συστημάτων και Υποδομών

-Βαθμοί Ηλεκτροοπτικής Αορατοποίησης (Stealth) Πολεμικών Πλοίων και Η/Ο Πόλεμος

-Κυβερνοαπειλή και Ασφάλεια και Υγεία στην Εργασία

-Κυβερνο-απειλή-επιθέσεις-χώρος-μέτρα

-Το πρόβλημα εγκαίρου παθητικού εντοπισμού Α/Φ F35 & το πρόβλημα εμφανίσεως Directed Energy Weapons: Βήματα στρατηγικής και φάσεις σχεδιασμού επερχομένων αναγκαστικών εθνικών πειραμάτων. -Φυσική και Τεχνολογίες Κβαντικής Πληροφορίας: Εξελίξεις Αιχμής σε Άμυνα και Ασφάλεια

Φέρνουμε κοντά

(1) την πολιτική & διοικητική ηγεσία και την αγορά

(2) μια πλειάδα έγκριτων καθηγητών, διακεκριμένων και εξειδικευμένων αξιωματικών των ΕΔ, διδακτόρων, αναλυτών και έμπειρων μεγάλων στελεχών της AB&L οι οποίοι θα παρουσιάσουν/ απαντήσουν/συζητήσουν γύρω από τους παραπάνω θεματικούς άξονες με

(3) τους Οικονομολόγους, Μηχανικούς, Στελέχη του Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα, Στελέχη των ΕΔ/ΣΑ, αλλά και φοιτητές καθώς και κάθε ενεργό πολίτη.

Προσδοκούμε σε μια θετική και σημαντική, για την επιτυχία της υπόψη διοργάνωσης, ανταπόκρισή σας, αναφορικά με την πρόσκληση που σας απευθύνουμε.

Αναστάσιος Μπασαράς,
Αντιπρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.
και Μέλος Σ.Α.Σ.Ι
για τους προέδρους:

Αντιναύαρχο ε.α. Βασ. Μαρτζούκο (ΠΝ)
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ

Αντιπτέραρχο(Ι) ε.α. Ευαγ. Γεωργούση
Πρόεδρο Σ.Α.Σ.Ι. «ΙΚΑΡΟΣ»

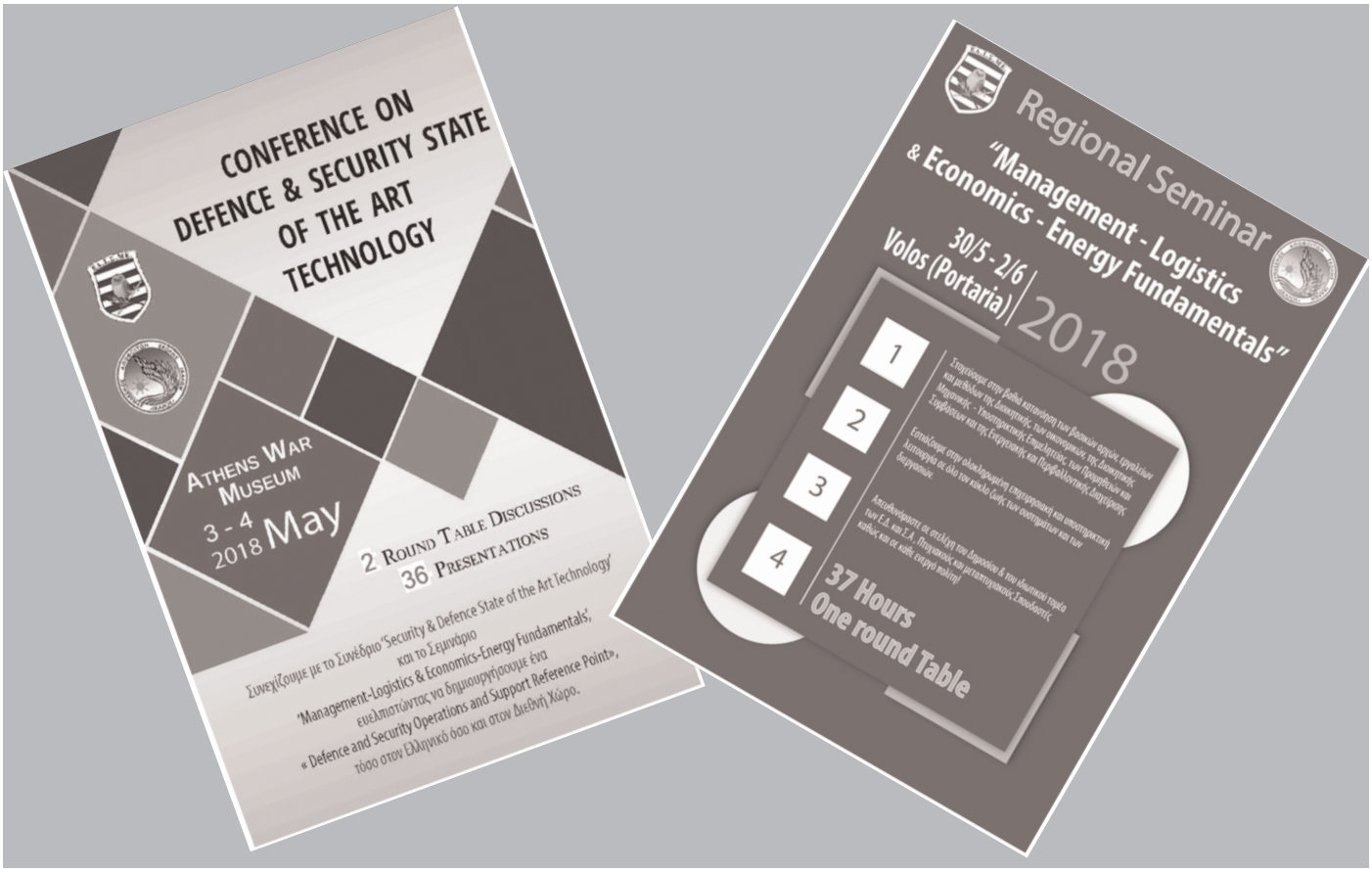

Ο ρεαλισμός απαιτεί ενεργοποίηση του Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος Ελλάδος-Κύπρου

Δημήτρης Τσαϊλάς* και Αλέξανδρος Δρίβας**:
Επιμέλεια: Βασίλειος Μαρτζούκος, Πρόεδρος ΔΣ ΕΛΙΣΜΕ

Όσοι συμμετέχουν στην ανάπτυξη της Εθνικής στρατηγικής του Ελληνισμού, διακρίνουν τρία θέματα να κυριαρχούν σε αυτές τις συζητήσεις:
1. Θέλουμε να ισχυροποιηθούμε στον γεωπολιτικό χώρο ενδιαφέροντος (Αιγαίο και Νοτιοανατολική Μεσόγειο),
2. Θέλουμε να προστατεύσουμε την πατρίδα μας,
3. Θέλουμε να συνεργαστούμε με εταίρους και συμμάχους σε όλη τη περιοχή ενδιαφέροντος για να αποτρέψουμε τον πόλεμο.

Αυτά τα θέματα, σε συνδυασμό με την αυστηρή έρευνα, ανάλυση και συζήτηση, οδηγούνε σε μια συνολική εθνική στρατηγική που απαιτείται να σχεδιαστεί για να ανταποκριθεί στις προσδοκίες και τις ανάγκες των λαών του Ελληνισμού. Σε αυτό το πλαίσιο προσπαθούμε με την ανάλυσή μας να συμβάλλουμε σε αυτή τη συζήτηση.

Ό,τι βλέπουμε τον τελευταίον μήνα σε Κύπρο και Αιγαίο μπορούν να μας δώσουν συμπυκνωμένα, τέσσερις βασικές αλήθειες.

Πρώτον, τα ιδιωτικά συμφέροντα εταιρειών δεν μπορούν από μόνα τους να κατοχυρώσουν το εθνικό συμφέρον Ελλάδας και Κύπρου. Η ΕΝΙ είναι ιταλική, η Total γαλλική, η Exxon αμερικάνικη. Η Spectrum είναι εταιρεία του Ηνωμένου Βασιλείου που διεξήγαγε γεωφυσικές έρευνες στο Λιβανέζικο τμήμα της λεκάνης του Λεβάντε τα τελευταία χρόνια ενώ η Ρωσική εταιρεία Novatek, έχει προχωρήσει στην υποβολή προσφορών για την άσκηση δικαιωμάτων στην ίδια περιοχή. Πολύ διαφορετικά θα μπορέσουν να στηριχθούν αυτές οι εταιρείες από τον στρατό τους. Επομένως, το πρώτο και αποφασιστικό στοιχείο ισχύος παραμένει ο στρατός, η σκληρή ισχύς.

Δεύτερον, τα οικονομικά συμφέροντα δε λύνουν εδαφικές διαφορές. Δεν είναι καταλύτες όπως υποστηρίζουν υποδείγματα του φιλελευθερισμού. Οι πολιτικές λύσεις, προηγούνται των οικονομικών λύσεων. Το λάθος αυτό σκεπτικό έχει τις ρίζες του στην επίλυση των διαφορών μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας μετά τον Β' Π.Π. Πώς όμως έγινε αυτή; Πώς ο άνθρακας έγινε η αιτία ένωσης και όχι διένεξης; Με την πίεση των ΗΠΑ, με την κατοχύρωση - υπέρ της Γαλλίας - πυρηνικού πλεονεκτήματος και με τα ευρωπαϊκά κράτη να είναι έτοιμα να υπογράψουν ό,τι φέρουν οι Αμερικανοί προκειμένου να ανασυγκροτηθούν οικονομικά και να αποφύγουν την δορυφοριοποίηση από την ΕΣΣΔ.

Τρίτον, η αποτυχία δημιουργίας ενός συνεκτικού προσδιορισμού που θα είναι φιλικός προς την αλήθεια, για την τουρκική εξωτερική πολιτική. Οι μύθοι διαλύονται. Καμία διαφορά δεν υπάρχει μεταξύ κεμαλικής Τουρκίας και ισλαμικής Τουρκίας αναφορικά με τις τουρκικές προσλαμβάνουσες έναντι του Ελληνισμού. Η Τουρκία θα συνεχίσει να έχει επεκτατικές βλέψεις έναντι της Ελλάδας και της Κύπρου. Επομένως, πρέπει να πάψουμε να ασχολούμαστε με το εσωτερικό της Τουρκίας ως πρώτο παράγοντα μελέτης της ελληνικής πολιτικής στα ελληνοτουρκικά. Η αποτυχία όλων των κατευναστικών πρακτικών (κατευναστική πρακτική ήταν και η σύνδεση ελληνοτουρκικών σχέσεων με Ε.Ε επί εποχής Σημίτη) μας οδηγεί στο συμπέρασμα. Έχουμε δοκιμάσει τα πάντα εκτός από ένα: Τη σταδιακή δημιουργία μιας αποτρεπτικής φήμης απέναντι στην Τουρκία. Με άλλα λόγια, την ενίσχυση της σκληρής μας ισχύος η οποία θα αποτρέπει την Τουρκία από το να ασκεί το bluffinggame της σε Αιγαίο και Κύπρο. Οι δε Κύπριοι, επιτέλους, πρέπει να αποκτήσουν αξιόπιστες αερο-ναυτικές μονάδες. Δε γίνεται, ακόμη και λίμνη των κύκνων να ήταν η Μεσόγειος να μην έχεις μονάδες ελέγχου. Σε λίγο καιρό, αν όλα πάνε καλά με τις γεωτρήσεις, θα έρθει σε μειονεκτική θέση η Κύπρος λόγω προβλήματος φύλαξης.

Τέταρτον, ο πανικός της Τουρκίας και τα αδιέξοδά της απέναντι σε Ελλάδα και Κύπρο, δεν ήρθαν από κάποια στήριξη της Ε.Ε προς τον Ελληνισμό. Ήρθαν επειδή η Ελλάδα έπραξε σωστά και περιφεριοποίησε τα ελληνοτουρκικά (και η Κύπρος) και ανέπτυξαν ισχυρούς δεσμούς με Ισραήλ και Αίγυπτο. Με χώρες δηλαδή που έχουν τη δυνατότητα να προβάλλουν σκληρή ισχύ.

Δεδομένης, της αυξημένης πλέον πιθανότητας σύγκρουσης, λόγω των ενεργειακών πόρων της περιοχής, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι αναπτύσσονται συνθήκες στρατιωτικών συνεργασιών που περιλαμβάνουν ένα "συνολικό πλαίσιο για τον συντονισμό", με τις Ένοπλες Δυνάμεις του Ισραήλ και της Αιγύπτου που περιλαμβάνει κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και χρήση ελληνικών και κυπριακών λιμανιών και αεροδρομίων. Η συνεργασίες αυτές συμπεριλαμβάνουν επίσης την ανταλλαγή πληροφοριών

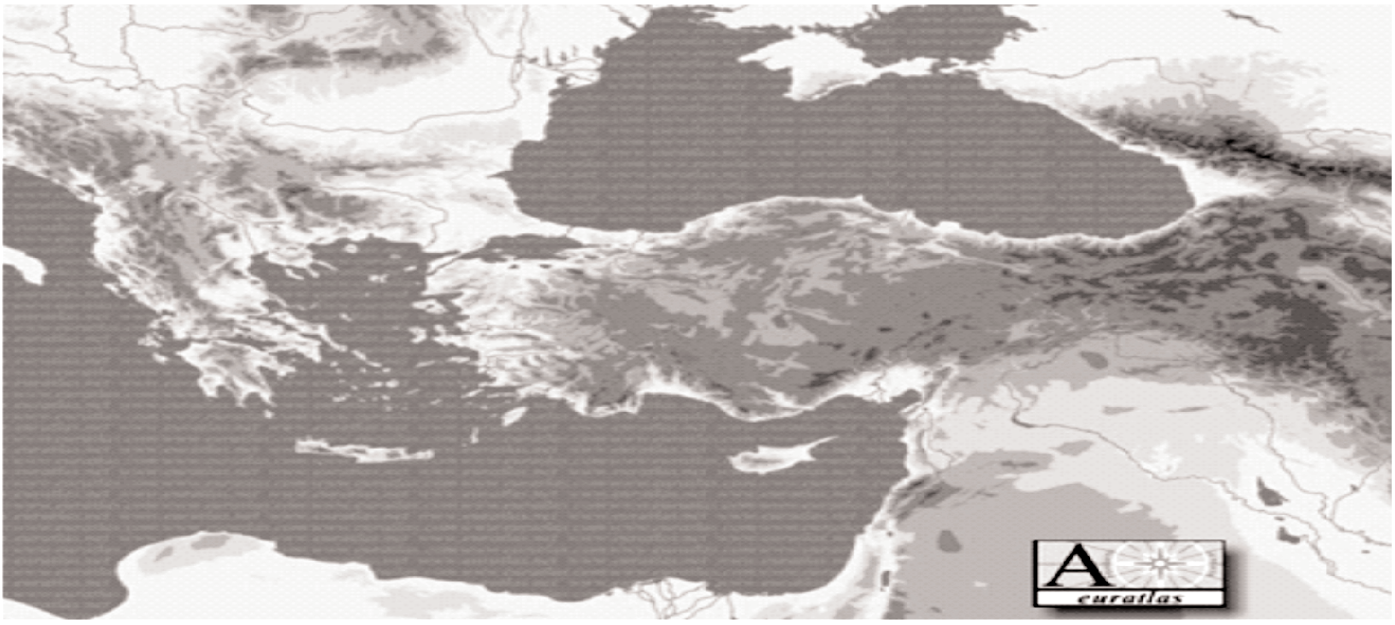

σχετικά με αμυντικούς πόρους και την ενίσχυση των διεθνών δυνατοτήτων ασφάλειας. Επίσης, γνωρίζουμε ότι, προβλέπουν την ενεργοποίηση της αντιτρομοκρατικής συνεργασίας, βελτίωση της κοινής συνεργασίας στους τομείς της εκπαίδευσης του εμπλεκομένου στρατιωτικού προσωπικού, των στρατιωτικών ασκήσεων και της οικοδόμησης ενόπλων δυνάμεων με ανταλλαγή τεχνογνωσίας στον τομέα της πληροφορικής, καθιερώνοντας μηχανισμούς συνεργασίας μεταξύ των στρατιωτικών δυνάμεων των χωρών μας. Εν ολίγοις, είναι σημαντικές συνεργασίες που δεν μπορούν, όμως, από μόνες τους να εξασφαλίσουν την αξιόπιστη και ισχυρή αποτροπή.

Εάν επρόκειτο να γίνουν συγκρούσεις μεταξύ της Τουρκίας και του Ελληνισμού, δεν θα ήταν ένας πόλεμος για τον απλό έλεγχο πιθανών πηγών πετρελαίου ή φυσικού αερίου στα ύδατα της Μεσογείου. Ο πραγματικός στόχος θα ήταν η Ελληνική κυριαρχία που ενώ διασφαλίζεται από το Διεθνές Δίκαιο Θαλάσσης, αμφισβητείται σθεναρά από τους Τούρκους.

Εάν οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι σε θέση να συγκρατήσουν τις τουρκικές δυνάμεις από έναν ολοκληρωτικό πόλεμο δεν έχει γίνει ακόμη σαφές. Οι αποφάσεις να προχωρήσουμε σε συμφωνίες στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ και την Αίγυπτο, ενώ ταυτόχρονα κορυφαίες ενεργειακές εταιρείες έχουν κερδίσει το δικαίωμα εξάντλησης στο πετρέλαιο και το φυσικό αέριο στα οικόπεδα των ΑΟΖ του ελληνισμού, δεν αποτελούν απόφαση άμεσης στρατιωτικής εμπλοκής των χωρών των εταιριών. Ωστόσο, πρόκειται για μια υπολογίσιμη κίνηση σκακιού σε μια από τις πιο μπερδεμένες περιοχές του κόσμου, και για το καλό της ανθρωπότητας είναι ανάγκη να καταφέρουμε στο τέλος να περιορίσουμε την ανάγκη του πολέμου.

Ποτέ πριν δεν είχαν οι αερο-ναυτικές δυνάμεις της Ελλάδος και της Κύπρου, την κατάλληλη ευκαιρία μαζί να δημιουργήσουν μια ενοποιημένη θαλάσσια στρατηγική. Αυτή τη Ναυτική στρατηγική που θα τονίζει την προσέγγιση του ενιαίου αμυντικού χώρου η οποία θα ενσωματώνει τη Θαλάσσια ισχύ (seapower) με όλα τα άλλα στοιχεία της εθνικής ισχύος, καθώς και εκείνες των φίλων και συμμάχων μας, στην περιοχή του Αιγαίου και της Μεσογείου. Αυτές οι συγκυρίες δίδουν την κατεύθυνση ώστε η Θαλάσσια ισχύς πρέπει να εφαρμοστεί σε όλο γεωπολιτικό πεδίο συμφερόντων μας για την προστασία των δύο κρατών, και ενός έθνους. Η δέσμευσή μας για την προστασία της πατρίδας και νίκης του έθνους μας σε πιθανούς πολέμους συνδυάζεται με μια αντίστοιχη δέσμευση για την πρόληψη του πολέμου, ή καλύτερα την αποτροπή του εχθρού. Αν επιθυμούμε στο μέλλον να έχουμε έναν κρίσιμο περιφερειακό ρόλο στην περιοχή της ανατολικής Μεσογείου και στην Βαλκανική Χερσόνησο, αν επιθυμούμε να μετατραπούμε σε ενεργειακό κόμβο (ή/και παραγωγό) τότε είναι απαραίτητη η ενίσχυση της σκληρής ισχύος της χώρας μας.

Ασφάλεια και οικονομική ανάπτυξη έχουν μεταξύ τους διαλεκτική σχέση και στην Ελλάδα, λόγω ιδεοληψιών, τις έχουμε διαχωρίσει. Η οικονομική ανάπτυξη, η ευημερία και η σταθερότητα, κοστίζουν και διεκδικούνται καθημερινά. Η σκληρή ισχύς διαμορφώνει το κατάλληλο πλαίσιο αποτροπής, ανεβάζοντας το κόστος των προκλήσεων του εκάστοτε δρώντα που επιθυμεί να προχωρήσει στην επιβουλή των συμφερόντων μας.

Μια στρατηγική συμμαχία για τη Θαλάσσια ισχύ που να δεσμεύει τις υπηρεσίες μας πιο στενά από ό, τι ποτέ πριν για να προωθήσουν την ευημερία και την ασφάλεια του έθνους μας. Κλείνοντας πιστεύουμε ότι η αξιόπιστη και ισχυρή αποτροπή είναι τόσο σημαντική όσο να κερδίσεις τον πόλεμο.

*Ο κ. Δημήτριος Ν. Τσαϊλάς είναι Υποναύαρχος (ε.α.) ΠΝ
** Ο κ. Αλέξανδρος Δρίβας είναι "Συντονιστής ΤΟΡΕΝΕ -ΙΔΙΣ, μέλος της Ομάδας Θαλάσσιας Στρατηγικής του ΕΛΙΣΜΕ"

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Του Αντιναυάρχου Β. Μαρτζούκου
Επιτίμου Διοικητού ΣΝΔ
Προέδρου ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ζούμε τις πρόσφατες προκλήσεις των «καλών» μας γειτόνων και ο κάθε συμπολίτης προσπαθεί να ερμηνεύσει τα αίτια και τους σκοπούς του τουρκικού θράσους. Μετά από την μακρόχρονη εμπειρία μας θα έπρεπε να γνωρίζουμε ότι οι τουρκικές αναθεωρητικές και επεκτατικές διαθέσεις δεν είναι συγκυριακές ή «εξαγωγή εσωτερικών προβλημάτων». Οι επιβουλές τους είναι πάγιες, διαχρονικές, διατυπωμένες επισήμως και βασισμένες σε γεωπολιτικά κριτήρια.

Η Τουρκία αισθάνεται ισχυρή και μας προκαλεί. Τα πλοία τους εμβολίζουν τα δικά μας στα Ίμια, ο Ερντογάν μας απειλεί και ταυτόχρονα μας απαξιώνει με ειρωνείες, το τουρκικό ΥΠΕΞ διαλαλεί επισήμως την κυριότητα των Ιμίων, ο Τούρκος Α/ΓΕΕΘΑ δηλώνει ετοιμότητα να διεξάγει επιχειρήσεις σε Αιγαίο, Ανατολική Μεσόγειο και Συρία, γίνονται παραβιάσεις στις περιοχές Ρόδου και Καστελλόριζου και ο τουρκικός στόλος ανενόχλητος παρεμποδίζει τα γεωτρύπανα ξένων εταιρειών να προβούν σε γεωτρήσεις στα κυπριακά θαλάσσια οικόπεδα υδρογονανθράκων.

Μετά την επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα, τις προειδοποιήσεις του Αμερικανού Πρέσβεως περί «ατυχήματος» και τις ευρύτερες πρόσφατες ενδείξεις, η χώρα μας δεν θα έπρεπε να αιφνιδιασθεί με την κλιμάκωση της εντάσεως και ειδικότερα με το επεισόδιο εμβολισμού στα Ίμια.

Έναντι των προκλήσεων που προαναφέρθηκαν, η Ελλάς κρατά την περίφημη «στρατηγική ψυχραιμία» της, προβαίνει σε διπλωματικά διαβήματα και αναμένει εναγωνίως για κάποια δήλωση συμπαραστάσεως από τους συμμάχους της, εναποθέτοντας τις ελπίδες της σ' αυτούς ή ακόμη και σε κάποια ευνοϊκή ενέργεια του Ισραήλ ή της Αιγύπτου. Αναρωτιέται κανείς εάν θα τολμούσε η Τουρκία να ενεργήσει ανάλογα κατά του Ισραήλ και πως αυτό θα απαντούσε.

Εκτιμάται δυστυχώς ότι ζούμε την απαρχή μίας σχέσεως πειθαναγκάζοντος και κατευνάζοντος αντίστοιχα με τάσεις επιδεινώσεως στο μέλλον. Για την διαχρονική έλλειψη Εθνικής Στρατηγικής, λόγω κοντόφθαλμων κομματικών ιδιοτελών μικροπολιτικών, κάποτε έρχεται η ώρα της αλήθειας και του τιμήματος. Για να συμπληρωθεί η δυσοίωνη μελλοντική εθνική εικόνα, στην τουρκική απειλή θα πρέπει να προστεθεί το αυτοκαταστροφικό εθνικό δίδυμο ζήτημα «δημογραφικό – μετανάστευση», καθώς και η πολυπόθητη οικονομική ανάπτυξη, για τα οποία επίσης δεν υπάρχει ολοκληρωμένη εθνική στρατηγική.

Δεν μελετούμε πλέον τον Θουκυδίδη και τις θέσεις του περί ισχύος και αποτροπής, δεν μελετούμε τον τρόπο προετοιμασίας που μας οδήγησε στα έπη των Βαλκανικών πολέμων του 1913 – 1913 και του 1940, τα οποία απελευθέρωσαν ελληνικά εδάφη. Έχουμε ξεχάσει την αυτοβοήθεια, απαραίτητη για το απαιτούμενο εθνικό διαπραγματευτικό ειδικό βάρος και την εθνική μας αξιοπρέπεια. Έχουμε ξεχάσει την ιστορικά τεκμηριωμένη διαπίστωση ότι οι τρίτοι πιέζουν τον αδύναμο.

Για να δοθεί μία τάξη μεγέθους, οι ελληνικές δαπάνες για την άμυνα ανήλθαν στα 3δις€ κατά το 2017 (από 6.5 δις το 2009), με τις αντίστοιχες τουρκικές να ξεπερνούν τα $22 δις. Έναντι της γνωστής δεινής καταστάσεως της ελληνικής αμυντικής βιομηχανίας η αντίστοιχη τουρκική καλύπτει άνω του 65% των στρατιωτικών της αναγκών. Οι διαφορές αυτές πρόκειται να επιδεινωθούν σημαντικά κατά τα επόμενα έτη. Η υπαρκτή ελληνική υπεροχή σε έμψυχο δυναμικό δεν αποτελεί πανάκεια ικανή να αντισταθμίσει την αμέλεια και τις παραλήψεις της Πολιτείας στον τομέα των ενόπλων δυνάμεων. Η εικόνα αυτή δεν αντιστοιχεί σε κράτος που έχει επιλέξει την στρατηγική της αποτροπής αλλά του κατευνασμού.

Πολλοί θα επικαλεσθούν την οικονομική δυσπραγία και τους περιορισμούς των δανειστών μας. Ανάλογη όμως οικονομική κατάσταση επικρατούσε το 1910 και το 1936 με την διαφορά ότι τότε η ιστορικά και γεωπολιτικά συνειδητοποιημένη πολιτική ηγεσία, προβλέποντας τις εξελίξεις, έθεσε διαφορετικές προτεραιότητες και κινητοποίησε το σύνολο του ελληνισμού στην προσπάθεια ανευρέσεως πόρων. Οι έξυπνες δαπάνες για την άμυνα και η επένδυση στην υψηλή στρατιωτική τεχνολογία (υπό την προϋπόθεση ικανών και ακεραίων πολιτικών ηγεσιών) θα μπορούσαν να αποτελέσουν σημαντική παράμετρο στο ζητούμενο εθνικό αναπτυξιακό μας πρόγραμμα.

Είναι καιρός έστω και αργά να ωριμάσει το πολιτικό μας σύστημα και να απαλλαγεί από σύνδρομα και ιδεοληψίες, μιμούμενο απλώς αυτονόητες πρακτικές δεκαετιών άλλων ευνομουμένων κρατών. Είναι πολλά αυτά που πρέπει να γίνουν στην κατεύθυνση της αυτοβοήθειας και πολλά από αυτά δεν έχουν οικονομικό κόστος. Επί τέλους ας σοβαρευθούμε έστω και την ύστατη στιγμή.

16 – Φεβρουαρίου - 2018

Σκέψεις περί της δημιουργίας Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου (ΠΝ)
Προέδρου ΔΣ/ΕΛΙΣΜΕ

Οι εθνικές διακρατικές κρίσεις άμυνας και ασφάλειας αποτελούν συνήθως περιοδικές εξάρσεις μακροχρονίων σχέσεων εντάσεως μεταξύ δύο ή περισσοτέρων κρατών με αντικρουόμενα συμφέροντα. Κατά την σύνθετη και ιδιαίτερα απαιτητική περίοδο κρίσεων δοκιμάζεται η συνολική ετοιμότητα ενός κράτους, η οργανωτική και συντονιστική του υποδομή, ο μηχανισμός λήψεως αποφάσεων και κυρίως η γνώση, η εκπαίδευση, η εμπειρία και οι χειρισμοί της πολιτικής ηγεσίας.

Η εμπειρία έχει δείξει ότι το βέλτιστο σχήμα συνδρομής στην πολιτική ηγεσία για την έγκαιρη και ορθή λήψη αποφάσεων, αποτελείται από ολιγομελή ομάδα με πάγια σύνθεση μελών (π.χ. ΥΠΕΞ, ΥΠΕΣΩΤ, ΥΠΕΘΑ, Α/ΓΕΕΘΑ, ΕΥΠ κ.λπ.), η οποία εμπλουτίζεται εκάστοτε με επιπρόσθετα μέλη αναλόγως της φύσεως των κρίσεων.

Παρά το γεγονός ότι οι κρίσεις προσφέρουν και ευκαιρίες (για οργανωμένα και έτοιμα προς τούτο κράτη), οι εκάστοτε κρίσεις της Ελλάδος με την Τουρκία συνδέονται με εθνικές ήττες. Προκαλεί απογοήτευση το γεγονός ότι από την πλούσια εθνική εμπειρία κρίσεων ουδεμία συνολική κρατική προσπάθεια αναλύσεως, εξαγωγής συμπερασμάτων και κυρίως αναλήψεως συντονισμένων διορθωτικών ενεργειών έχει γίνει αντιληπτή (σε πλήρη αντίθεση με έτερα κράτη). Δίχως επομένως την εκμετάλλευση της εμπειρίας του παρελθόντος η χώρα μας προβαίνει όψιμα, αποσπασματικά και αφοριστικά σε κατάργηση υφισταμένων θεσμικών οργάνων (δίχως να ευθύνονται τα θεσμικά όργανα εάν ουδέποτε έχουν συγκληθεί) και αναδεικνύει ως πανάκεια την «επείγουσα» ανάγκη συγκροτήσεως Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας. Ένας ουδέτερα διακείμενος θα ανέμενε (για ένα τόσο σημαντικό θέμα) να του επιδειχθεί η ολοκληρωμένη μελέτη βάσει της οποίας η χώρα αποφαίνεται υπέρ της μίας ή της άλλης εκδοχής.

Δίχως να αποκλείεται η σκοπιμότητα συγκροτήσεως Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας (ΣΕΑ), θα πρέπει να επισημανθούν οι ακόλουθοι κίνδυνοι παρεκτροπής του νέου αυτού θεσμού:

- Να προστεθεί ένα ακόμη κλιμάκιο λήψεως αποφάσεων με αποτέλεσμα την πρόκληση καθυστερήσεων και συγχύσεων κατά την λήψη αυτών.
- Να δημιουργηθεί, εν μέσω οικονομικής κρίσεως, ένα ακριβό θεσμικό όργανο με εκατοντάδες νέες προσλήψεις «ειδικών» και «βοηθών» στο Δημόσιο με κριτήρια περισσότερο ιδιοτελή και λιγότερο εθνικά .
- Να προκληθούν συγχύσεις και επικαλύψεις αρμοδιοτήτων μεταξύ του νέου οργάνου και θεσμικών φορέων όπως π.χ. τα εμπλεκόμενα Υπουργεία.
- Να αφαιρεθούν (ή παρακαμφθούν) ευθύνες και αρμοδιότητες από θεσμικά όργανα λήψεως αποφάσεων, υπέρ προσώπων του ΣΕΑ.
- Ένας ισχυρός επικεφαλής του ΣΕΑ, μάλλον προσωπικής επιλογής του Πρωθυπουργού και «παρά τω Πρωθυπουργώ» (με διαπροσωπικές σχέσεις λόγω συχνής επαφής μαζί του) θα δύναται να «φιλτράρει» τις επί μέρους θέσεις και εισηγήσεις θεσμικών οργάνων και προσώπων και να προωθεί προσωπικές του απόψεις με την μέθοδο της «μισής αλήθειας».
- Να προκληθεί δυσχέρεια λήψεως αποφάσεων, εάν στο ΣΕΑ μετέχουν μη κυβερνητικά στελέχη όπως επί παραδείγματι εκπρόσωποι άλλων κομμάτων (είτε διότι αυτοί δεν επιθυμούν να αναλάβουν ευθύνες και να επωμισθούν το πολιτικό κόστος μίας αποφάσεως είτε διότι επιθυμούν να καταστούν η αυριανή κυβέρνηση).

Πριν ληφθούν οριστικές αποφάσεις θα πρέπει πέραν των εθνικών μας εμπειριών, να μελετηθεί διεξοδικά ο τρόπος συγκροτήσεως ΣΕΑ καθώς και τα σχετικά αποτελέσματα σε σειρά επιλεγμένων κρατών. Εναλλακτικά κρίνεται ως ορθολογικό και σκόπιμο να ενισχυθούν και αξιοποιηθούν στο έπακρο τα υφιστάμενα θεσμικά όργανα. Μία επιγραμματική πρόταση θα ήταν δυνατόν να διατυπωθεί ως εξής:

- Συνεδρίαση του Συμβουλίου των Πολιτικών Αρχηγών σε τακτά χρονικά διαστήματα (π.χ. κατ' ελάχιστον ετησίως και εκτάκτως όποτε απαιτείται) με συγκεκριμένη ατζέντα και με σκοπό την παραγωγή γενικών κατευθύνσεων σε όλο το φάσμα της Εθνικής Στρατηγικής. Με τον τρόπο αυτό διασφαλίζεται η συνέχεια της Εθνικής Στρατηγικής ανεξαρτήτως εναλλαγής Κυβερνήσεων και ταυτόχρονα καλλιεργείται συναινετική διακομματική κουλτούρα.

• Οι σχετικές με την Εθνική Στρατηγική επιτροπές της Βουλής (π.χ. Επιτροπή Εξωτερικών και Άμυνας κ.λπ.) με την συνδρομή καταλλήλων προσωπικοτήτων ή φορέων (κατά την κρίση τους), να παρέχουν επεξεργασμένες εισηγήσεις προς το Συμβούλιο των Πολιτικών Αρχηγών, προκειμένου να διευκολύνουν το έργο του.

• Το ΚΥΣΕΑ να συνέρχεται σε τακτά χρονικά διαστήματα (π.χ. ανά δίμηνο) προκειμένου να λαμβάνει αποφάσεις επί του συνόλου του φάσματος των αρμοδιοτήτων του (ιδιαίτερα για την πρόληψη, προετοιμασία και χειρισμό κρίσεων). Οι συνεδριάσεις του ΚΥΣΕΑ θα πρέπει να είναι συχνότερες σε δυσχερείς περιστάσεις και να λαμβάνουν χώρα τουλάχιστον ημερησίως σε περιόδους εθνικών κρίσεων.

• Να ενισχυθεί καταλλήλως η γραμματεία του ΚΥΣΕΑ προκειμένου να επεξεργάζεται σε διαρκή βάση τις επί μέρους επικαιροποιημένες εισηγήσεις των μελών του και να διευκολύνει αποτελεσματικά το έργο του ΚΥΣΕΑ και του Πρωθυπουργού.

• Να υπάρχει διαρκής «οριζόντια» επικοινωνία μεταξύ των θεσμικών οργάνων χειρισμού κρίσεων των εμπλεκομένων Υπουργείων, από τον καιρό της ειρήνης. Αυτό είναι δυνατόν να επιτευχθεί με μόνιμη αμοιβαία παρουσία αντιπροσώπων άλλων Υπουργείων στα εν λόγω όργανα (κατάργηση δηλαδή του «άβατου» των Υπουργείων με πρόσχημα την «διαβάθμιση» και θεραπεία του φαινομένου καθετοποιημένων παραλλήλων μονοδρόμων στον δρόμο προς το ΚΥΣΕΑ), με θεσμοθετημένες συστηματικές συναντήσεις των οργάνων αυτών και με σχετική θέσπιση κοινών ασκήσεων, ενημερώσεων, σεμιναρίων και διαπροσωπικών σχέσεων.

• Η υπεύθυνη για τον χειρισμό εθνικών κρίσεων εκάστοτε πολιτική ηγεσία, με την ανάληψη των καθηκόντων της, να ενημερώνεται ως προς τον ρόλο της σε αυτές, κατά τρόπο θεσμοθετημένο (π.χ. συσκέψεις, σεμινάρια κ.λπ.) από καταλλήλους φορείς και πρόσωπα.

• Θεσμοθετημένη συστηματική συνάντηση πολιτικής (σε επίπεδο Πρωθυπουργού) και στρατιωτικής ηγεσίας με συγκεκριμένη ημερησία διάταξη (επί του παρόντος οι συναντήσεις αυτές είναι κοσμικές/εθιμοτυπικές και πραγματοποιούνται στην εξέδρα των επισήμων κάθε 25η Μαρτίου και 28η Οκτωβρίου). Έχει αποδειχθεί ότι οι πολιτικοστρατιωτικές σχέσεις αποβαίνουν καθοριστικές στην έκβαση κρίσεων.

• Τα θεσμικά όργανα παραγωγής στρατηγικής σκέψεως και χειρισμού κρίσεων να αξιοποιούν συστηματικά τις θέσεις, απόψεις, μελέτες, έρευνες και εισηγήσεις καταλλήλων φορέων (πανεπιστήμια, στρατιωτικά ιδρύματα, ινστιτούτα, κατάλληλα πρόσωπα κ.λπ.).

Από την ιστορική εμπειρία συμπεραίνεται ότι για την ελληνική πραγματικότητα σπανίως ευθύνεται το υφιστάμενο θεσμικό και νομικό πλαίσιο αλλά κυρίως ευθύνεται η παράκαμψη του πλαισίου από ανεπαρκείς πολιτικές ηγεσίες. Είναι καιρός πριν οδηγηθεί η χώρα σε νέες εθνικές ήττες με νέους αποδιοπομπαίους τράγους, να ληφθούν άμεσες αποφάσεις με αποκλειστικό γνώμονα τα Εθνικά μας Συμφέροντα, διότι είναι σε όλους γνωστό ότι «Κυβερνάν εστί Προβλέπειν».

16 – Μαρτίου – 2018

Ο Ελληνισμός και οι Τουρκικές Γεωστρατηγικές Επιδιώξεις

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

Το τελευταίο επεισόδιο της τουρκικής προκλητικότητας, που έλαβε χώρα την Τρίτη και 13/2/18, στην περιοχή των Ιμίων, μας προσέφερε πολλά και ιδιαιτέρως ενδιαφέροντα στους τομείς της πολιτικής, της εθνικής στρατηγικής, της τουρκικής γεωστρατηγικής και της στάσης των διαφόρων διεθνών δρώντων. Αυτό το επεισόδιο σε μια πρώτη ανάγνωση αποτελεί αναβαθμισμένη και ποιοτική μεταβολή των τουρκικών προ κλήσεων εις βάρος των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων. Είναι δε ακόμη το τρίτο αξιολογικά γεγονός τουρκικής επιθετικότητας και ωμής βίας κατά του Ελληνισμού, μετά την εισβολή στην Κύπρο το 1974, τα γεγονότα των Ιμίων το 1996 και το γκριζάρισμα της περιοχής.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Αναλύοντας την τουρκική στάση, διαπιστώνουμε ότι η Τουρκία κλιμακώνει την επιθετικότητά της σε τρία μέτωπα σήμερα. Στην Συρία, εισβάλοντας στο έδαφος ξένης χώρας στην περιοχή του Αφρίν, μοναδική περίπτωση χώρας που έχει εισβάλει σε τρία κράτη σήμερα, (Κύπρος, Ιράκ και Συρία), στην Κυπριακή ΑΟΖ, με την πειρατική ενέργεια επί ενός άλλου κράτους, μέλους της Ε.Ε. και την απροκάλυπτη δολοφονική επίθεση τουρκικής ακταιωρού κατά Ελληνικού σκάφους του Λιμενικού μας. Φαίνεται ότι η τουρκική πολιτική, δείχνει να πιστεύει ότι μπορεί να κάνει πράξη τη θεωρία των «δυόμισι πολέμων», μία άκρως επικίνδυνη θεωρία που είχε αναπτύξει ο πρώην αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων της γειτονικής χώρας, ναύαρχος ε.α. Μπουλέντ Μποστάνογλου. Δηλαδή ένας πόλεμος στην Συρία, ένας πόλεμος με την Ελλάδα και μισός πόλεμος στο εσωτερικό της χώρας με τους Κούρδους.

Ο πρόεδρος Ερντογάν ωθείται σε αυτή την επικίνδυνη πολιτική του, από τους εξής παράγοντες:

Α. Οι μέχρι τώρα αποτυχίες στο μέτωπο του Αφρίν, όπου ενώ υποσχέθηκε την κατάληψη του Κουρδικού αυτού καντονιού στο ΒΔ άκρο της Συρίας, λόγω της σθεναρής αντίστασης των Κούρδων. Και παρά την στήριξη των «φίλων» Ρώσων, που απενεργοποίησαν την αντιαεροπορική τους άμυνα, για να δράσουν τα τουρκικά πολεμικά αεροσκάφη και παρά την χρήση ως εμπροσθοφυλακή του Τουρκικού στρατού του FSA (Free Syrian Army), ένοπλα απομεινάρια της Συριακής αντιπολίτευσης, το Αφρίν αντιστέκεται και εκμηδενίζει τις τουρκικές φιλοδοξίες, γιατί οι Κούρδοι της Συρίας υπερασπίζονται την πατρίδα τους.

Β. Οι ενεργειακές εξελίξεις στην ΑΟΖ της Κύπρου, όπου νέα κοιτάσματα ανακαλύπτονται και μεγάλες ξένες εταιρείες συμμετέχουν στο παιχνίδι της ανεύρεσης και εξόρυξης Υ/Δ. Έτσι με μια πρωτοφανή πειρατική ενέργεια τουρκικά πολεμικά σκάφη εμποδίζουν πλατφόρμα γεώτρησης της Ιταλικής ΕΝΙ να μεταβεί στο χώρο των ερευνών, στο οικόπεδο 3 της Κυπριακής ΑΟΖ. Φυσικά δεν τολμά να κάνει νταηλίκια στα οικόπεδα που έχουν αναλάβει οι Γαλλικοί, Αμερικανικοί και Ισραηλινοί κολοσσοί TOTAL, EXON MOBIL κλπ.

Γ. Οι κατηγορίες της αξιωματικής αντιπολίτευσης της Τουρκίας κατά του Ερντογάν, για εθνική μειοδοσία, αφού στην διάρκεια της διακυβέρνησης του, άφησε την Ελλάδα να «αρπάξει» 18 νησιά στο Ανατολικό Αιγαίο, που ανήκουν στην Τουρκία.

Δ. Ο Τούρκος πρόεδρος χρειάζεται σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε επιτυχίες και «κατακτήσεις», για να επανεκλεγεί στις εκλογές του 2019.

Έτσι ο αδύναμος κρίκος στην παρούσα κατάσταση, είναι σύμφωνα με τις τουρκικές εκτιμήσεις, η Ελλάδα, λόγω της καταστροφικής πολιτικής κατευνασμού και μη κλιμάκωσης της έντασης και των προκλήσεων που ακολουθεί συνεχώς τα τελευταία χρόνια. Ο πιο εύκολος στόχος για να στήσουν το σκηνικό των προκλήσεων είναι τα γκριζοποιημένα Ελληνικά Ίμια, με την κατάπτυστη για την Ελλάδα μυστική συμφωνία του 1996 «No Troops, no Ships, no Flags», που αποκάλυψε η εφημερίδα «Καθημερινή», τον Ιανουάριο 2011.

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Σε ότι αφορά τις διεθνείς αντιδράσεις και τον ΟΗΕ θα λέγαμε ότι κυμαίνονται από την αδιαφορία και τη αφωνία, έως την επιτήδεια ουδετερότητα, εξομοιώνοντας τον θύτη με το θύμα, δίδοντας ανούσιες συμβουλές αποκλιμάκωσης, συνδιαλλαγής και επίλυση του θέματος μεταξύ των ενδιαφερομένων!!!!!
Η ΕΕ, που είχε υποχρέωση να στηρίξει δύο κράτη – μέλη της, δεν έχει την πολιτική και στρατιωτική δυνατότητα να το κάνει, καθόσον στερείται ολοκληρωτικά των δομών που θα της επέτρεπαν να ταχθεί υπέρ της Κύπρου και της Ελλάδας, ακόμη και αν το ήθελε. Ακόμη, πλείστα ευρωπαϊκά κράτη είναι και απρόθυμα, αλλά και προφανώς αδύναμα, για έμπρακτη στήριξη, παρά για μια λεκτική συμπαράσταση,
κάτι που η Ερντογανική Τουρκία ούτε το λαμβάνει υπόψη.

Από την άλλη, ο μεγάλος μας σύμμαχος ΗΠΑ,

που σήμερα οι σχέσεις μας βρίσκονται στο καλύτερο σημείο, αρκέστηκε σε ρόλο Ποντίου Πιλάτου, και σε ανούσιες συμβουλές. Όπως ορθότατα επισημαίνει και σε άρθρο του της 18-2-18, στην εφημερίδα «Νέα Σελίδα», ο Αναπλ. Καθηγητής της ΣΣΕ , Κων-νος Γρίβας, οι ΗΠΑ βρίσκονται σε σύγχυση αναφορικά με το πώς θα κινηθούν σε αυτό τον νέο κόσμο, ενώ έναντι της Τουρκίας, ακολουθούν όπως διαπιστώνουμε μια πολιτική κατευνασμού μέχρι τώρα , θεωρώντας ότι μια επίσημη ρήξη θα ήταν καταστρεπτική για την πολιτική τους, καθώς θα είχαμε σημαντικά και ενδεχομένως ολέθρια ρήγματα, τόσο στο ΝΑΤΟ, όσο και στον Ανασχετικό Δακτύλιο (Rimland), της Γεωπολιτικής θεωρίας του Nickolas Spykman, δομικό στοιχείο της Αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής μετά τον Β'ΠΠ, μέχρι και σήμερα. Έτσι θα πρέπει να κατανοήσουμε, ότι δεν θα πρέπει να προσμένουμε τον αγαθό γίγαντα, ή το ξανθό γένος να μας σώσει, αλλά θα πρέπει να το φροντίσουμε εμείς πρωτίστως, με την βοήθεια και τις συμμαχίες που πρέπει να καλλιεργήσουμε.

Πόλεμος ένδοξος, ειρήνης αισχράς αιρετώτερος.

Δημοσθένης

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Θα πρέπει να ευχαριστούμε τον πρόεδρο Ερντογάν, καθόσον κάνει ότι είναι δυνατόν ο άνθρωπος να μας δείχνει τις προθέσεις του, την πολιτική του και την εθνική στρατηγική του, που είναι επιθετική, αναθεωρητική και έχει εδαφικές διεκδικήσεις κατά της Ελλάδος. Επίσης η κρίση αυτή μας απέδειξε την ουτοπική αντίληψη που καλλιεργήθηκε επί δεκαετίες στην εφησυχασμένη Ελληνική κοινωνία, ότι η Ελλάδα ως μέλος του ΝΑΤΟ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν κινδυνεύει από κανέναν, ιδιαίτερα από ένα σύμμαχομέλος του ΝΑΤΟ και ότι τα σύνορα της Ελλάδος είναι Ευρωπαϊκά σύνορα, άρα η ασφάλειά των είναι και υποχρέωση όλων των Ευρωπαϊκών κρατών και όχι και τόσο των Ελλήνων!! Εξάλλου η ανεύθυνη, απαράδεκτη και ολέθρια απόφαση πρώην ΥΕΘΑ, για μείωση της θητείας σε 9 μήνες, τι άλλο σημαίνει; Αλλά φευ!!!Ο Ερντογάν έχει θέσει σε λειτουργία μια μακρόπνοη , μεγαλοπρεπή και φιλόδοξη πολιτική επιδίωξη, στο να καταστήσει την Τουρκία, αρχικά μεγάλη περιφερειακή δύναμη στην Ανατ. Μεσόγειο και την Μέση Ανατολή και σε δεύτερη φάση σε ένα παγκόσμιο πόλο-κρατικό δρώντα, εφάμιλλο των ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας, Ε.Ε. στο νέο παγκόσμιο πολυπολικό σύστημα που ήδη διαμορφώνεται. Πολύ φιλόδοξο πρόγραμμα και συνάμα πολύ επικίνδυνο και για τον ίδιο και για την Τουρκία, αν αποτύχει. Αν ο Σουλτάνος όμως το επιτύχει τότε θα εκπληρώσει το όνειρό του, να γίνει ο νέος Ατατούρκ (πατέρας των Τούρκων), ξεπερνώντας τον παλαιό Μουσταφά Κεμάλ, ιδρυτή της νέας Τουρκίας, εμείς δε είναι βέβαιο ότι θα γίνουμε τουρκικό προτεκτοράτο, ευνουχισμένο εθνικά και ακρωτηριασμένο εδαφικά. Η πατρίδα θα πρέπει να αντιμετωπίσει άμεσα (χθες και όχι σήμερα) την γεωπολιτική μεταβολή και μετάλλαξη της Ισλαμικής Ερντογανικής και ανεξέλεγκτα επιθετικής Τουρκίας . Θα πρέπει με κάθε κόστος να εφαρμόσουμε μια νέα υψηλή Εθνική Στρατηγική, με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα, ιδιαιτέρως με εθνική ομοψυχία, που σε ότι αφορά το πολιτικό προσωπικό σήμερα δεν υφίσταται δυστυχώς, που η Εθνική αυτή Στρατηγική να εδράζεται σε ισχυρή αποτρεπτική στρατηγική έναντι της Άγκυρας. Οι δηλώσεις του Έλληνα ΥΠΕΞ, ότι η Ελλάδα στο μέλλον δεν θα αντιμετωπίσει με ειρηνικό τρόπο μελλοντικές τουρκικές ενέργειες κινούνται φυσικά προς την σωστή κατεύθυνση, αρκεί να μην παραμείνουν μόνο λόγια.

Ας κοιτάξουμε κατάματα την Τουρκία, χωρίς φοβικά σύνδρομα, χωρίς την ολέθρια πολιτική κατευνασμού του παρελθόντος. Η Τουρκία δεν είναι ούτε αήττητη, ούτε τόσο φοβερή, όπως πολλοί εδώ στην Ελλάδα Τουρκολάγνοι την παρουσιάζουν. Οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, παρά τις τεράστιες μνημονιακές περικοπές, παραμένουν σε υψηλό επίπεδο ετοιμότητας και επιχειρησιακής αποτελεσματικότητας. Δεν υπάρχει σύγκριση Έλληνα με Τούρκο, στον Στρατό, στο Ναυτικό, στην Αεροπορία. Η τουρκική στρατιωτική ισχύς είναι υπερεκτιμημένη, έχει δομικές αδυναμίες αντιφάσεις, ελλείψεις σε ανώτατα έμπειρα στελέχη, προβλήματα ηθικού, ομογένειας, συναδελφικότητας, ιδιαίτερα μετά το πραξικόπημα του Ιουλίου 2016. Οι δε φαραωνικές φιλοδοξίες και επιδιώξεις του Σουλτάνου Ερντογάν, δημιουργούν αντιπαλότητες, ανταγωνισμούς, μισαλλοδοξίες και ξυπνούν δυσάρεστες μνήμες οθωμανικής αυτοκρατορίας, που ενυπάρχουν στο DNA όλων των λαών της Μέσης Ανατολής και της Βαλκανικής. Τέλος, εκτιμώ ότι πρέπει να υπάρξει εθνική ομοψυχία και να ενημερωθεί ο Ελληνικός λαός για την πραγματική κατάσταση, τις ενδεχόμενες εξελίξεις, ώστε να προετοιμαστεί για το χειρότερο, που ευχόμαστε να μην υλοποιηθεί και να συνδράμει στην νέα εθνική προσπάθεια.

"Άνδρες πόλις και ού τείχη, ουδέ νήες ανδρών κεναί".

Θουκυδίδης

Η πόλη [και η δύναμή της] είναι οι άντρες και όχι τα τείχη ούτε τα άδεια πλοία.

Και τώρα τι κάνουμε με την Τουρκία;

Του κ. Χρήστου Ζιώγα
Δρος Διεθνών Σχέσεων
Επιμέλεια: Αναστάσιος Μπασαράς, Αντιπρόεδρος ΔΣ ΕΛΙΣΜΕ

Αναμφισβήτητα το τελευταίο διάστημα μια σειρά γεγονότων, τα οποία σχετίζονται με την συμπεριφορά της Τουρκίας έναντι της Ελλάδας και της Κύπρου, έχουν θορυβήσει ακόμη και τους πιο αιθεροβάμονες, σχετικά με την πορεία των ελληνοτουρκικών σχέσεων, και αδιάφορους, για ζητήματα που δεν άπτονται της ιδιωτικής τους σφαίρας, Έλληνες πολίτες.

Όσον αφορά τα κίνητρα δράσης της Άγκυρας όλες οι αιτιάσεις – εκλογικεύσεις, πέραν του γεγονότος ότι συνιστά ένα αναθεωρητικό κράτος το οποίο μέσω της απειλής και χρήσης βίας επιδιώκει να αναμορφώσει προς όφελος του τους περιφερειακούς συσχετισμούς ισχύος, έχουν περιορισμένη ερμηνευτική αξία ή είναι επί της ουσίας αδιάφορες για την Ελλάδα και την Κύπρο. Πιο συγκεκριμένα όλοι όσοι υποστηρίζουν ότι οι προκλήσεις πραγματοποιούνται για εσωτερικούς πολιτικούς λόγους στην Τουρκία, οφείλουν να μας απαντήσουν: από πότε η εξωτερική πολιτική ενός κράτους δεν αλληλοεπιδρά με το εσωτερικό πολιτικό σύστημα; Η θεωρία εξωτερικής πολιτικής προσδιορίζει τρία επίπεδα ανάλυσης: το ατομικό, το κρατικό και το διεθνές που συνδιαμορφώνουν την εξωτερική πολιτική ενός κράτους. Είναι γεγονός ότι τείνει να αποκτήσει χαρακτηριστικά θεσμικής υποχρέωσης για το λοιπό, συμπολιτευόμενο και αντιπολιτευόμενο, πολιτικό προσωπικό στην Τουρκία η συγκατάνευση και πολλές φορές υπερθεμάτιση των αναθεωρητικών δηλώσεων του Ταγίπ Ερντογάν.

Κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Τούρκου Προέδρου στην χώρα μας, το αμιγώς «κανονιστικό» περιεχόμενο του ελληνικού αντίλογου στις τουρκικές αιτιάσεις δεν εκτιμήθηκε δεόντως από τον υψηλό προσκεκλημένο. Όπως τα συμπαθή τετράποδα γίνονται πιο επιθετικά όταν οσμιστούν τον φόβο, έτσι και η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της γειτονικής χώρας έγινε επιθετικότερη στο Αιγαίο και την Κύπρο, ερμηνεύοντας την νομική επιχειρηματολογία της ελληνικής πλευράς ως αδυναμία. Αν και δεν υπάρχει επίσημη απόφαση στην Ελλάδα, έχει ξεκινήσει η συζήτηση, κατά πόσο είναι αναγκαίος ο επαναπροσδιορισμός του πλαισίου προσέγγισης και εφαρμογής των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

Η Ελλάδα και η Κύπρος έχουν να διαχειριστούν στρατηγικά τον τουρκικό ηγεμονισμό υπό συνθήκες αναδιανομής του παγκόσμιου καταμερισμού ισχύος, που επηρεάζει και την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ, την δομική αδυναμία της ΕΕ να «παράξει» αξιόπιστη και προς όλα τα κράτη – μέλη Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας και τα όρια διασφαλίσεων του υπάρχοντος διεθνούς κανονιστικού και δικαιικού πλαισίου. Το πρόβλημα θα ήταν μικρότερης έντασης και ευκολότερα αντιμετωπίσιμο αν προσλαμβάναμε όλα τα παραπάνω δεδομένα στην πραγματική τους διάσταση και όχι στην ονομαστική του αξία ή κατ' αρέσκεια. Η παθητικότητα της ελληνικής και κυπριακής πλευράς αναπαράγει και την απροθυμία της ΕΕ. Μία ενεργότερη προσέγγιση έναντι της Τουρκίας ίσως να κινητοποιήσει την Ένωση, μεσολαβώντας για την αποτροπή μιας σύγκρουσης.

Εξετάζοντας άλλες στρατηγικές έναντι της Τουρκίας, πέραν του εμπεδωμένου «υπολανθάνοντος κατευνασμού» - ο οποίος εξάντλησε τα όρια του -, η στρατηγική «μεταφοράς βαρών», σύμφωνα με την τυπολογία του Mearsheimer, στην συγκεκριμένη περίπτωση έχει περιορισμένες δυνατότητες εφαρμογής. Η εν λόγω στρατηγική βασίζεται ότι ένας τρίτος δρών θα εξισορροπήσει την αναθεωρητική Τουρκία. Η γεωγραφική εγγύτητα και η εκ των πραγμάτων εκδίπλωση του τουρκικού ηγεμονισμού σε ζώνες κυριαρχίας της Ελλάδας και της Κύπρου, κάνει πιθανότερο το σενάριο να γίνουμε στόχος στρατηγικής «μεταφοράς βαρών» από όμορα κράτη, παρά να κάνουμε χρήση της. Επομένως, η ελληνική πλευρά έχει την ανάγκη αναπροσαρμογής της αποτρεπτικής της στρατηγικής.

Η αποτροπή ως στρατηγική πρακτική, των μηαναθεωρητικών κρατών, αντικειμενικό σκοπό έχει να αποφευχθεί ο πόλεμος μέσω του σαφούς προσδιορισμού, προς τον αντίπαλο, του κόστους που θα υποστεί σε περίπτωση μίας επιθετικής του ενέργειας και το οποίο θα είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από το πιθανολογούμενο όφελός του. Μετά την πρόσφατη κρίση στα Ίμια, ο Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών κ. Νίκος Κοτζιάς δήλωσε ότι: «Η Τουρκία έφτασε στην κόκκινη γραμμή και με κάποια έννοια την προσπέρασε και τους είπαμε ότι δεν θα υπάρξει ξανά τέτοια 'ειρηνική' ας το πούμε συμπεριφορά από την ελληνική πλευρά». Από τα προαναφερθέντα μπορεί να συναχθεί

το συμπέρασμα ότι έχουν ήδη αποδεσμευτεί αυστηρότεροι κανόνες εμπλοκής προς τις ένοπλες δυνάμεις. Θα ήταν μέγα στρατηγικό σφάλμα αν η εν λόγω υπόμνηση προς την Τουρκία και η δημοσιοποίησή της δεν έγινε στα πλαίσια μίας ειλημμένης απόφασης.

Όσο ποτέ άλλοτε στο πρόσφατο παρελθόν, είναι αναγκαία η υιοθέτηση στρατηγικής quid pro quo, σύμφωνα με την οποία κάθε μη φιλική ενέργεια της Τουρκίας θα επιφέρει άμεσο και αναλογικό κόστος σε πολιτικό και διπλωματικό επίπεδο. Να αποσαφηνιστεί ότι η ελληνοτουρκική προσέγγιση δεν θα επαφίεται μόνο στην καλή θέληση της Αθήνας. Το «αγαθό» της μη κλιμάκωσης έχει διαρκώς αυξανόμενο «οριακό κόστος» τείνοντας να απειλήσει την ασφάλεια της χώρας. Οφείλουμε επομένως να αναπροσαρμόσουμε την «παραγωγική» διαδικασία αποτροπής για να διατηρηθεί ο στόχος της διατήρησης το status quo.

Εφ' όσον η ελληνική κυβέρνηση θέλει να ανατάξει την αποτρεπτική της στρατηγική οφείλει να καταδείξει την αποφασιστικότητά της. Η πολιτική απόφαση της, σε κάθε περίπτωση, μη κλιμάκωσης έχει οδηγήσει σε επιχειρησιακή προβλεψιμότητα και στρατηγική σύγχυση. Παράλληλα, η απόλυτη ευθυγράμμιση του ορθού πολιτικού στόχου της διαφύλαξης της ειρήνης, υπό το πρίσμα της μη-πρόκλησης, έχει επιφέρει επιχειρησιακούς αυτοπεριορισμούς, όταν η αποτρεπτική στρατηγική επιτάσσει υπομνήσεις στρατιωτικών ικανοτήτων. Όλα τα παραπάνω έχουν οδηγήσει σε απώλεια κάθε πρωτοβουλίας και αποτρεπτική δυστοκία. Η βεβαιότητα χρήσης μόνον ανταποδοτικών πυρών εκ μέρους των ελληνικών πληρωμάτων στον αέρα, την θάλασσα και την ξηρά – μετά το γεγονός του Έβρου- έχει οδηγήσει στην σημερινή ανεξέλεγκτη τουρκική προκλητικότητα.Ίσως η ελληνική κυβέρνηση θα ήταν χρήσιμο να εξετάσει την υιοθέτηση ενός, οριοθετημένου μεν αλλά πιό ευέλικτου δε, πλαισίου κανόνων εμπλοκής, δίδοντας προς στους κυβερνήτες των πλοίων και τους ιπτάμενους της ΠΑ, μεγαλύτερη ευχέρεια χρήσης πυρών σε περιπτώσεις τουρκικών προκλήσεων. Βέβαια, το αντίτιμο μίας τέτοιας ενέργειας είναι ότι αυξάνονται οι πιθανότητες κλιμάκωσης , οι οποίες όμως είναι υπαρκτές και υπό τις παρούσες συνθήκες.

Ο τουρκικός ηγεμονισμός έχει ενταθεί ενώ εξακολουθεί να υφίσταται μια σχετική στρατιωτική ισορροπία. Μετά από 3-4 χρόνια, που θα έχει ανατραπεί σε σημαντικό βαθμό ο σημερινός στρατιωτικός συσχετισμός, τυχόν τουρκικές διστακτικότητες ανάληψης ενεργότερης δράσης μάλλον θα υποχωρήσουν. Δίχως να αγνοούνται οι πιθανότητες μιας κλιμάκωσης από την υιοθέτηση μίας πιό ενεργητικής επιχειρησιακής στρατηγικής, η συνέχιση της παρούσας κατάστασης θα οδηγήσει νομοτελειακά σε υποχωρήσεις σε μία σειρά ζητημάτων, τα οποία κατά τις προηγούμενές δεκαετίες τιτλοφορούταν ως αδιαπραγμάτευτα! Ως είθισται, η χώρα μας ενεργοποιείται όταν ένα ζήτημα φτάσει στο μη παρέκει Η άγαρμπη τουρκική ενέργεια σύλληψης των Ελλήνων στρατιωτικών στον Έβρο είθε να κινητοποιήσει την κοινωνία και την πολιτική ηγεσία.

11 March 2018.

Οι ομοιότητες του Χίτλερ με τον Κεμάλ και τον Ερντογάν: Πως οι ναζί μιμήθηκαν τον Ατατούρκ

Του κ. Μάριου Ευρυβιάδη

Κυκλοφόρησε στα ελληνικά το 2016 από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος (Αθήνα) και σε μετάφραση του Νίκου Ρούσσου, η μοναδική στο είδος της μελέτη του Stephan Ihrig, "Ατατούρκ και Ναζί: Δάσκαλος και μαθητής στη εφαρμογή του ολοκληρωτισμού" ("Ataturk in the Nazi Imagination").

Η μελέτη του Ihrig πρωτοεκδόθηκε το 2014 από το Harvard University Press και βασίζεται στη διδακτορική του διατριβή η οποία εκπονήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Cambridge με θέμα τις αντιλήψεις των Ναζί για τη Νέα Τουρκία (1919-1945).

Πέραν του άμεσου ενδιαφέροντος του θέματος, μου κίνησε εξαρχής την περιέργεια και το γεγονός πως το βιβλίο δημοσιοποιήθηκε στο διαδίκτυο αμέσως με την έκδοσή του με τη μορφή PDF και όπου μπορεί να εντοπιστεί από τον κάθε ενδιαφερόμενο. Κάτι τέτοιο δεν συνηθίζεται για ακαδημαϊκά έργα και από αναγνωρισμένους εκδοτικούς οίκους. Το προφανές συμπέρασμα ήταν πως είτε εκ μέρους του συγγραφέα, του εκδοτικού οίκου, ή και των δυο, υπήρχε σκοπιμότητα για εύκολη και χωρίς κόστος πρόσβαση στη μελέτη σε παγκόσμιο επίπεδο από όσο το δυνατό περισσότερους αναγνώστες. Επί πλέον πρέπει να υπήρξε και κάποιος χορηγός που κάλυψε τα διαφυγόντα κέρδη.

Εκτός από τα κίνητρα συγγραφέα και εκδοτικού οίκου, η κύρια συμβολή του έργου είναι ότι ανατρέπει την κυρίαρχη αντίληψη πως εμπνευστής του Χίτλερ και του Ναζισμού υπήρξε ο Μουσολίνι της φασιστικής Ιταλίας. Δεν ήταν. Κατά παραδοχή του ίδιου του Χίτλερ, εμπνευστής και των δυο -Μουσολίνι και Χίτλερ- υπήρξε ο τούρκος ηγέτης Κεμάλ Μουσταφά!

Ο θαυμασμός του Χίτλερ για την Τουρκία του Κεμάλ αλλά και των Γερμανών γενικότερα για τους Οθωμανούς και την Οθωμανική αυτοκρατορία – το Οσμανλικό Χαλιφάτο για να είμαστε ακριβείς- υπήρξε απαιριόριστη και η τεκμηρίωση του γεγονότος αυτού από γερμανικές, τουρκικές (ο Ihrig κατέχει και τις δυο γλώσσες) και άλλες πηγές από τον συγγραφέα είναι εντυπωσιακή. Μια από αυτές που περιγράφεται, αφορά σε επίσκεψη τουρκικής αντιπροσωπείας για να συγχαρεί τον Ναζί δικτάτορα για τα 50στα του γενέθλια.

Ιδού πως περιγράφει το σκηνικό της επίσκεψης ο συγγραφέας:

• "Παραδείγματος χάρη, το 1938, την ημέρα των γενεθλίων του, σε συνάντηση με αντιπροσωπεία Τούρκων πολιτικών και δημοσιογράφων επαναβεβαίωσε τον πρωταρχικό και ουσιώδη ρόλο που είχε παίξει ο Ατατούρκ για τον ίδιο, και με αυτό τον τρόπο επισήμανε ποια ήταν η ουσία των περισσότερων ακροδεξιών και ναζιστικών ερμηνειών του Ατατούρκ στη Γερμανία του Μεσοπολέμου: "Ο Ατατούρκ ήταν ο πρώτος που έδειξε ότι είναι δυνατή η κινητοποίηση και αναγέννηση των πόρων που μια χώρα έχει απολέσει. Από αυτή την άποψη ο Ατατούρκ ήταν δάσκαλος. Ο Μουσολίνι ήταν ο πρώτος μαθητής του και εγώ ο δεύτερος", (σελ.189).

Ο Κεμάλ ως το "φωτεινό άστρο" του Χίτλερ.

Για τον Χίτλερ ο Κεμάλ και το κίνημά του ήταν "ένα φωτεινό άστρο" προς μίμηση για την αναγέννηση της Γερμανίας και την απελευθέρωσή της από τις δουλείες του πρώτου παγκόσμιου πολέμου. Ο ίδιος και οι ομοϊδεάτες του έκαναν ευθεία αναφορά στην ανατροπή της Συνθήκης των Σερβών από τον Κεμάλ και των μεθόδων που χρησιμοποιήθηκαν, ως το "άστρο" που τους καθοδήγησε για την ανατροπή της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Είναι δε ιστορικά εξαιρετικά ενδιαφέρον πως ο Χίτλερ και η συνομοταξία του μιλούσαν με θαυμασμό για τις γενοκτονικές πρακτικές των Οθωμανών/Τούρκων κατά των χριστιανικών πληθυσμών της Μικράς Ασίας και την ανάγκη να τις μιμηθούν – να προσφύγουν στις "τουρκικές μέθοδους" ήταν μια κοινη τοποθέτηση- για να ξεφορτωθούν και οι Γερμανοί μια και καλά τα δικά τους μειονοτικά "παράσιτα/ζιζάνια", αρχίζοντας από τους γερμανοεβραίους. Η δε λέξη "παράσιτα" για την περιγραφή των γερμανοεβραίων, πρωτοχρησιμοποιήθηκε από τους Τούρκους για την περιγραφή των χριστιανών της Μικράς Ασίας.

• Εδώ το ιστορικά ενδιαφέρον για εμάς δεν είναι μόνο η κοινή ορολογία και γλώσσα που χρησιμοποιούν Γερμανοί και Τούρκοι για την ανάγκη των οργανωμένων σφαγών των μειονοτικών μέσα στις επικράτειές τους και την αμεσότατη σχέση ανάμεσα στις γενοκτονικές τους πολιτικές. Για τους δικούς μας θαυμαστές του Κεμαλισμού αλλά και ταυτόχρονα- τα δυο πάνε μαζί- αρνητές της γενοκτονίας των Ελλήνων της Μικράς Ασίας από τόν Κεμάλ, τους Νεοτούρκους και τους Οθωμανούς, το έργο του Ihrig αποτελεί μια ακόμη επιστημονική απόδειξη του ανέφικτου των ισχυρισμών τους για την συγκεκριμένη εθνοκάθαρση που συντελέστηκε όχι μόνο κατά των αυτόχθονων Αρμενίων αλλά και κατά των αυτόχθονων Ελλήνων και των λοιπών μη ισλαμικών λαών της Μικράς Ασίας.

Για τους αναγνώστες, εδώ είναι χρήσιμη και αναφορά στον πρόλογο της ελληνικής μετάφρασης του

πονήματος του Ihrig που γίνεται από τον γνωστό ιστορικό Βλάση Αγτζίδη. Ο πρόλογος του έλληνα ιστορικού προσθέτει, για τον έλληνα αναγνώστη αλλά και για τον μελετητή, σημαντικές λεπτομέρειες ως προς την ιστορική διάσταση στην ιδεολογική σχέση ανάμεσα στον ναζισμό και τον κεμαλισμό, συμπληρώνοντας έτσι τη μελέτη του Ihrig. Υπογραμμίζει δε ο Αγτζίδης πως στη συγκεκριμένη περίπτωση η σχέση των δυο έχουν τη διάσταση δανείου και αντιδανείου. Αντιγράφουν μεν οι Ναζί τους Τούρκους αλλά και οι Τούρκοι τον εκφυλισμένο γερμανικό ρομαντισμό του 19ου αίωνα.

Σημειώνει ο Αγτζίδης:

• "Στην πραγματικότητα οι ακραίες απόψεις των Νεοτούρκων είχαν επηρεαστεί καθοριστικά από το πνεύμα του γερμανικού ρομαντισμού. Οπότε η επιρροή του Ατατούρκ επί του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού μπορεί να θεωρηθεί ως αντιδάνειο."

Και σε ένα άλλο σημείο του Προλόγου συνεχίζει:

• "Πρωτόλεια εκδοχή της ναζιστικής κοσμοθεωρίας υπήρξε η άποψη του Ziya Gokalp, ιδεολογικού πατέρα του τουρκικού εθνικισμού, ο οποίος καλούσε για τον τερματισμό της 'ψευδέσθησης περι ισότητας μουσουλμάνων και χριστιανών'. Ο ίδιος περιέγραψε στο περιοδικό Yeni Hayat το 1911 τον νέο άνθρωπο της νεοτουρκικής Νέας Τάξης: 'Οι Τούρκοι ήταν οι 'υπεράνθρωποι' που είχε φανταστεί ο Γερμανός φιλόσοφος Nietzsche… Από την τουρκότητα θα γεννηθεί η νέα ζωή…".

Εδώ σημειώνω και εγώ πως ο γερμανικός και κεμαλικός ολοκληρωτισμός υιοθέτησαν την εκφυλισμένη ερμηνεία του κοινωνικού δαρβινισμού του ύστερου 19ου αιώνα που αποτέλεσε το βασικό δομικό υλικό και "θεμελείωσε" την επιστημονική, τάχατες, θεώρηση του ρατσισμού. Ο κοινωνικός δαρβινισμός κυριάρχησε και στις δυο πλευρές του Ατλαντικού. Στην Αμερική έκανε κυριολεκτικά άλματα "εκλογικεύοντας" την υπεροχή των λευκών έναντι των μαύρων.

Στην περίπτωση των Κεμαλιστών ο κοινωνικός δαρβινισμός υιοθετήθηκε σε τέτοιο γελοίο βαθμό ώστε με την καθοδήγηση του Κεμάλ είχαμε και τη περιβόητη "Θεωρία του Ήλιου", ("Sun Theory of History"). Κατά τη Κεμαλική αυτή θεώρηση, ο πρώτος άνθρωπος που πάτησε το πόδι του στη γή ήταν… Τούρκος. Και η πρώτη ανθρώπινη κραυγή/λέξη που ακούστηκε ποτέ στον κόσμο ήταν ένα παρατεταμένο "Αااااااα…". Ήταν η πρώτη κραυγή του πρώτου ανθρώπου- του Τούρκου- όταν με θαυμασμό πρωτοαντίκρυσε…τον Ήλιο!

Τι το κοινό έχουν οι ολοκληρωτικές και ρατσιστικές αντιλήψεις του Ερντογάν με το δίδυμο Χίτλερ-Κεμάλ; Σχεδόν τα πάντα. Καταρχάς να θυμίσω πως πρόσφατα ο Ερντογάν δήλωσε δημόσια πως έχει τον Χίτλερ και τη "διακυβέρνησή" του ως το "ιδεώδες" μοντέλο που επιδιώκει και για τη δική του "αναγεννημένη Νέα Τουρκία".

Και μπορεί φαινομενικά ο Ερντογάν να θεωρείται εχθρός του Κεμαλισμού, ως κοσμικού τάχατες μοντέλου διακυβέρνησης. Αλλά στην πράξη υιοθετεί όλες τις "μεθόδους" του κεμαλικού ολοκληρωτισμού επενδύοντας τις όμως με τόν μανδύα του ισλαμισμού. Ας μη ξεχνάμε τις προαναφερθείσες απόψεις του Ziya Gokalp αλλά και την πιο πρόσφατη θεώρηση της χούντας του Εβρέν για μια "νέα" ιδεολογία, αυτή της "τουρκοισλαμικής σύνθεσης" ως συμπλήρωμα του κεμαλισμού. Και όχι τυχαία και μέχρι την κυριαρχία του Ερντογάν, η χούντα του Εβρέν κατασκεύασε περισσότερα τζαμιά στην Τουρκία, παρά όσο καινούργια χτίστηκαν από το 1923.

Τέλος είχαμε πολύ πρόσφατα και την κυριολεκτικά ναζιστική συμπεριφορά του Εργτογάν με το εξάχρονο κοριτσάκι ντυμένο με στρατιωτική στολή που κάλεσε στη σκηνή και το εξεθείαζε να μαρτυρήσει "υπέρ πίστεως" για να τιμηθεί ως μάρτυρας. Σχεδόν αμέσως τα διεθνή ΜΜΕ εντόπισαν μια αντίστοιχη σκηνή με τον Χίτλερ να εκθειάζει ένα αγοράκι με ναζιστική στολή.

Και στις δυο περίπτωσεις έχουμε την αδιαφορία του παλιού και του καινούργιου Φύρερ, στη ιερότητα της ζωής και της αθωότητας. Για τον ισλαμο φασισμό το "ιερό και όσιο" παραμένει η θυσία υπέρ του ολοκληρωτισμού που στη περίπτωση του Ερντογάν είναι ένα κράμα ισλαμισμού και εθνοφασισμού.

• Υ.Γ. Στα ναζιστικά έντυπα ο Κεμάλ αναφέρεται συνεχώς ως "Γαζή" δηλαδή ως "πολεμιστής της πίστης", ή αλλιώς ως ιεροπολεμιστής/τζιχαντιστής. Στο έργο του Bernard Lewis "Η Πολιτικη Γλώσσα του Ισλάμ" (Εκδόσεις Παπαζήση, 2011) διαβάζουμε πως μεταπολεμικά η χρήση του όρου έπεσε σε "ανενεργεία". Αλλά αναβίωσε για πρώτη φορά με την τουρκική εισβολή ("ράζια"), στην Κύπρο το 1974 για να χαρακτηρίσει τους Τούρκους στρατιώτες. Το 1974, δηλαδή, είχαμε τζιχάντ στην Κύπρο όπως διαπιστώνεται και από τα επίσημα συνθήματα αλλά και κυρίως από τις σφαγές αμάχων, αιχμαλώτων και των σφετερισμό των περιουσιών τους ως λάφυρα ιερού πολέμου. Όσο πιο γρήγορα γίνει κατανοητό πως το 1974 είχαμε ιερό πόλεμο κατά των απίστων Ελλήνων, τόσο πιο καλά θα αντιληφθούμε τις επιδιώξεις του Ερντογάν και των ενεργούμενών του στην Κύπρο.

• http://hellasjournal.com

Η Ενεργειακή Πορεία της Κύπρου και οι Τουρκικές Προκλήσεις

Της Κατερίνας Βαθρακογιάννη
M.Phil in Modern Greek Studies, University of Birmingham, Ηνωμένο Βασίλειο
Μ.Α. «Μεσογειακές Σπουδές», Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Διεθνών Σχέσεων

Η ιδανική γεωγραφική θέση της Κύπρου έχει πολλαπλασιάσει τη γεωστρατηγική, γεωπολιτική και γεωοικονομική σημασία του νησιού. Η Κύπρος αποφάσισε να προχωρήσει στην εξερεύνηση υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο σχετικά αργά σε σύγκριση με άλλα κράτη στο ίδιο γεωγραφικό πλαίσιο, όπως η Αίγυπτος και το Ισραήλ, με εξαίρεση τον Λίβανο που μέχρι στιγμής δεν έχει αναλάβει σχετικές πρωτοβουλίες. Ήδη το 2006 η τότε Κυπριακή κυβέρνηση άρχισε να εξετάζει τις προοπτικές διενέργειας διεθνών διαγωνισμών για την εξερεύνηση υδρογονανθράκων σε μια συνολική έκταση 13 γεωτεμαχίων στα νοτιοανατολικά της νησιωτικής δημοκρατίας εντός της Κυπριακής ΑΟΖ.

Παρά τις επανειλημμένες προειδοποιήσεις και απειλές της τουρκικής κυβέρνησης κατά της ανεξαρτησίας και εδαφικής κυριαρχίας της Κυπριακής Δημοκρατίας, συμπεριλαμβανομένων και απειλών κατά των διεθνών εταιρειών πετρελαίου και φυσικού αερίου να μην συμμετάσχουν στους διεθνείς διαγωνισμούς που είχε προκηρύξει η Κυπριακή κυβέρνηση για εξερευνήσεις υδρογονανθράκων στην κυπριακή ΑΟΖ και να μην αποδεχτούν οποιαδήποτε προσφορά για γεωτρήσεις, καθώς κάτι τέτοιο θα τις απέκλειε αυτομάτως από αντίστοιχους διεθνείς διαγωνισμούς που θα προκηρύσσονταν από την τουρκική κυβέρνηση, πολλές και σημαντικές εταιρείες συμμετείχαν στους αρχικούς δύο γύρους υπεράκτιων εξερευνήσεων/γεωτρήσεων που προκηρύχτηκαν από την Κυπριακή κυβέρνηση.

Μεταξύ των διεθνών πετρελαϊκών εταιρειών συγκαταλέγονταν η Novatek της Ρωσίας σε συνεργασία με την GPB Global Resources της Gazprom, η Eni της Ιταλίας, η Γαλλική Total, η Μαλαισιανή Petronas και η Kogas της Κορέας. Προσφορές είχαν επίσης κατατεθεί από τη Vitol με έδρα τις Κάτω Χώρες και την Ελβετία, από την Ισραηλινή Delek, την αμερικανική Marathon Oil και την αυστραλιανή εταιρεία Woodside Energy Holdings. Επιπλέον, διεθνείς εταιρείες από τον Καναδά, την Κύπρο, την Ινδονησία, το Λίβανο και το Ηνωμένο Βασίλειο είχαν εκφράσει σοβαρό ενδιαφέρον για συμμετοχή στους διεθνείς διαγωνισμούς που είχε προκηρύξει η Κύπρος, γεγονός που αποτελεί μια σαφή αναγνώριση της γεωστρατηγικής και γεωοικονομικής αναβάθμισης της Κύπρου, τουλάχιστον ως προς την εξερεύνηση υδρογονανθράκων, καθώς και της μεγάλης αξίας που αυτές οι εταιρείες απέδιδαν στις μεγάλες προοπτικές εξεύρεσης σημαντικών και εμπορεύσιμων αποθεμάτων αρχικά φυσικού αερίου και μεταγενέστερα πετρελαίου στην ΑΟΖ της Κύπρου.

Προς το παρόν η Κύπρος δεν διαθέτει δική της υποδομή φυσικού αερίου και η νησιωτική δημοκρατία εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις εισαγωγές ξένου πετρελαίου για να καλύψει τις μικρές εσωτερικές ενεργειακές της ανάγκες. Το μεγαλύτερο μέρος της ηλεκτρικής ενέργειας της Κύπρου παράγεται από παλιά πετρελαιοκίνητα εργοστάσια. Δεδομένου του μικρού μεγέθους της χώρας και της μικρής ενεργειακής της αγοράς, η κυβερνητική πρόταση για κατασκευή εργοστασίου παραγωγής ενέργειας στο Βασιλικό θα επαρκούσε όχι μόνο για να ικανοποιήσει πλήρως τις απαιτήσεις της εσωτερικής οικονομίας της Κύπρου αλλά θα μπορούσε το εν λόγω εργοστάσιο να εξελιχθεί και σε ενεργειακό κόμβο για τη μεταφορά φυσικού αερίου οιασδήποτε μορφής και στη συνέχεια πετρελαίου στην Ελλάδα και μέσω αυτής στην υπόλοιπη Ευρώπη. Η Κυπριακή κυβέρνηση ελπίζει ότι μπορεί να μετατρέψει το Βασιλικό σε ενεργειακό κόμβο που θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τους υδρογονάνθρακες της Κύπρου, μεταγενέστερα του Ισραήλ και ενδεχομένως και του Λιβάνου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η Κυπριακή κυβέρνηση ελπίζει να καταφέρει να προσελκύσει το φυσικό αέριο του Ισραήλ που προέρχεται από το γεωοικόπεδο Leviathan, η παραγωγή του οποίου έχει προχωρήσει σημαντικά σε σύγκριση με τα αντίστοιχα γεωοικόπεδα της Κύπρου.

Παράλληλα αλλά και ταυτόχρονα με το Ισραήλ, η Λευκωσία κοιτάζει και προς την πλευρά της Ιορδανίας. Σημαντικές ζυμώσεις στα ενεργειακά ζητήματα της Νοτιοανατολικής Μεσογείου συμφωνήθηκαν στην Λευκωσία με αφορμή την πρώτη τριμερή Σύνοδο των ηγετών Κύπρου-Ελλάδας και Ιορδανίας στις 16 Ιανουαρίου 2018, με προοπτική το δίκτυο των συνεργασιών να επεκταθεί και προς την πλευρά του Λιβάνου. Μεταξύ των συμφωνιών που υπεγράφησαν συμπεριλαμβάνεται και Μνημόνιο συναντίληψης για συνεργασία στον τομέα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας.

Η επέκταση του δικτύου των τριμερών συνερ-

γασιών και προς την πλευρά του Αμάν συμπληρώνει την πολιτική των συνεργασιών σε τοπικό επίπεδο που εγκαινιάσθηκε στο Κάιρο το 2014 μεταξύ Κύπρου, Ελλάδας και Αιγύπτου. Και αν στις περιπτώσεις του Ισραήλ αλλά και της Αιγύπτου οι χώρες που συμμετέχουν είναι παραγωγές ή εν δυνάμει παραγωγές χώρες φυσικού αερίου, δεν συμβαίνει το ίδιο και με την Ιορδανία. Σε ό,τι αφορά τα ενεργειακά, το Αμάν είναι χώρα καταναλωτής φυσικού αερίου και ως εκ τούτου οι προοπτικές που υπάρχουν κρίνονται πολύ σημαντικές για την Κύπρο.

Με βάση τα σημερινά δεδομένα η Ιορδανία καλύπτει τις εσωτερικές της ανάγκες σε φυσικό αέριο από το Ισραήλ αλλά και με εισαγωγές σε υγροποιημένη μορφή. Ωστόσο οι ανάγκες της Ιορδανίας έχουν αυξητική τάση, εξ ου και η Ιορδανία εμφανίζεται θετική στην προοπτική εισαγωγής φυσικού αερίου από τα κυπριακά κοιτάσματα, ενδεχόμενο το οποίο άλλωστε είχε συζητηθεί προ διετίας τόσο σε κυπριακό κυβερνητικό επίπεδο όσο και από την Εταιρεία Υδρογονανθράκων Κύπρου.

Η Λευκωσία από την πλευρά της ενδιαφέρεται άμεσα για την ύπαρξη ενός δικτύου πώλησης φυσικού αερίου που θα επεκτείνεται στην περιοχή τόσο για οικονομικούς όσο και για καθαρά γεωστρατηγικούς λόγους. Η περίπτωση μελλοντικής συμφωνίας και με την Ιορδανία ουσιαστικά θα κάνει πράξη την πολιτική της Λευκωσίας για ένα δίκτυο τοπικών αγωγών φυσικού αερίου, κάτι που θα ενισχύσει γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τόσο τη Λευκωσία όσο και το Αμάν και εν τέλει θα συμβάλει σε μεγαλύτερη ασφάλεια, συνεργασία και σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, με εξαίρεση την Τουρκία.

Την πρώτη μέρα του 2018 το γεωτρύπανο Saipem 12000 της κοινοπραξίας ENI-TOTAL ξεκίνησε το ταξίδι του για το βυθό στο τεμάχιο 6 και τον στόχο με την επωνυμία «Καλυψώ». Από τα μεσάνυχτα της 27ης Δεκεμβρίου που το τρυπάνι έφθασε στο σημείο των ερευνών τα πάντα ήταν έτοιμα για την πρώτη από τις τέσσερις προγραμματισμένες γεωτρήσεις σε τεμάχια της κυπριακής ΑΟΖ.

Σύμφωνα με τους σχεδιασμούς της Κυπριακής Δημοκρατίας και των διεθνών εταιρειών που ενεργοποιούνται στην κυπριακή ΑΟΖ, εκτός συγκλονιστικού απροόπτου, η Λευκωσία δείχνει αποφασιστικότητα έχοντας απέναντί της συνεχιζόμενες τουρκικές απειλές και προκλήσεις. Σύμφωνα με επίσημες τοποθετήσεις, το ερευνητικό έργο στο τεμάχιο 6 θα ολοκληρωθεί μέσα σε 35 μέρες και αμέσως μετά το γεωτρύπανο θα μετακινηθεί στο τεμάχιο 3 της κυπριακής ΑΟΖ για την δεύτερη προγραμματισμένη γεώτρηση στο στόχο με την επωνυμία «Σουπιά».

Σε πολιτικό επίπεδο η επικείμενη έναρξη του ερευνητικού προγράμματος προκαλεί ευφορία στη Λευκωσία. Η κυβέρνηση δια του Υπουργού Ενέργειας Γιώργου Λακκοτρύπη χαιρέτησε και καλωσόρισε την παρουσία του γεωτρύπανου στην Κυπριακή ΑΟΖ. Εκτός από τη γεώτρηση στο τεμάχιο 6 μέσα στο 2018 είναι προγραμματισμένες να πραγματοποιηθούν τουλάχιστον άλλες τρεις γεωτρήσεις. Στο τεμάχιο 3 (μετά το τεμάχιο 6) και άλλες δυο το δεύτερο εξάμηνο του 2018 από την Exxon στο τεμάχιο 10. « Η γεώτρηση στο τεμάχιο 6 είναι η καλύτερη απάντηση στις τουρκικές προκλήσεις» ανέφερε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Νίκος Χριστοδουλίδης στις 28 Δεκεμβρίου 2017.

Η γεώτρηση στο τεμάχιο 6 υπολογίζεται ότι θα έχει ολοκληρωθεί το πρώτο δεκαήμερο Φεβρουαρίου. Με βάση την εικόνα που δίνεται, δεν εκτιμάται ότι θα υπάρξει παρέκκλιση από το αρχικό πρόγραμμα της γεώτρησης. Στη συνέχεια το γεωτρύπανο Saipem 12000 θα μετακινηθεί στο τεμάχιο 3 και το στόχο «Σουπιά» όπου θα πραγματοποιήσει την δεύτερη ερευνητική γεώτρηση για λογαριασμό της ΕΝΙ.
Στο μεταξύ, πολύ καλύτερα απ' ό,τι υπολογιζόταν, κυλούν οι εργασίες του γεωτρύπανου Saipem 12000 στο σημείο γεώτρησης «Καλυψώ» του τεμαχίου 6 της ΑΟΖ. Το γεωτρύπανο έχει φθάσει σε βάθος περίπου 1.000 μέτρων από το βυθό της θάλασσας - απόσταση που ισοδυναμεί με το 1/3 του συνολικού βάθους που θα φθάσει το τρυπάνι, που είναι τα 3.657 μέτρα.

Η λήξη των προγραμματισμένων ερευνητικών γεωτρήσεων για το 2018 θα πέσει στο τεμάχιο 10 όπου η αμερικανική Exxon έχει ανακοινώσει ότι θα πραγματοποιήσει το δεύτερο εξάμηνο το 2018 δύο γεωτρήσεις.

Η Τουρκία επανήλθε προκλητική στον «ψυχρό πόλεμο» που διεξάγει κατά της Κύπρου με νέες παράνομες Navtex, εκ των οποίων η πρώτη ουσιαστικά περικυκλώνει την Κύπρο από βορειοδυτικά του Ακάμα μέχρι νοτιοανατολικά του Κάβο Γκρέκο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η έκταση της θαλάσσιας ζώνης που αφορά τη συγκεκριμένη πρόκληση αντιστοιχεί σε 41.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα και ο σκοπός είναι η «ρυμούλκηση υποβρυχίων συσκευών». Περιλαμβάνει μεγάλες εκτάσεις των τεμαχίων «1», «2», «3», «6», «7», «8», «9», «13» και πλησιάζει σε απόσταση 14 χιλιομέτρων το σημείο της γεώτρησης στον στόχο «Καλυψώ» από το «Saipem 12000». Επικαλύπτει μάλιστα τον επόμενο στόχο γεώτρησης της ΕΝΙ, τον στόχο «Σουπιά». Επικαλύπτει επίσης και τους θαλάσσιους και εναέριους διαδρόμους που δέσμευσε η Κυπριακή Δημοκρατία για την πλεύση των πλοίων υποστήριξης της γεώτρησης από το «Saipem 12000» και των ελικοπτέρων που πετούν από το αε-

ροδρόμιο Λάρνακας προς το γεωτρύπανο.

Με δεύτερη παράνομη Navtex που εξεδόθη, η Τουρκία δέσμευσε περιοχή ανοικτά του Μαζωτού, στα όρια περιοχής που δέσμευσε επίσης η Κυπριακή Δημοκρατία με Notam και Navtex για αεροναυτική άσκηση.

Από το απόγευμα της Πρωτοχρονιάς ξεκίνησε επίσης το σεισμογραφικό «Barbaros» μεταξύ των βόρειων ακτών της Τουρκίας στην περιοχή Σινίφκης-Μερσίνης και των βόρειων ακτών της χερσονήσου του Ακάμα, στην περιοχή που «δέσμευσε» η Τουρκία για την περίοδο 29 Δεκεμβρίου 2017-18 Μαρτίου 2018, μέρος της οποίας επίσης εμπίπτει στην περιοχή ευθύνης της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Το Κέντρο Συντονισμού Έρευνας-Διάσωσης της Λευκωσίας έχει εκδώσει σε όλες τις περιπτώσεις αυστηρές αντι-Navtex χαρακτηρίζοντάς τες «παράνομες» και «εκδοθείσες από μη αρμόδια Αρχή», ενώ ο παράκτιος σταθμός Αττάλειας με δικές του ανακοινώσεις αναφέρει ότι θα συνεχίζει να ανακοινώνει τις σχετικές ειδοποιήσεις για ασφάλεια της ναυσιπλοΐας.

Μέχρι στιγμής ωστόσο και παρά την έκδοση παράνομων Navtex για δέσμευση περιοχών και εκτέλεση αντίστοιχων γεωτρήσεων, η τουρκική παρουσία στην περιοχή της γεώτρησης είναι μειωμένη, σε βαθμό ακόμα και πέραν της συνηθισμένης δραστηριότητας που παρατηρείται σε περιόδους κατά τις οποίες δεν υπάρχουν ερευνητικές δραστηριότητες εντός της κυπριακής ΑΟΖ. Από την ημερομηνία έναρξης της γεώτρησης (1 Ιανουαρίου) κατά διαστήματα παρατηρείται απλή διέλευση πολεμικών μέσων της Τουρκίας εκτός της ζώνης επιτήρησης της γεώτρησης, που είναι τα πέντε ναυτικά μίλια.

Η Κυπριακή κυβέρνηση γνωρίζει ότι, ανεξάρτητα από τις απειλές, τις προκλήσεις και τις παραβιάσεις της Τουρκίας κατά της ανεξαρτησίας και της εδαφικής της ακεραιότητας, η τελευταία θα διστάσει πολύ να επιτεθεί στρατιωτικά σε εγκαταστάσεις φυσικού αερίου και σε θαλάσσιες πλατφόρμες στην ΑΟΖ της Κύπρου, κάτι που θα φέρει την Άγκυρα σε άμεση αντιπαράθεση με τις χώρες στις οποίες οι πλατφόρμες γεώτρησης ανήκουν.

Μια τουρκική στρατιωτική ενέργεια κατά της Κύπρου θα προκαλούσε τεράστια αναταραχή και αστάθεια στην Ανατολική Μεσόγειο και την άμεση παρέμβαση σημαντικών παραγόντων (κρατών και διεθνών οργανισμών) με μεγάλα οικονομικά, ενεργειακά και πολιτικά συμφέροντα στην Ανατολική Μεσόγειο, όπως οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, η Αίγυπτος, η Ρωσία, η Κίνα, η ΕΕ, το ΝΑΤΟ, κλπ.

Η Ουάσινγκτον σε μία τέτοια περίπτωση δεν θα επενέβαινε στρατιωτικά για να σώσει την Κύπρο, όπως άλλωστε συνέβη και κατά τη διάρκεια της διπλής τουρκικής εισβολής τον Ιούλιο και τον Αύγουστο του 1974. Ωστόσο, θα καταδίκαζε πολιτικά την κίνηση της Τουρκίας. Άλλωστε μια αμερικανική στρατιωτική αντίδραση θα συνεπαγόταν την ουσιαστική εμπλοκή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων εναντίον των τουρκικών δυνάμεων, κάτι που θα επιδείνωνε περαιτέρω την κατάσταση και θα προκαλούσε ανάφλεξη σε ολόκληρη την Ανατολική Μεσόγειο, δίνοντας τη δυνατότητα σε χώρες που αντιστρατεύονται διπλωματικά και στρατιωτικά τις ΗΠΑ, όπως π.χ. η Ρωσία και η Κίνα να εμπλακούν ενεργότερα στην Ανατολική Μεσόγειο.

Κατά την άποψή μου, το κουρδικό ζήτημα δεν θα αποτελούσε στρατιωτικό εμπόδιο για πιθανή εξαπόλυση τουρκικής στρατιωτικής ενέργειας κατά της Κύπρου. Οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις που είναι ήδη επιχειρησιακά εμπλεκόμενες στο νότιο και νοτιοανατολικό τμήμα της χώρας ενάντια στις κουρδικές δυνάμεις του PKK μετά την αναζωογόνηση της σύγκρουσης το 1984 είναι μικρές. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Τουρκία θα μπορούσε κάλλιστα να επιχειρήσει μία επίθεση εναντίον της Κύπρου χωρίς να χρειάζεται να αφαιρέσει στρατιωτικές δυνάμεις που είναι ήδη στρατιωτικά ενεργές στη νότια και νοτιοανατολική χώρα.

Εξάλλου, οι τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις που σταθμεύουν στο βόρειο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου και εκείνες στη δυτική Τουρκία απέναντι από τη νησιωτική δημοκρατία είναι ικανές - τόσο από ποιοτική όσο και από ποσοτική άποψη - να ξεκινήσουν μια στρατιωτική επίθεση εναντίον της νησιωτικής δημοκρατίας χωρίς να αναγκαστεί η Τουρκία να αποσύρει στρατιωτικές δυνάμεις που πολεμούν στα νοτιοανατολικά έναντι των κουρδικών δυνάμεων του PKK. Ως εκ τούτου, η Τουρκία θα μπορούσε να συνεχίσει να βρίσκεται σε μία εμπόλεμη τοπική επιχείρηση καταστολής ανταρτών στα νοτιοανατολικά της και ταυτόχρονα να ξεκινήσει μια μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση κατά της Κύπρου χωρίς να διακινδυνεύσει μια στρατιωτική ήττα στα νοτιοανατολικά.

Στην πραγματικότητα, η Τουρκία αποτρέπεται από την έναρξη στρατιωτικής επίθεσης κατά της Κύπρου για λόγους που βρίσκονται μακράν του στρατιωτικού τομέα. Μια τουρκική επίθεση εναντίον της Κύπρου αποτελεί σοβαρή παραβίαση του διεθνούς δικαίου και κατά συνέπεια θα καταγγελλόταν κατάφωρα από μεγάλους διεθνείς οργανισμούς και ανεξάρτητα κράτη.

Στη διεθνή σκηνή, η Τουρκία θα έπρεπε να αν-

τιμετωπίσει σοβαρές επικρίσεις, ενδεχόμενες οικονομικές κυρώσεις και θα ήταν πιθανό να τιμωρηθεί με πολιτική και διπλωματική απομόνωση για μια τέτοια κίνηση. Ταυτόχρονα, η Λευκωσία και η Αθήνα θα απαιτούσαν την άμεση σύγκλιση του ΣΑΗΕ και θα ζητούσαν την αποδοκιμασία μιας τέτοιας πράξης και την άμεση αποκατάσταση του status quo ante. Επιπλέον, η Αθήνα και η Λευκωσία θα ζητούσαν την άμεση σύγκληση του Συμβουλίου Γενικών και Εξωτερικών Υποθέσεων της ΕΕ, αν όχι την έκτακτη σύγκληση του Συμβουλίου Αρχηγών Κρατών και Κυβερνήσεων της ΕΕ, το οποίο επίσης θα καταδίκαζε απερίφραστα την τουρκική δράση και θα αποφάσιζε για επιπλέον συγκεκριμένες πολιτικές, διπλωματικές και οικονομικές ενέργειες εναντίον της Τουρκίας.

Παρόμοιες πολιτικές και διπλωματικές κινήσεις θα μπορούσαν να γίνουν σε όλα τα διεθνή fora στα οποία συμμετέχουν τόσο η Ελλάδα όσο και η Κύπρος προκειμένου να καταδικάσουν τις τουρκικές πράξεις. Επιπροσθέτως, Ελλάδα και Κύπρος θα ενεργοποιούσαν τον απόδημο ελληνισμό και θα ζητούσαν και τη δική του συνδρομή για την επιρροή των ξένων κυβερνήσεων με σκοπό την καταδίκη της Τουρκίας. Επιπλέον, μία ενδεχόμενη τουρκική ενέργεια ενάντια στην Κύπρο θα σήμαινε πιθανότατα μια ελληνική στρατιωτική αντεπίθεση εναντίον της Τουρκίας είτε στο Κυπριακό θέατρο επιχειρήσεων, είτε στο Αιγαίο, είτε σε άλλους γεωγραφικούς χώρους ή συνδυαστικά.

Η Ελλάδα έχει δηλώσει πολλές φορές ότι οιαδήποτε Τουρκική στρατιωτική κίνηση εναντίον της Κύπρου θα απαντηθεί από μια ελληνική στρατιωτική αντίδραση, αφού η Ελλάδα θα στέκεται πάντα δίπλα στην Κύπρο.

Εξίσου σημαντικό είναι ότι μια τουρκική στρατιωτική ενέργεια εναντίον της Κύπρου πιθανότατα θα προκαλούσε, ύστερα από ελληνικό και κυπριακό αίτημα, τη διακοπή οικονομικής βοήθειας που δίδεται στην Τουρκία από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, από διεθνείς οργανισμούς, από τα όργανα και τους θεσμούς των ΗΠΑ, της ΕΕ καθώς και από τρίτα κράτη. Η Λευκωσία και η Αθήνα θα καλούσαν για άμεση διακοπή όλων των πολιτικών, διπλωματικών και οικονομικών σχέσεων όσο περισσότερων χωρών θα μπορούσαν να επηρεάσουν καθώς και της ΕΕ με την Τουρκία, και θα απαιτούσαν τη διακοπή της τουρκικής ενταξιακής διαδικασίας στην ΕΕ. Παρόλο που κάποιος θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι η πορεία της Τουρκίας προς την Ευρώπη ίσως δεν είναι τόσο ελκυστική για τον τουρκικό λαό όπως στο παρελθόν, η Τουρκία δεν θα ήθελε να επιδεινώσει τις σχέσεις της με την ΕΕ και τα κράτη μέλη της, και αν και η τουρκική ένταξη στην ΕΕ παραμένει μετέωρη και νεφελώδης, εν τω μεταξύ η Τουρκία αποσπά από την ΕΕ σημαντικά οικονομικά οφέλη τα οποία είναι απαραίτητα για να κρατήσει την επισφαλή οικονομία της ζωντανή και να διατηρήσει το όνειρο της ένταξής της στην ΕΕ. Εξάλλου, η τουρκική επιχειρηματική και οικονομική ελίτ και η ανώτερη τουρκική πολιτική τάξη δεν αντιτίθενται στην ένταξη στην ΕΕ, δεδομένου ότι μια τέτοια κίνηση θα διευρύνει σημαντικά τις αγορές της ΕΕ σε προϊόντα της Τουρκίας και θα επεκτείνει τον όγκο εμπορίου των Τουρκικών προϊόντων.

Εν κατακλείδι, όπως άλλωστε έχει δείξει έμπρακτα η Λευκωσία στο παρελθόν η Κύπρος θα προχωρήσει ανεπηρέαστη από τις τουρκικές προκλήσεις και απειλές κατά της εδαφικής της ακεραιότητας και κυριαρχίας προς περαιτέρω εξερεύνηση του φυσικού της πλούτου, σφραγίζοντας περισσότερες συμφωνίες υπεράκτιων γεωτρήσεων με διεθνείς πετρελαϊκές εταιρείες.

Έβρος: Εστιάζοντας στο Δάσος και όχι στο Δένδρο

Του Υποστρατήγου ε.α. Ιπποκράτους Δασκαλάκη

Σίγουρα είναι θλιβερό να βλέπει κανείς στη τηλεόραση Έλληνες και μάλιστα εν στολή στρατιωτικούς, να υφίστανται την ταπεινωτική διαδικασία της σύλληψης και μεταγωγής από τα όργανα ασφαλείας της γείτονος χώρας. Το αθέλητο αίσθημα απογοήτευσης γίνεται ακόμη μεγαλύτερο αν αναλογιστούμε και τις πρόσφατες εικόνες του πληγωμένου ΠΑΘ «Γαύδος» αλλά και του ακινητοποιημένου γεωτρύπανου της ΕΝΙ στην κυπριακή ΑΟΖ.

Το ατυχές περιστατικό στον Έβρο εντάσσεται στο πλαίσιο των αναπόφευκτων και συχνά μοιραίων (ευτυχώς όχι στη συγκεκριμένη περίπτωση) ανθρώπινων σφαλμάτων. Ως επί το πλείστον, μια ενδελεχής εξέταση αποδεικνύει και άλλους παράγοντες που συνετέλεσαν, λιγότερο ή περισσότερο, στη δυσμενή εξέλιξη. Στο παραπάνω συνδυασμό αρνητικών συνθηκών και λανθασμένης ανθρώπινης απόφασης (αυτό που ο Clausewitz ονομάζει «τριβή»), δύο νεαρά στελέχη του Στρατού Ξηράς ακολουθώντας, κάτω από άσχημες συνθήκες ορατότητας τα ίχνη στο χιόνι, έχασαν το δρόμο τους και πέρασαν στην άλλη πλευρά των συνόρων. Ανάλογες ατυχίες έχουν πρόσφατα υποστεί ακόμη και σκάφη του πολεμικού ναυτικού των ΗΠΑ, εξοπλισμένα με σύγχρονα συστήματα εντοπισμού θέσεως και καθοδήγησης και βρέθηκαν στα χέρια των Ιρανών. Ατυχές το επεισόδιο -ίσως και αναπόφευκτο στην καθημερινή συνοριακή ρουτίνα- δυσμενής όμως η εξέλιξη του καθώς οι Τούρκοι απεφάσισαν (μπορεί να περίμεναν ολόκληρους μήνες μια ανάλογη ευκαιρία) να το εκμεταλλευθούν ποικιλοτρόπως. Δυστυχώς στην προσπάθεια τους αυτή -άθελα μας- γινόμαστε συνεργοί τους.

Καθώς δεν έχουμε αντιληφθεί ότι η αντιπαλότητα μας με την Τουρκία επεκτείνεται σε κάθε επίπεδο και σε κάθε δραστηριότητα και χωρίς να κατανοούμε τη σημασία των ψυχολογικών επιχειρήσεων αρχίσαμε μια ανεπίτρεπτη «σεναριολογία» για τις τουρκικές επιδιώξεις. Φυσικά και δεν μπορούσαμε να παρεμποδίζουμε την ηθελημένη (και σκηνοθετημένη) προβολή σκηνών της μεταγωγής των συλληφθέντων στρατιωτικών. Η δημιουργία όμως και προβολή, αρχικά εκ μέρους μας, σεναρίων «ανταλλαγής αιχμαλώτων» και παράθεσης ανησυχιών ή φημών εκβιαστικών τουρκικών προτάσεων εκτιμώ ότι μάλλον βλάπτουν την υπόθεση αλλά και τα εθνικά συμφέροντα μας. Αρκετά ειρωνικά η τουρκική πλευρά, αφού μας άφησε να «ξεσαλώσουμε», απορρίπτει αυτά τα σενάρια ως απαράδεκτα!

Η σύντομη επιστροφή των ανθρώπων μας σίγουρα πρέπει να αποτελεί βασικό στόχο της πολιτείας και ανησυχία και ευχή όλων. Η συνεχής προβολή όμως του θέματος με βαθυστόχαστες και πολλάκις επικίνδυνες -χάρη της δημοσιογραφικής αποκλειστικότητας- προσεγγίσεις, δημιουργεί μια αίσθηση αποπροσανατολισμού. Το βασικό πρόβλημα παραμένει η μακροπρόθεσμη και σταθερή τουρκική αναθεωρητική πολιτική σε βάρος της Ελλάδος. Το συγκεκριμένο επεισόδιο αποτελεί μια ακόμη προσπάθεια ψυχολογικής (και όχι μόνο) εκμετάλλευσης του θέματος από την Άγκυρα, με στόχευση το εσωτερικό ακροατήριο της αλλά και το ελληνικό. Οι τουρκικές ψυχολογικές επιχειρήσεις συνήθως είναι καλά ενορχηστρωμένες, γεγονός που φαίνεται ότι παραβλέπουμε και τομέας που υστερούμε. Οι δηλώσεις του γνωστού συμβούλου του Τούρκου Προέδρου, Μπουλούτ, δεν αποτελούν εκφράσεις ενός γραφικού προσώπου. Συμβαδίζουν απόλυτα με τις εικόνες της μεταγωγής των στρατιωτικών μας και αποτελούν προειδοποίηση για το επόμενο στάδιο της «τιμωρίας μας» σε περίπτωση ηθελημένης ενέργειας ή ακόμη και ατυχήματος!

Η ελληνική αντίδραση θα πρέπει να είναι η αποφυγή μεγέθυνσης της υπόθεσης, κατεύθυνση προς την οποία, ορθά κατά τη γνώμη μου, κινήθηκε η κυβέρνηση στη συγκεκριμένη περίπτωση. Με σεβασμό στην «ανεξάρτητη» τουρκική δικαιοσύνη και υπομονή, θα πρέπει να περιμένουμε στωικά τις αποφάσεις της, προετοιμάζοντας όμως -και παρασκηνιακά προειδοποιώντας- έντονες αντιδράσεις για την απαράδεκτη μεταχείριση της Άγκυρας έναντι «συμμάχων» στρατιωτών. Ανάλογα επεισόδια στην εποχή του ψυχρού πολέμου, όταν δεν υπήρχε ικανοποιητική συμβιβαστική λύση, οδηγούσαν σε αμοιβαίες απελάσεις επιλεγμένων διπλωματικών υπαλλήλων με προκατασκευασμένες αιτίες. Στην περίπτωση μιας απαράδεκτης εξέλιξης ή αδικαιολόγητης καθυστέρησης, η τουρκική πλευρά θα πρέπει να γνωρίζει ότι θα ακολουθήσουν ανάλογα αντίμετρα και περαιτέρω ψυχρότητα σε όλα τα επίπεδα.

Στο πλαίσιο των δικών μας ψυχολογικών επιχειρήσεων -με πολλαπλή πάντα στόχευση- θα μπορούσε κάλλιστα το ΥΕΘΑ να προβεί σε αποκαλύψεις των επεισοδίων στα οποία Τούρκοι στρατιωτικοί συνελήφθησαν στη συνοριογραμμή και σχεδόν άμεσα επεστράφησαν. Κάποτε μάλιστα θα έπρεπε η ελληνική κοινή γνώμη (και τουρκική) να πληροφορηθούν τις συνθήκες αλλά κυρίως τις σημαντικές απώλειες που υπέστησαν οι υπέρτερες τουρκικές δυνάμεις στο μεθοριακό επεισόδιο –που δημιουργήθηκε εξ υπαιτιότητα στους- στο προγεφύρωμα του Πέπλου, το Δεκέμβριο του 1986.

Συνοψίζοντας θα επαναλάβω ότι η διαρκής στο τύπο μεμψιμοιρία για την τύχη των στελεχών μας, παράλληλα με διακίνηση σεναρίων δεν είναι παραγωγική ούτε για αυτά ούτε και για τα εθνικά μας συμφέροντα. Τα στελέχη των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, με την ένταξη τους στο στράτευμα έχουν ενστερνιστεί τους κινδύνους που αυτό εγκυμονεί και είναι περήφανα για την επιλογή τους. Γνωρίζουν δε πολύ καλά ότι το επεισόδιο στο Βόρειο Έβρο θα μπορούσε να είχε εξελιχθεί σε μια αιματηρή συμπλοκή με άγνωστες συνέπειες. Ας μη κάνουμε και εμείς -ως πολιτεία και Έλληνες-το λάθος των αγαπητών συναδέλφων μου και βλέποντας το δένδρο να χάσουμε το δάσος. Το μήνυμα της Ελλάδος -από κάθε πλευρά- προς την Τουρκία πρέπει να είναι ένα, απλό και αποφασιστικό:

Τελειώνετε με αυτή την κακοπαιγμένη κωμωδία.

ΑΠΟΤΕΛΕΙ Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΠΑΝΑΚΕΙΑ; ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟ…

Του διεθνολόγου Βασίλης Κοψαχείλη

Το τελευταίο διάστημα, πολύς λόγος γίνεται για την προοπτική δημιουργίας ενός (μόνιμου φαντάζομαι) Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας (ΣΕΑ) το οποίο θα ασχολείται με τα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και ασφάλειας της χώρας μας, τα οποία με την πρόοδο των ετών και τη συνθετότητα των απειλών, καθίστανται ολοένα και πιο πιεστικά!

Το θέμα αυτό ξαναήρθε στο προσκήνιο του δημόσιου διαλόγου με αφορμή το πρόσφατο επεισόδιο στον Έβρο και την περιπέτεια με τους δύο Έλληνες στρατιωτικούς που κρατούνται ακόμα στις τουρκικές φυλακές αναμένοντας να δικαστούν…

Το ερώτημα είναι αν υπάρχει σήμερα κάποιο όργανο για τη διαχείριση κρίσεων σε ζητήματα που αφορούν την εθνική μας ασφάλεια. Θεσμικά υπάρχει το ΚΥΣΕΑ. Είναι αρκετό; Η απάντηση είναι όχι. Είναι αρνητική, διότι το ΚΥΣΕΑ αποτελεί ένα ad hoc κυβερνητικό όργανο που επεξεργάζεται πολιτικά τις γραφειοκρατικές εκτιμήσεις των εμπλεκόμενων υπουργείων και καταλήγει σε αποφάσεις χωρίς να έχουν αυτές οι γραφειοκρατικές εκτιμήσεις συνυπολογιστεί πρώτα στα πλαίσια μια συνολικότερης στρατηγικής και οι άνθρωποι που θα πάρουν τελικά τις αποφάσεις ενδεχομένως δεν έχουν την πλήρη εικόνα της κατάστασης, καθώς και τα πιθανά σενάρια εξέλιξης μιας κρίσης. Θα μου πείτε, έτσι στο βρόντο λαμβάνονται οι αποφάσεις; Στην πολιτική, το αποτέλεσμα μετρά και όχι οι προθέσεις.

Μέχρι σήμερα υπάρχει οριακά η αναγκαία γραφειοκρατική επικοινωνία, αλλά από τα πολλά φίλτρα που τελικά υπεισέρχονται, η εικόνα που παρουσιάζεται στο ΚΥΣΕΑ, συνήθως είναι προϊόν photo shop…

Άρα, ανάγκη για ένα Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας υπάρχει. Μένει να δούμε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αυτό θα είναι χρήσιμο για την Εθνική Ασφάλεια της χώρας μας και όχι μόνο για τα βιογραφικά και την τσέπη των εμπλεκομένων σε αυτό… ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ…

Μοντέλα για το πώς λειτουργούν σε άλλες χώρες αντίστοιχα όργανα με σχετική επιτυχία υπάρχουν. Δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε τον τροχό… Δεν θα μπω λοιπόν στην ουσία αυτής της συζήτησης, ούτε θα προσπαθήσω να υποκαταστήσω την κυβέρνηση και το ρόλο της με ανέξοδες νουθεσίες. Αυτό που θέλω να επισημάνω είναι δύο πολύ κρίσιμα στοιχεία που, αν προσεχθούν, θα καταστήσουν ένα μελλοντικό Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας αξιόπιστο εργαλείο διαχείρισης κρίσεων στα χέρια της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας. Και δυστυχώς ανακαλύπτω – έκπληκτος θα έλεγα – ότι αυτά τα δύο στοιχεία απουσιάζουν από ένα ευρύ φάσμα δρώντων και εμπλεκομένων στη διαχείριση κρίσεων. Το ένα στοιχείο αφορά την εμπέδωση κουλτούρας εθνικής ασφάλειας. Απόψεις όλοι μπορεί να έχουμε και είναι φυσικά πολύ θεμιτό να έχουμε. Αλλά το πώς διαχειριζόμαστε τις απόψεις μας σε σχέση με το εθνικό συμφέρον, αυτό είναι μια άλλη ιστορία και απαιτείται να διαθέτεις ανάλογη κουλτούρα για να το διαχειριστείς σωστά και να μην δώσεις, τη λάθος στιγμή τα λάθος μηνύματα. Το δεύτερο στοιχείο αφορά την σχεδόν μόνιμη βλάβη μας να μπερδεύουμε το θεμιτό και το φαντασιακό με το πραγματικό.

Αν είναι να φτιαχτεί ένα νέο όργανο διαχείρισης κρίσεων, που θα περιλαμβάνει επιστήμονες, στρατιωτικούς, ακαδημαϊκούς και πολιτικούς και απλά θα περιμένουμε από μια μεγαλύτερη δεξαμενή πτυχίων να δουλέψει πάνω σε ξεπερασμένες και αποτυχημένες συνταγές του παρελθόντος προκειμένου να γίνει στο τέλος ένας ευρύτερος επιμερισμός ευθυνών στη λήψη των (λανθασμένων) αποφάσεων, τότε δεν χρειάζεται το ΣΕΑ, κρατάμε το ΚΥΣΕΑ!

Θα μπορούσαν να συζητηθούν πολλά ακόμη πράγματα. Ανάγκη για ένα Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας υπάρχει. Αν είναι να το φτιάξουμε, ας το φτιάξουμε σωστά. Για να συνεχίσουμε να τσακωνόμαστε μεταξύ μας και να κάνουμε προχειρότητες σε άλλους τομείς, πρέπει πρώτα να έχουμε διασφαλίσει ελεύθερο έδαφος (θάλασσα, αέρα) και Πατρίδα!

Πηγή: Αποτελεί η ίδρυση του ελληνικού Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας πανάκεια; Είναι αναγκαίο… http://hellasjournal.com/2018/03/apoteli-i-idrysi-tou-ellinikou-symvouliou-ethnikis-asfalias-panakia-ine-anagkeo/

Τα ελληνοτουρκικά και ο υβριδικός πόλεμος

Του κ. Μάκη Ανδρονόπουλου

Με αφορμή την πρόσφατη ελληνοτουρκική ένταση, το ερώτημα που τίθεται είναι τι σημαίνει μία σύγκρουση, σε μία εποχή όπου η τάση διεθνώς είναι ο υβριδικός πόλεμος.

Θα γίνει πόλεμος με την Τουρκία; Το ρωτάνε πολλοί, χαμηλόφωνα, λες και φοβούνται πως και μόνο η εκφορά του ερωτήματος μπορεί να τον προκαλέσει. Το ερώτημα είναι εύλογο, όταν ξαφνικά τα sites γεμίζουν με συγκριτικά ρεπορτάζ για τις στρατιωτικές δυνατότητες της Τουρκίας και της Ελλάδας. Όταν η ΕΝΙ τα μαζεύει μπροστά στις τουρκικές κανονιοφόρους, όταν ένα τυπικό συνοριακό περιστατικό μπαίνει στο midnight express, όταν ο Ερντογάν απειλεί ευθέως την Γαλλία και τις ΗΠΑ πως δεν θα επιτρέψει στις εταιρείες τους να διεξάγουν έρευνες στην κυπριακή ΑΟΖ κ.ο.κ.

Η απάντηση δεν είναι εύκολη, δεδομένου ότι η Ελλάδα δεν θέλει πόλεμο και επί δεκαετίες προσπαθεί να παραμένει «ψύχραιμη». Δηλαδή, να μην ανταποδίδει την προκλητικότητα, με αποτέλεσμα η τουρκική πίεση να είναι πλέον ένας ωμός εκβιασμός που οδηγεί ταχύτατα τον κόμπο προς το χτένι.

Είναι πια ξεκάθαρο ότι η Τουρκία επιδιώκει να υφαρπάξει την ΑΟΖ της Κύπρου, να την μετατρέψει σε προτεκτοράτο. Επιδιώκει με συνεχώς όλο και πιο προκλητικό τρόπο την τουρκοποίηση του Αιγαίου, έχει πιθανότατα εμφυτέψει ανάμεσα στους μετανάστες και τους πρόσφυγες πράκτορες της ΜΙΤ και τζιχαντιστές, ενώ μεθοδεύει συστηματικά πολιτικές παρέμβασης στη Θράκη, στην Αλβανία, τα Σκόπια και τη Βοσνία. Βοηθάει οικονομικά και διπλωματικά πολιτικά κόμματα και ορισμένες κυβερνήσεις της περιοχής των Δυτικών Βαλκανίων.

Με δυο λόγια, όλα είναι πιθανά, δεδομένου ότι η Άγκυρα έφτασε στα όρια της ελληνικής, αλλά και της κυπριακής ψυχραιμίας. Υπενθυμίζεται ότι και ο πρόεδρος Αναστασιάδης στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής προειδοποίησε τους εταίρους πως εάν δεν υπερασπισθούν ουσιαστικά τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ, θα υποχρεωθεί να προβεί σε ενέργειες που θα εμπλέξουν όλους με τρόπο που κανείς δεν θα ελέγχει. Έτσι, προέκυψε η σκληρή δήλωση της ΕΕ κατά της Τουρκίας.

Ο οικονομισμός των Ευρωπαίων

Πάντως, οι Ευρωπαίοι δεν είναι αποφασισμένοι και βλέπουν τα πάντα μέσα από το οικονομικό συμφέρον. Σε ότι αφορά την Ουάσιγκτον, παρότι ο Ερντογάν τους έχει σπάσει τα νεύρα, δεν έχουν πάρει ακόμη αποφάσεις. Ο Αμερικανός πρέσβης στην Αθήνα εκφράζει την ανησυχία του για το ενδεχόμενο κάποιας σύγκρουσης χωρίς πρόθεση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Για την Κύπρο, ο Τζέφρι Πάιατ τονίζει ότι «ο λαός της Κύπρου να μπορεί να αναπτύξει τους πόρους στην υφαλοκρηπίδα της. Δεν είναι θέμα εταιρείας», παραδέχεται ότι ο ρόλος της Τουρκίας στη διεθνή σκηνή είναι «κομβικός». Αυτό σημαίνει, όπως ήδη έχουμε επισημάνει, ότι οι Αμερικανοί δεν έχουν αποδεχθεί την γεωπολιτική απώλεια της Τουρκίας. Ελπίζουν σε κάποια εσωτερική λύση, που ούτως ή άλλως δεν θα εξυπηρετεί τα ελληνικά συμφέροντα.

Συνεπώς, όλα είναι ανοιχτά, καθώς υπάρχουν διαφορές σε σχέση με το παρελθόν σε ότι αφορά την Αθήνα. Το πρώτο αφορά τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, οι οποίες θεωρούν ότι η πολιτική παρεμπόδιση το 1974 των ελληνικών υποβρυχίων από τους Αμερικανούς να καταβυθίσουν τον τουρκικό αποβατικό στόλο στην Κύπρο δεν πρέπει επ' ουδενί να επαναληφθεί.

Επίσης, γνωρίζουν ότι σε διάφορες κρίσιμες φάσεις οι Αμερικανοί παρεμβαίνουν ηλεκτρονικά και τυφλώνουν τις ημέτερες δυνάμεις. Τέλος, η ψυχολογία είναι ότι οι πολιτικοί δεν έχουν επιδείξει το σθένος που χρειάζεται σε κρίσιμες καταστάσεις και θυμούνται τον Σημίτη να μην γνωρίζει τον όρο «κανόνες εμπλοκής».

Το δεύτερο είναι ότι αυτή η κυβέρνηση είναι άλλης αντίληψης και εμπειρίας από τις προηγούμενες, ενώ αντιμετωπίζει και μια άλλη εθνική και διεθνή συγκυρία, καθώς και ακραία προκλητικότητα. Η επίκληση προώθησης νέων Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ) με την Τουρκία (συνομιλία Τσίπρα-Γιλντιρίμ) είναι διπλωματική κίνηση για να κερδηθεί χρόνος. ΜΟΕ με την Τουρκία δεν έχουν νόημα, γιατί απλά δεν τα τηρεί και ουσιαστικά αποτελούν ελληνική οπισθοχώρηση. Αυτό η Αθήνα το γνωρίζει πλέον.

Τα θερμά επεισόδια και η κλιμάκωσή τους είναι άγνωστο πώς μπορούν να καταλήξουν. Δηλαδή, η ανταπόδοση ενός άδικου και προκλητικού χτυπήματος δεν είναι σίγουρο ότι μπορεί να ελεγχθεί στη συνέχεια από τον διεθνή παράγοντα, ενώ μπορεί να οδηγήσει σε ανεπιθύμητα τετελεσμένα. Είναι σημαντικό επίσης να ξέρουμε ότι ένας πόλεμος ποτέ δεν είναι σίγουρο πότε θα τελειώσει. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, τον μεγαλύτερο του 20ου αιώνα, οι επαΐοντες ήταν πεπεισμένοι ότι θα είναι βραχύβιος. Κράτησε τέσσερα χρόνια και έγινε διεθνής. Ο εμφύλιος στη Συρία κρατάει ήδη εφτά χρόνια, έχει διεθνοποιηθεί και έχει εξελιχθεί σε «πόλεμο δια αντιπροσώπων» (proxy war).

Ο χαοπλεξικός πόλεμος

Ο «χαοπλεξικός πόλεμος» (Multidomain Battle) δεν κερδίζονται αναγκαστικά από αυτόν που διαθέτει υπεροπλία, όπως κατέδειξαν οι περιπτώσεις του Βιετνάμ και του Αφγανιστάν. Πρόσφατα, οι Χούτι στην Υεμένη κατέστρεψαν με χαμηλής τεχνολογίας και κόστους όπλα μια συστοιχία πυραύλων Κρουζ στο έδαφος της Σαουδικής Αραβίας.

Η «άρνηση επαφής με την ισχύ», η χρήση πρωτόγονων υποδομών (primitive infrastructure) από τη Χεζμπολάχ το 2000 και από τη Χαμάς στη Γάζα προ ετών (υπόγειες αμυντικές και επιθετικές δομές) που διαμόρφωσαν ένα «υβριδικό πόλεμο» στις πόλεις, συγκροτούν αυτό που ο καθηγητής Γεωπολιτικής Κώστας Γρίβας ονομάζει «χαοπλεξικό πόλεμο». Σημειωτέον, ότι οι ΗΠΑ έχουν υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια το στρατιωτικό δόγμα του χαοπλεξικού πολέμου, το οποίο ενεργοποιεί ταυτόχρονα την ισχύ σε στεριά, θάλασσα, αέρα, διάστημα, πληροφορία, προκειμένου να έχει αποτελεσματικότητα έναντι των νέου τύπου απειλών.

Συνεπώς, όπως πρόσφατα επεσήμανε σε διάλεξή του στον "Φοιτητικό Όμιλο Μελέτης Κοινωνικής Μηχανικής και Πολιτικών Επιστημών" ο Γρίβας, η στρατιωτική ισχύς είναι ένα σχετικό μέγεθος. Επηρεάζεται από τα γεωγραφικά δεδομένα, το διεθνές περιβάλλον, την τεχνητή γεωγραφία (αεροπλανοφόρα) κ.ά., ενώ εξήγησε τη σημασία στις ποιοτικές μεταλλάξεις της στρατιωτικής ισχύος.

Το ερώτημα είναι εάν η Ελλάδα είναι έτοιμη για ένα πόλεμο; Η απάντηση σε αυτό είναι πώς καμία χώρα δεν είναι ποτέ έτοιμη, με εξαίρεση αυτές που προετοιμάζουν επίθεση και κήρυξη πολέμου. Από εκεί και πέρα, οι προμνημονιακές κυβερνήσεις, εκτός από τη χρεοκοπία, πρόσφεραν στη χώρα τα καλύτερα συμβατικά υποβρύχια, χωρίς όμως τις κατάλληλες τορπίλες που αξιοποιούν τις δυνατότητές τους. Αγόρασαν F-16 χωρίς τον δέοντα επιθετικό οπλισμό! Αγόρασαν επιθετικά ελικόπτερα Απάτσι, επίσης χωρίς αναγκαία. Και τα τανκς Λέοπαρντ, χωρίς τα σωστά βλήματα.

Αυτό που ξέρουμε είναι ότι στον Προϋπολογισμό 2018, οι ταμειακές δαπάνες για την υλοποίηση εξοπλιστικών προγραμμάτων του υπουργείου Εθνικής Άμυνας εκτιμάται ότι θα διαμορφωθούν στα 475 εκατ. ευρώ μόνο, ενώ οι φυσικές παραλαβές (δημοσιονομική βάση) θα ανέλθουν σε 831 εκατ. ευρώ. Παρόλα αυτά, η Ελλάδα μπορεί να ανταπεξέλθει. Το ζήτημα είναι για πόσο;

https://slpress.gr

“Μιλιταριστές” και “κοσμοπολίτες”!
Ένα κείμενο για όσους μας “νανούριζαν” στα ελληνοτουρκικά

Του κ. Δημήτρη Μηλάκα

Η κλιμάκωση της έντασης στις σχέσεις της με την Ελλάδα που έχει επιλέξει η Τουρκία, επαναφέρουν στον ελληνικό πολιτικό «διάλογο», ελλείψει στρατηγικής, αφελείς απόψεις, όπως:

1. Δεν γίνονται πόλεμοι στην εποχή μας και ειδικά στην Ευρώπη
2. Η Ελλάδα προστατεύεται από τους συμμάχους του ΝΑΤΟ (Αμερικανούς) και εταίρους στην Ευρωπαική Ενωση
3. Η Τουρκία δεν εννοεί όσα λέει, απλώς υπερβάλλει λόγω σοβαρών εσωτερικών προβλημάτων
4. δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας γιατί οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις είναι ικανότατος παράγοντας αποτροπής των τουρκικών επιθετικών σχεδιασμών

Δεν χρειάζεται να έχει κανείς ιδιαίτερη αναλυτική ικανότητα για να αντικρούσει τα καθησυχαστικά επιχειρήματα, αρκεί η όραση…

• Κοιτώντας απλώς αντιλαμβάνεται όποιος θέλει να αντιληφθεί ότι η εποχή μας- μια εποχή μετάβασης και αναζήτησης νέων ισορροπιών στο διεθνές σύστημα είναι μια εποχή πολέμου. Ειδικά στην Ευρώπη, όπου σχηματίζεται η μεθόριος, Ανατολής – Δύσης τα όπλα ήδη έχουν μιλήσει (Κριμαία- Ουκρανία) και τίποτε δεν αποκλείει ότι θα μιλήσουν και πάλι (Βαλκάνια) όπως έγινε πριν δυο δεκαετίες με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας.

Η σπουδή των δυτικών (ΗΠΑ- ΕΕ) να εντάξουν στο σύστημά τους τα δυτικά βαλκάνια (ΠΓΔΜ- Αλβανία- Σερβία) περιγράφει την ένταση στο «σύνορο» της Δύσης με την Ρωσία. Μια ένταση που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ούτε πως θα εξελιχθεί ούτε που θα οδηγήσει.

• Τα περί προστασίας που απολαμβάνει η Ελλάδα λόγω των στρατιωτικών (ΝΑΤΟ) και οικονομικών (ΕΕ) συμμαχιών έχουν προ πολλού και πολλές φορές διαψευσθεί καθώς οι εταίροι και σύμμαχοι ουδέποτε έδρασαν καταλυτικά υπέρ των ελληνικών συμφερόντων.

Το διαπιστώνει κάποιος παρατηρώντας την εξέλιξη του Κυπριακού, των ελληνοτουρκικών σχέσεων αλλά και της υπόθεσης της ΠΓΔΜ. Η Ελλάδα, ως δεδομένη εντός του δυτικού συνασπισμού καλείται να συνεισφέρει προκειμένου οι ισχυροί εταίροι της να κάνουν τις δουλειές τους (με την Τουρκία) και να οικοδομούν το στρατηγικό τους βάθος (βαλκάνια) έναντι της Ρωσίας

• Η Τουρκία δεν λέει απλώς, αλλά εννοεί όσα πράττει. Και αυτά που πράττει το τελευταίο διάστημα (απαγωγή των δύο στρατιωτικών, ασκήσεις στο κέντρο του Αιγαίου, ασκήσεις που «εξαφανίζουν το Καστελόριζο, επιβεβαίωση του γκρίζου των Ιμίων και άλλων νησίδων) γίνονται υπό την ανοχή/ σιωπή των εταίρων και συμμάχων της Ελλάδας. Κάτι που επίσης δεν αξιολογείται στον ελληνικό πολιτικό διάλογο είναι η επιλογή του Ερντογάν να συμμαχήσει με τους εθνικιστές (γκρίζους λύκους) και να υιοθετήσει απόλυτα την ατζέντα τους στα ελληνοτουρκικά.

• Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις είναι πράγματι ο μόνος παράγοντας αποτροπής της τουρκικής αναθεωρητικής τακτικής, όσο αυτές μπορούν να ανταπεξέλθουν στον ρόλο τους.

Το ερώτημα, ωστόσο, που προβάλλει με επείγοντα και πιεστικό τρόπο έχει να κάνει με τις επιχειρησιακές δυνατότητες των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων. Είναι ένα ερώτημα που δεν απασχόλησε- εν μέσω μνημονίων και οικονομικής καταστροφής- την περασμένη δεκαετία το πολιτικό σύστημα της χώρας και για αυτόν τον λόγο, προφανώς, επαναδιατυπώνεται με οξύ τρόπο σήμερα .

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: Την εποχή της «ισχυρής Ελλάδας» του Κωνσταντίνου Σημίτη και μέχρι την οικονομική καταστροφή η Ελλάδα υλοποίησε το μεγαλύτερο εξοπλιστικό πρόγραμμα της ιστορίας της καταβάλλοντας το οικονομικό τίμημα της προστασίας στις πολεμικές βιομηχανίες των «προστατών» συμμάχων και εταίρων. Οι εν λόγω δαπάνες που συμμετείχαν στο 25% του εθνικού χρέους δεν έγιναν με γνώμονα τις επιχειρησιακές ανάγκες των ενόπλων δυνάμεων και της αντιμετώπισης του κινδύνου από ανατολικά (καθ ότι όλο αυτό το διάστημα οι ελληνικές κυβερνήσεις ονειροβατούσαν με την ελληνοτουρκική προσέγγιση και τον ευρωπαικό προσανατολισμό της Τουρκίας) αλλά κυρίως με γνώμονα τις ανάγκες του ΝΑΤΟ των πολεμικών βιομηχανιών και των συνεπακόλουθων μιζών.

Εφημερίδα: Το Ποντίκι

Η δεύτερη ευκαιρία και το μήλο των Εσπερίδων

Του κ. Αγγέλου Συρίγου

Για μία ακόμα φορά, η Ελλάδα βρίσκεται αντιμέτωπη όχι απλώς με τις χρόνιες τουρκικές επεκτατικές πιέσεις, αλλά με ένα ολοένα και περισσότερο ρευστό γεωπολιτικό περιβάλλον, το οποίο εγκυμονεί κινδύνους, αλλά ενδεχομένως και μία δεύτερη ευκαιρία. Το 1912-13, απελευθερώθηκαν και ενσωματώθηκαν η Μακεδονία, η Ήπειρος και τα νησιά του ανατολικού Αιγαίου, γεγονός που προσέδωσε στην Ελλάδα ξεχωριστή γεωπολιτική σημασία. Η επακολουθήσασα Συνθήκη του Βουκουρεστίου το 1913 επιβεβαίωσε και κατοχύρωσε την πραγματικότητα που είχε διαμορφωθεί στα πεδία των μαχών.

Τα επόμενα ογδόντα χρόνια δύο ήσαν οι ισχυρές χώρες των Βαλκανίων: η Ελλάδα και η Γιουγκοσλαβία. Η χώρα μας ήλεγχε το θαλάσσιο μέτωπο. Η Γιουγκοσλαβία ήταν ο άλλος ισχυρός παίκτης και λόγω μεγέθους και λόγω του γεγονότος ότι ήλεγχε την καρδιά των Βαλκανίων. Ακόμη και η «διανομή» της επιρροής στην περιοχή μας από τον Τσώρτσιλ και τον Στάλιν στη Γιάλτα το 1945 δεν άγγιξε αυτή την ισορροπία.

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου το 1989-90 σήμανε την αφετηρία γεωπολιτικών αλλαγών. Το ΝΑΤΟ επεκτάθηκε προς Ανατολάς και αντιμετώπισε τα Βαλκάνια σαν ζωτικό χώρο ασφάλειας. Μέσα από τις γνωστά γεγονότα της δεκαετίας του 1990, η Γιουγκοσλαβία κατακερματίσθηκε σε κράτη μειωμένης κυριαρχίας και σε de facto προτεκτοράτα.

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας μετέτρεψε εκ των πραγμάτων την Ελλάδα στην ισχυρότερη χώρα της Χερσονήσου. Το γεωπολιτικό κέντρο βάρους είχε μετατοπιστεί προς Νότο. Η πρόσδεση στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, η εθνική ομοιογένεια, η ευστάθεια και η στρατηγική θέση κατέστησαν την Ελλάδα στα μάτια της Δύσης ηγέτιδα δύναμη των Βαλκανίων.

Η εν λόγω αναβάθμιση δεν ήταν επιλογή των ΗΠΑ ή της ΕΕ. Ούτε επιλογή του ελληνικού πολιτικού συστήματος. Προέκυψε ως συνέπεια ανακατατάξεων που δρομολογήθηκαν από άλλους. Αυτός είναι που η Ουάσιγκτον και οι Βρυξέλλες ανέθεταν ρητορικά στην Αθήνα ηγετικό ρόλο στα Βαλκάνια, αλλά ουσιαστικά την θεωρούσαν μέρος του προβλήματος. Σ' αυτό έπαιξε ρόλο και το γεγονός ότι η Ελλάδα είχε ανοικτά ζητήματα και με τα Σκόπια και με την Αλβανία.

Απόκλιση συμφερόντων

Η ειδοποιός διαφορά του σήμερα με τις προηγούμενες δεκαετίες είναι το οριακό σημείο, στο οποίο έχουν φθάσει οι σχέσεις της Δύσης με την Τουρκία του Ερντογάν. Είναι παρακινδυνευμένη οποιαδήποτε πρόβλεψη για το πώς θα καταλήξει αυτή η πρωτοφανής διελκυστίνδα στις αμερικανοτουρκικές, αλλά και στις ευρωτουρκικές σχέσεις.

Είναι προφανές πως ούτε οι Αμερικανοί ούτε οι Ευρωπαίοι θέλουν να χάσουν την Τουρκία. Γι' αυτό και εξαντλούν όλα περιθώρια να βρουν ένα συμβιβασμό, ο οποίος θα κρατήσει τη γειτονική χώρα στο δυτικό σύστημα ασφαλείας. Από την άλλη πλευρά, όμως, τα γεγονότα δείχνουν πως αυτό δεν είναι εύκολο. Η επιθετική ρητορική του Ερντογάν αντανακλά αφ' ενός τη βαθιά δυσπιστία του για τις προθέσεις των Αμερικανών, αφ' ετέρου την στρατηγικού χαρακτήρα απόκλιση συμφερόντων.

Η Αθήνα καλώς πράττει που δεν αναμιγνύεται σ' αυτή τη διελκυστίνδα, αφ' ενός επειδή η κατάληξη είναι ακόμα αβέβαιη, αφ' ετέρου επειδή δεν μπορεί να την επηρεάσει. Αυτό, ωστόσο, δεν την εμποδίζει να δείξει εμπράκτως στη Δύση πως μπορεί να στηριχθεί στην Ελλάδα. Το μήλο των Εσπερίδων σε αυτή τη φάση είναι η βάση της Σούδας, λόγω της γεωγραφικής θέσεώς της. Ένα γεωγραφικό πλεονέκτημα αποτελεί σταθερή αξία.

Εάν, όμως, δεν θέλουμε επανάληψη της ιστορίας της δήθεν ισχυρής Ελλάδος στα Βαλκάνια κατά τη δεκαετία του 1990, θα πρέπει οι όποιες συζητήσεις να συνοδεύονται και από την πολιτική μας βούληση να μας αντιμετωπίσουν ως τον γεωπολιτικό ζωτικό παίκτη της περιοχής. Θα πρέπει να δείξουμε ότι έχουμε τη δυνατότητα και το εθνικό σθένος να στηρίξουμε ενεργά την πολιτική και οικονομική σταθερότητα σε όλη την Ανατολική Μεσόγειο.Το θετικό είναι ότι παρ' όλους τους εσωτερικούς πολιτικούς κλυδωνισμούς των τελευταίων ετών, ο προσανατολισμός της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής είναι σταθερός. Η εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία δεν τον επηρέασε.

Πηγή:slpress.gr

Γιατί οι ΗΠΑ ξεκινούν παγκόσμιο οικονομικό πόλεμο;

Του κ. Αναστασίου Λαυρέτζου

Κανείς πρόεδρος των ΗΠΑ δεν έχει συναντήσει τόσες αντιδράσεις πριν και μετά την εκλογή του, όσο ο Ντόναλντ Τραμπ. Πού οφείλεται αυτό; Στο ότι είναι ένας αντισυμβατικός πρόεδρος, όντας ένας μεγαλοεπιχειρηματίας, ή στο ότι όλα αυτά είναι σημάδια μιας βαθείας κρίσης που σοβεί στο υπόβαθρο; Ισχύουν και τα δύο, κυρίως όμως ισχύει το δεύτερο... Για να καταλάβουμε τί σημαίνει αυτό, θα πρέπει να δούμε τί συμβαίνει σήμερα στον κόσμο.

Η παγκοσμιοποίηση δημιούργησε θεμελιώδεις ανισορροπίες...

Η πλήρης απελευθέρωση των ροών κεφαλαίου στα τέλη του 20ου αιώνα έδωσε στις πολυεθνικές εταιρείες της Δύσης τη δυνατότητα να επενδύσουν τα κεφάλαια τους στην αναδυόμενη Ασία και κυρίως στην Κίνα, όπου μπορούσαν να βρουν άφθονα και φθηνά εργατικά χέρια, ελαστική εργατική νομοθεσία και σχεδόν μηδενικούς περιορισμούς. Με αυτόν τον τρόπο εξήχθηκαν ολόκληρες γραμμές παραγωγής της συμβατικής βιομηχανίας και δημιουργήθηκαν νέες γραμμές υψηλής τεχνολογίας (υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα κλπ). Παράλληλα εξήχθησαν και οι αντίστοιχες θέσεις εργασίας. Επρόκειτο για μια διαδικασία αποβιομηχάνισης της Δύσης, κατά την οποία τα καταναλωτικά προϊόντα άρχισαν πλέον να παράγονται σε χώρες φθηνού κόστους και στη συνέχεια να πωλούνται στις παλαιές καπιταλιστικές μητροπόλεις. Οι τελευταίες παραδόξως όχι μόνο διατήρησαν, αλλά συχνά αύξησαν την αγοραστική τους δύναμη. Αυτό εν μέρει ήταν αποτέλεσμα των χειραγωγίσιμων νομισματικών ισοτιμιών, αλλά κυρίως ήταν αποτέλεσμα της λεγόμενης financial economy. Της δυνατότητας δηλαδή των τραπεζών να παράγουν χρήμα μέσω της πιστωτικής επέκτασης, αναπληρώνοντας ή και ενισχύοντας διά του δανεισμού την αγοραστική δύναμη των καταναλωτών. Σε μακροσκοπικό επίπεδο ορισμένες χώρες έγιναν έτσι καθαροί παραγωγοί (Κίνα, Γερμανία), με μεγάλα εμπορικά πλεονάσματα, και άλλες χώρες έγιναν καθαροί καταναλωτές (ΗΠΑ, Νότια Ευρώπη), οι οποίες μέσω κάποιου μηχανισμού (διαφορετικού ανά περίπτωση) μπορούσαν να πιστοδοτούνται για να συνεχίσουν να καταναλώνουν...

Τα δίδυμα ελλείμματα των ΗΠΑ...

Αποτέλεσμα της παραπάνω κατάστασης, σε συνδυασμό με τον εξοπλιστικό «κεϋνσιανισμό» (Reaganomics) της δεκαετίας του 1980 (ο οποίος γονάτισε την ΕΣΣΔ), είναι ότι τα τελευταία τριάντα περίπου χρόνια οι ΗΠΑ παρουσιάζουν συνεχώς δημοσιονομικό έλλειμμα και έλλειμα τρεχουσών συναλλαγών. Η συνεχής συσσώρευση δημοσιονομικών ελλειμ μάτων οδήγησε με τη σειρά της στην αύξηση του δημόσιου χρέους, το οποίο επί προεδρίας Ομπάμα διπλασιάστηκε, προσεγγίζοντας το ιλιγγιώδες ποσό των 20 τρισεκατομμυρίων δολαρίων!... Για να διατηρηθεί αυτή η κατάσταση, οι ΗΠΑ κάνουν κάτι ιδιαίτερα επικίνδυνο: «τυπώνουν» συνεχώς δολάρια, μέσω της Κεντρικής Τράπεζας (Fed), η οποία πλέον αποτελεί τον βασικό αγοραστή του αμερικάνικου χρέους. Μεγάλες ποσότητες αμερικάνικων χρεογράφων έχουν αγοράσει βεβαίως και οι χώρες παραγωγοί (κυρίως η Κίνα και η Ιαπωνία), οι οποίες με αυτό τον τρόπο έχουν εμπλακεί σε ένα σχήμα παγκόσμιας οικονομικής «πυραμίδας»... Είναι προφανές ότι αυτό που κάνουν οι ΗΠΑ δεν μπορεί να το κάνει καμία άλλη χώρα, αφού το συνεχές «τύπωμα» χρημάτων θα είχε ως συνέπεια τη συνεχή υποτίμηση του νομίσματος και τη δημιουργία ανεξέλεκτου πληθωρισμού. Αυτό όμως είναι ένα βασικό πλεονέκτημα των ΗΠΑ, επειδή μεταπολεμικά το δολάριο έγινε το διεθνές αποθεματικό νόμισμα. Δηλαδή είναι το νόμισμα στο οποίο αποτιμώνται όλα τα αγαθά (πετρέλαιο, μέταλλα, κ.λπ.) και στο οποίο γίνονται αντίστοιχα όλες οι συναλλαγές. Ως αποτέλεσμα πάντα υπάρχει ζήτηση για δολάριο, αφού όλοι το δέχονται ως συναλλακτικό και αποθεματικό μέσο. Αντίστροφα, δεδομένης αυτής της σημασίας του δολαρίου, είναι σαφές ότι τίποτε δεν απειλεί περισσότερο τη διεθνή θέση των ΗΠΑ, όσο η αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας του νομίσματός τους. Εννοείται ότι όποιος επιδιώξει κάτι τέτοιο, κινδυνεύει άμεσα και θανάσιμα (όπως διαπίστωσαν με τραγικό τρόπο οι Σαντάμ Χουσεΐν και Καντάφι, οι οποίοι τόλμησαν να ψελίσουν ότι θα έκαναν τις πωλήσεις του πετρελαίου τους σε ευρώ).

Στο διάγραμμα. της απέναντι σελίδας η εξέλιξη του αμερικάνικου δημόσιου χρέους ανά Πρόεδρο και πολιτικό κόμμα στην εξουσία.

Είναι φανερή η επιτάχυνση στην αύξηση του χρέους επί προεδρίας Reagan και Bush και ο διπλασιασμός του επί Ομπάμα του οποίου η έναρξη της προεδρίας συμπίπτει με την εκδήλωση της κρίσης του 2008. Έκτοτε η Fed υποχρεώθηκε να τυπώνει συνεχώς δολάρια προκειμένου να αποφευχθεί μια παγκόσμια κρίση τύπου 1929 (το περίφημο πρόγραμμα Asset reflation του Ben Bernanke)...

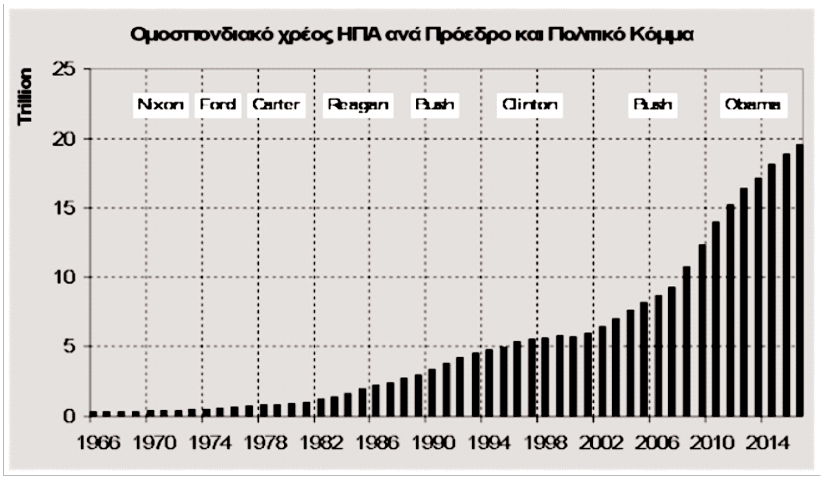

Η άνοδος της Γερμανίας...

Σε αντίθεση με τις άλλες Δυτικές χώρες η Γερμανία δεν υπέστη σημαντική αποβιομηχάνιση. Αυτό το πέτυχε διατηρώντας χαμηλά το εργατικό κόστος (dumping μισθών) και έχοντας ένα μίγμα παραγωγής στο οποίο κυριαρχούν τα «επώνυμα» προϊόντα, δηλαδή προϊόντα για τη ζήτηση των οποίων καθοριστικός παράγοντας δεν είναι μόνο η τιμή, αλλά και το όνομα (brand name). Βεβαίως οι γερμανικές επιχειρήσεις καθόλου δεν απέφυγαν τη διεθνή επέκταση, ιδρύοντας εργοστάσια σε όλο τον κόσμο, ωστόσο μεγάλο κομμάτι της παραγωγής παρέμεινε στη Γερμανία. Σημαντικός παράγοντας της γερμανικής επιτυχίας ήταν και η εκμετάλλευση των πλεονεκτημάτων που της έδινε η ευρωπαϊκή ενοποίηση: Με την επέκταση της ΕΕ προς την Ανατολική Ευρώπη η (ενοποιημένη πλέον) Γερμανία απέκτησε πάλι πρόσβαση στη ζωτική για αυτήν Μεσευρώπη (Mitteleuropa), στην οποία μπορούσε να επενδύει, εξασφαλίζοντας χαμηλά κόστη παραγωγής. Αντίστοιχα με τη δημιουργία της ευρωζώνης απέκτησε ένα διπλό πλεονέκτημα: αφ' ενός υποτίμησε τεχνητά το νόμισμά της, αφού πλέον σε αυτό μετείχαν και οικονομικά ασθενέστερες απ' αυτήν χώρες, και αφ' ετέρου είχε μια αγορά για τα προϊόντα της, την οποία βεβαίως χρηματοδοτούσε έμμεσα (βλ. ανοίγματα κεντρικών τραπεζών στο σύστημα Target2). Κατά μία έννοια, όπως και η Κίνα έναντι των ΗΠΑ, η Γερμανία χρηματοδότησε την κατανάλωση των νότιων (κυρίως) μελών της ζώνης ευρώ, με μια όμως βασική διαφορά: ενώ στην περίπτωση του ζεύγους ΗΠΑ-Κίνας, ο δανειζόμενος (ΗΠΑ) είναι πολιτικά και στρατιωτικά υπέρτερος του οικονομικά ανερχόμενου, στην περίπτωση της ευρωζώνης, η Γερμανία είχε δεσπόζουσα θέση στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, ώστε να ασκεί πολιτικό έλεγχο σε αυτούς που δάνειζε για να καταναλώνουν τα προϊόντα της (βλ. ως ακραία περίπτωση την ελληνική κρίση).

Εύθραυστη ισορροπία και η παγκόσμια κρίση που έρχεται...

Όσα περιγράψαμε παραπάνω, δείχνουν ότι ο κόσμος σήμερα βρίσκεται σε μια ασταθή ισορροπία, η οποία για να μην διαταραχθεί, απαιτεί συνεχές «τύπωμα» δολαρίων που διατηρούν την αγοραστική τους δύναμη. Όπως είναι προφανές όμως, αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρο. Με τον ένα ή με το άλλο τρόπο οι ΗΠΑ οφείλουν να εξαλείψουν τα δίδυμα ελλείμματά τους, γεγονός το οποίο μπορεί να γίνει με δύο τρόπους: Ο ένας είναι να εφαρμόσουν πολιτική περικοπών (λιτότητα), η οποία θα βύθιζε τον κόσμο σε βαθειά και απότομη ύφεση, και θα ανάγκαζε τις ΗΠΑ να χάσουν τη δεσπόζουσα θέση τους στον κόσμο. Ο άλλος τρόπος είναι να «επαναδιαπραγματευτούν» τη σχέση τους με όλους τους άλλους, αξιοποιώντας τα πολιτικά (και όπου χρειαστεί) τα στρατιωτικά τους πλεονεκτήματα... Αυτός ο δεύτερος δρόμος όπως φαίνεται είναι και αυτός που επιλέγουν. Για να επιτύχουν όμως τον στόχο τους θα πρέπει να εκτελέσουν μια δύσκολη ακροβασία. Στο δεύτερο μέρος της ανάλυσής μας θα δούμε ποιά είναι αυτή…

Σύμφωνα με όσα έχει δηλώσει ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ, βασική του επιλογή είναι η αναζωογόνηση της αμερικανικής οικονομίας και ο επαναπατρισμός της παραγωγής. Για την επίτευξη του πρώτου στόχου αναγγέλλεται η εφαρμογή μιας κεϋνσιανής πολιτικής, δηλαδή η χρηματοδότηση έργων υποδομής μέσω δημόσιου χρέους, ώστε να αυξηθεί η απασχόληση και άρα το διαθέσιμο εισόδημα. Μια τέτοια πολιτική όμως συνεπάγεται νέα δημοσιονομικά ελλείμματα και νέα αύξηση του χρέους, και άρα θα πρέπει να γίνει στοχευμένα και για περιορισμένο σχετικά χρονικό διάστημα. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια επικίνδυνη φυγή προς τα εμπρός, η οποία μέσω της οικονομικής μεγέθυνσης θα επιδιώξει να καταστήσει το χρέος μικρότερο όχι σε απόλυτους αριθμούς αλλά σε σχέση με το ΑΕΠ. Για να πετύχει όμως αυτή πολιτική έχει ως απαραίτητη προϋπόθεση τη δραστική μείωση του εμπορικού ελλείμματος. Διαφορετικά, το εισόδημα που θα αποκτήσουν οι αμερικανοί εργαζόμενοι θα διαρρεύσει στο εξωτερικό με την αγορά κινέζικων προϊόντων, ιαπωνικών υπολογιστών και γερμανικών αυτοκινήτων. Είναι λοιπόν προφανές ότι μια πολιτική κεϋνσιανής τόνωσης της αμερικάνικης οικονομίας αναγκαστικά συμβαδίζει με την εφαρμογή μέτρων προστατευτισμού, στο άκουσμα του οποίου πολλοί βέβαια εξανίστανται, θεωρώντας τον

ως αναχρονισμό. Όσοι το κάνουν όμως αυτό, παραβλέπουν ότι η παρούσα διευθέτηση δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο, χωρίς τελικά να οδηγήσει σε μια εκρηκτική παγκόσμια κρίση. Για να το θέσουμε πιο απλά: είναι επικίνδυνα αφελείς (ενίοτε δε και ιδιοτελείς) όσοι νομίζουν ότι οι ΗΠΑ μπορούν επ' άπειρο να τυπώνουν χρήμα ώστε να συνεχίζουν οι Κινέζοι, οι Ιάπωνες και οι Γερμανοί να πωλούν τα προϊόντα τους. Επίσης το κατά πόσον ζούμε σε έναν κόσμο ελεύθερων συναλλαγών στον οποίο ισχύουν απόλυτα οι κανόνες του υγιούς ανταγωνισμού είναι και αυτό υπό συζήτηση... Επί παραδείγματι, γιατί να θεωρείται στρέβλωση η εισαγωγή μέτρων προστατευτισμού από πλευράς ΗΠΑ, την ίδια ώρα που οι Κινέζοι (και δευτερεύντως οι Γερμανοί) κρατούν τεχνητά υποτιμημένα τα νομίσματά τους; Ή, για να το θέσουμε ακόμη πιο συγκεκριμένα, γιατί να αποδεχτούν οι ΗΠΑ να έχει το Μεξικό εμπορικό πλεόνασμα 60 δις δολαρίων, το οποίο εν πολλοίς οφείλεται στην εξαγωγή προϊόντων που παράγουν τοπικά γερμανικές (ή και αμερικάνικες) αυτοκινητοβιομηχανίες; Από την άλλη μεριά, γιατί οι ΗΠΑ να αποδέχονται παθητικά τα τεράστια εμπορικά πλεονάσματα της Γερμανίας και της Ιαπωνίας, οι οποίες έχουν επί δεκαετίες σχεδόν μηδενικές αμυντικές δαπάνες, χάρη στην προστασία που τους παρέχει η αμερικάνικη αμυντική ομπρέλα έναντι της Ρωσίας και της Κίνας αντίστοιχα; Όλα αυτά είναι θέματα υπό συζήτηση και υπό επαναδιαπραγμάτευση, διότι προφανώς το παιγνίδι δεν παίζεται μόνο με οικονομικούς όρους. Και σε αυτό το πλαίσιο είναι σαφές ότι μέσω της εκλογής Τράμπ οι ΗΠΑ θα επιχειρήσουν να επαναδιαπραγματευτούν προς όφελός τους μια σειρά από εμπορικές συμφωνίες, αλλά και τους διεθνείς συσχετισμούς. Διαθέτουν σε αυτό το παίγνιο ισχυρά πολιτικά και στρατιωτικά «χαρτιά», αλλά και το πλεονέκτημα ότι είναι ο τελικός πελάτης...

Παγκοσμιοποίηση εναντίον εθνικού κράτους

Αυτό που σήμερα ονομάζουμε παγκοσμιοποίηση, δηλαδή η ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων, προϊόντων και ανθρώπων, είναι μια (εν πολλοίς νομοτελειακή) διαδικασία, η οποία αλλάζει άρδην τον κόσμο, τείνοντας να εξομαλύνει τις υπάρχουσες διαφορές. Αυτό έκανε πολλούς να πιστέψουν (Φουκουγιάμα) ότι βρισκόμαστε κοντά στο τέλος της Ιστορίας, καθώς προσεγγίζουμε σε έναν κόσμο φιλελεύθερης ουτοπίας. Έναν κόσμο που θα μοιάζει με καταναλωτικό παράδεισο, όπου δεν θα έχει νόημα η ύπαρξη συνόρων και όπου και αυτός ακόμη ο πόλεμος θα θεωρείται ένα φαινόμενο ξεπερασμένο. Όπως αποδεικνύεται όμως, η Ιστορία δεν τελείωσε, γιατί εκτός από την οικονομία υπάρχει και η πολιτική. Και η πολιτική θα υπάρχει πάντα, όσο προκύπτουν νέες ανισοκατανομές. Σε μια κλασική επανάληψη των όσων συνέβησαν σε όλες τις αυτοκρατορίες, οι ίδιες ελίτ που οδήγησαν στο απόγειό της την αμερικάνική ισχύ, είναι τώρα εκείνες οι οποίες προετοιμάζουν την πτώση της, γιατί πλέον οι επιδιώξεις τους σε μια παγκόσμια αρένα συχνά αποκλίνουν από τα εθνικά συμφέροντα. Οι αμερικάνικες πολυεθνικές ήταν εκείνες οι οποίες πρώτες επένδυσαν στις χώρες χαμηλού κόστους (Κίνα) ή στους παλαιούς ηττημένους (Ιαπωνία, Γερμανία), εκμεταλλευόμενες από τη μια το φθηνό κόστος παραγωγής και από την άλλη την τεχνητή διατήρηση της αγοραστικής δύναμης της μητροπόλης. Την ίδια ώρα λοιπόν που οι αμερικάνικες πολυεθνικές και μαζί τους και οι αναδυόμενοι οικονομικοί κολοσσοί της Γερμανίας, της Κίνας και της Ιαπωνίας μεγιστοποιούν τα κέρδη τους, υποσκάπτονται τα θεμέλια του εθνικού κράτους, καθώς απειλούνται ή παρακάμπτονται όλα όσα αυτό προστατεύει ή ορίζει. Παράλληλα, σημαντικά τμήματα των κοινωνιών στις μητροπόλεις (ΗΠΑ, Βρετανία) περιθωριοποιούνται, καθώς δεν μετέχουν στα κέρδη της «παγκοσμιοποίησης». Όλα αυτά δημιουργούν ένα εκρηκτικό οικονομικοπολιτικό μίγμα, το οποίο σπρώχνει το εκκρεμές προς την ενστικτώδη συσπείρωση των «υστερησάντων» στο εθνικό κράτος. Αυτό είναι το γνώριμο όχημα το οποίο χρησιμοποιούν οι λαοί για να ανακτήσουν τον έλεγχο. Το κατά πόσο θα συμβεί αυτό και το αν η συσσωρευόμενη ένταση θα εκτονωθεί ομαλά, είναι το κύριο ερώτημα αυτής της ιστορικής περιόδου. Το σίγουρο πάντως είναι ότι (τουλάχιστον) η επόμενη δεκαετία θα είναι εξόχως ενδιαφέρουσα, αλλά και λίαν επικίνδυνη... Όσον αφορά το ελληνικό κράτος, τίθενται βεβαίως μια σειρά από θεμελιώδη ή και υπαρξιακά ερωτήματα: θα είναι άραγε σε θέση να αποφύγει τους κινδύνους και να εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που αναπόφευκτα παρουσιάζονται; Υπάρχει ηγεσία και εθνικό σχέδιο για να πορευτεί η χώρα στις επικίνδυνες «διεθνείς θάλασσες» του μέλλοντος; Τί θα σημάνει για την Ελλάδα το ενδεχόμενο μιας αμερικανικής απόσυρσης από τον ρόλο του διεθνούς τοποτηρητή; Όλα αυτά τα ερωτήματα, μαζί με τις απαιτήσεις για παραγωγική ανασύνταξη και υπέρβαση της σημερινής οικονομικής κρίσης, για ανάταξη της δημογραφικής κάμψης και για την αντιμετώπιση των επερχόμενων μεταναστευτικών ροών αποτελούν τις κρίσιμες προκλήσεις στις οποίες καλείται να ανταποκριθεί ο ελληνισμός για να επιβιώσει μέσα στον 21ο αιώνα...

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΗΣ WALL STREET: ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΥΡΑ ΕΝΟΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Του Βασίλη Κοψαχείλη
Διεθνολόγου, Γεωστρατηγικού Αναλυτού

Τα όσα συνέβησαν από την Παρασκευή 2 Φεβρουαρίου έως και την Τρίτη 6 Φεβρουαρίου στα χρηματιστήρια με επίκεντρο την Wall Street, πιθανότατα αποτελούν τα πρώτα προειδοποιητικά πυρά ενός επικείμενου οικονομικού και νομισματικού πολέμου μεταξύ των μεγαλύτερων οικονομιών του πλανήτη.

Οι υψηλές αποδόσεις των Αμερικανικών δεικτών και των μετοχών διακόπηκαν απότομα την περασμένη Παρασκευή όταν το χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης έκανε βουτιά, μιλώντας όλοι για τη διόρθωση που οι αγορές περίμεναν. Η συνεδρίαση ωστόσο της Δευτέρας 5/2 ήταν ακόμη πιο καταστροφική, με τον δείκτη Dow Jones να καταγράφει πολύ μεγάλες απώλειες. Τι φοβήθηκαν οι αγορές; Αυτό που φοβήθηκαν οι αγορές και προέβησαν σε μαζικές πωλήσεις ήταν η ανακοίνωση αύξησης των μισθών και η φημολογούμενη αύξηση των επιτοκίων στις ΗΠΑ τον ερχόμενο Μάρτιο. Και τα δύο αυτά στοιχεία έχουν άμεσο (αρνητικό) αντίκτυπο στα κέρδη της Αμερικανικής βιομηχανίας και στον πληθωρισμό, γι' αυτό και επηρεάστηκε τόσο πολύ ο βιομηχανικός δείκτης Dow Jones.

Τι θέλει να πετύχει ο Λευκός Οίκος; Μέσω της αύξησης των Αμερικανικών επιτοκίων, ο Λευκός Οίκος θέλει να πετύχει την επιστροφή των (πληθωριστικών) δολαρίων πίσω στις ΗΠΑ. Και θα το κάνει με δυο τρόπους: αυξάνοντας τα επιτόκια αυξάνουν και οι αποδόσεις των Αμερικανικών ομολόγων, έτσι οι επενδυτές θα στρέψουν τα κεφάλαιά τους στην αγορά Αμερικανικών ομολόγων, καθώς επίσης την ώρα που η ΕΕ κυνηγάει τους φορολογικούς παραδείσους, ο πρόεδρος Τράμπ σκοπεύει να διευρύνει τις δυνατότητες ειδικών φορολογικών καθεστώτων και σε άλλες πολιτείες εκτός του γνωστού Delaware. Με λίγα λόγια, επιστροφή των χρημάτων στις ΗΠΑ με δέλεαρ τις υψηλές αποδόσεις και ασφαλή «λιμάνια» αποταμίευσής τους, τα οποία με τη σειρά τους θα βοηθήσουν στην εξυγίανση της Αμερικανικής οικονομίας, έναντι των υπολοίπων μεγάλων οικονομιών που κινούνται σε ρυθμούς αρνητικών επιτοκίων και Μακαρθικού κυνηγητού για φορολογικά έσοδα. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος, πως είναι δυνατόν να σχεδιάζει κάτι ο Λευκός Οίκος που πλήττει πρώτα και καλύτερα την χρηματαγορά της Νέας Υόρκης;

Η απάντηση είναι απλή. Αν δει κανείς τις ετήσιες αποδόσεις από την ημέρα που ανέλαβε την προεδρία στις ΗΠΑ ο Ντόναλντ Τράμπ, η αγορά έχει μόνο κέρδη να δείξει. Η διόρθωση προκάλεσε μικρή σχετικά ζημιά στους Αμερικανούς. Ο πρόεδρος Τράμπ είναι οπαδός της πραγματικής οικονομίας και όχι της άυλης χρηματιστηριακής.

Η σκλήρυνση του δολαρίου και οι απώλειες στη βιομηχανία έχουν μικρή επίπτωση στο γεγονός ότι οι ΗΠΑ πλέον εξάγουν πολύτιμη και υψηλής προστιθέμενης αξίας τεχνολογία, καθώς και σχιστολιθικούς υδρογονάνθρακες, που δεν επηρεάζονται από μικρές αυξήσεις στο κόστος και την αξία του χρήματος. Ευρώπη και Κίνα στο στόχαστρο Στο στόχαστρο του Αμερικανού Προέδρου βρίσκονται κυρίως οι μεγάλες οικονομίες της Ευρώπης και σε δεύτερο χρόνο αυτή της Κίνας. Με τη Ρωσία τα πράγματα είναι διαφορετικά στον οικονομικό τομέα και στα ζητήματα ανταγωνισμού που δεν ανησυχούν τον Λευκό Οίκο.

Την Τρίτη 6/2 η Ευρώπη πέρασε σε άμυνα αγοράζοντας μαζικά κρατικά ομόλογα για να στηριχθούν και να μην καταγράψουν μεγάλες απώλειες στις αποδόσεις τους. Υβριδικός πόλεμος εναντίον της οικονομικής ισχύος κρατών Το σκηνικό των τελευταίων ημερών παραπέμπει σε ένα πρωτόγνωρο για την έκτασή του φαινόμενο προεόρτιων ενός παγκόσμιου υβριδικού πολέμου με στόχο την οικονομική ισχύ κρατών.

Η ισχυροποίηση της Αμερικανικής οικονομίας, έτσι όπως τη σχεδιάζει ο πρόεδρος Τράμπ, ενέχει στοιχεία υβριδικού πολέμου που φαίνεται πως οι κεντρικοί τραπεζίτες των υπολοίπων μεγάλων οικονομιών δεν έχουν την κουλτούρα και την ευελιξία να αντιμετωπίσουν, παραμένοντας σε προβλέψιμες συμβατικές αντιδράσεις απόκρουσης των επιθέσεων του αντιπάλου. Αυτή τη φορά, τα πυρά ήταν προειδοποιητικά και όχι προπαρασκευαστικά ενόψει μιας μεγάλης (οικονομικής) επιθέσεως. Εκτιμούμε πως τους επόμενους μήνες θα ακολουθήσουν και άλλα, ώστε να δοκιμαστούν οι αντοχές, η ετοιμότητα και οι αντιδράσεις των υπολοίπων.

Πηγή: Η κατάρρευση της Wall Street: Τα πρώτα πυρά ενός επικείμενου νομισματικού πολέμου http://mignatiou.com/2018/02/i-

ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΕΣ

Του Ταξιάρχου ε. α. (ΤΘ) Βασιλείου Βάσιλα

Σε προηγούμενο δημοσίευμά μας στην έγκριτη εφημερίδα «ΝΑΞΙΑΚΟΙ ΚΑΙΡΟΙ», αναφερθήκαμε στις ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΕΣ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ και τονίσαμε με έμφαση τις εξ αυτών ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ επί της ΕΠΑΝΔΡΩΣΕΩΣ και του ΑΞΙΟΜΑΧΙΟΥ των ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ. Στο σημερινό μας δημοσίευμα θα αναφερθούμε στις ΕΘΝΙΚΕΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΕΣ, όπως είναι:

1.Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ σε άλλες χώρες, νέων προσοντούχων παραγωγικής ηλικίας, ένεκα της μεγάλης ανεργίας, που μαστίζει την Πατρίδα μας.

2.Στις ΑΜΒΛΩΣΕΙΣ, στις οποίες η χώρα μας κατέχει την πρώτη θέση μεταξύ των χωρών της Ευρώπης, οι οποίες αποτελούν τις σύγχρονες ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ, όπως τις αποκαλούμε και όπως φαίνονται στον Πίνακα, τα οποία αναφέρονται στο 2002, βάσει των στοιχείων του ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ALAN GUTTMACHER.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΜΒΛΩΣΕΩΝ ΑΝΑ 1000 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

ΧΩΡΑ	ΠΟΣΟΣΤΑ	ΧΩΡΑ	ΠΟΣΟΣΤΑ	ΧΩΡΑ	ΠΟΣΟΣΤΑ
ΕΛΛΑΔΑ	150	ΙΤΑΛΙΑ	19	ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ	13
ΡΩΣΙΑ	140	ΠΟΛΩΝΙΑ	17	ΚΑΝΑΔΑΣ	10
ΡΟΥΜΑΝΙΑ	91	ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ	15	ΓΕΡΜΑΝΙΑ	7
ΗΠΑ	28	ΓΑΛΛΙΑ	15	ΟΛΑΝΔΙΑ	6

Κατόπιν τούτου, αν επικρίνουμε μία φορά τις διαχρονικές ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΕΣ από τους κατά καιρούς δυνάστες της Πατρίδας μας (Τούρκους, Γερμανούς, Βουλγάρους και Αλβανούς), τι πρέπει να πούμε για τους συντελεστές της ΑΥΤΟΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ, αυτής της σύγχρονης μάστιγας, που θανατώνει πάνω από 300000 κυοφορούμενα έμβρυα ετησίως, όσα ακριβώς απέβαλαν οι Ελληνίδες, λόγω της πείνας, της δυστυχίας και της ανέχειας, αλλά και της έλλειψης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής περίθαλψης κατά την περίοδο της τετραπλής κατοχής (Γερμανικής, Ιταλικής, Βουλγαρικής και Αλβανικής) κατά τον Β' Π Π.

ΗΘΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Όσον αφορά το ηθικό μέρος των ΑΜΒΛΩΣΕΩΝ, πολλοί είναι εκείνοι οι οποίοι ισχυρίζονται ότι είναι απόλυτα προσωπικό (ατομικό) τους δικαίωμα η ΑΜΒΛΩΣΗ και ότι αποτελεί μέρος του οικογενειακού τους προγραμματισμού (αυτό μπορεί να ισχύει ως προς τις προφυλάξεις για την αποφυγή της σύλληψης), όμως όπως θα αποδείξουμε αυτό δεν ισχύει για τις ΑΜΒΛΩΣΕΙΣ.

Στο θέμα αυτό έχουμε την επιστημονική άποψη του μαιευτήρα γυναικολόγου αείμνηστου Παπαευαγγέλου, ότι οι διαπράττοντες την ΑΜΒΛΩΣΗ διαπράττουν ιδιαζόντως ειδεχθές έγκλημα εκ προθέσεως, διότι από τη στιγμή που το γόνιμο αναπαραγωγικό πρωτογενές κύτταρο (το γυναικείο ωάριο) γονιμοποιηθεί από τον γαμέτη (το ανδρικό σπερματοζωάριο, το άλλο μισό πρωτογενές κύτταρο) μέσα στη γυναικεία μήτρα, ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ, την οποία φιλοξενεί η κυοφορούσα επί 9 μήνες μητέρα του. Κάθε έξωθεν προσπάθεια αφαιρέσεως του εμβρύου παρά τη θέλησή του, το οποίο δεν μπορεί να την εκφράσει, παρα μόνο με σπασμωδικές κινήσεις, όταν το ακουμπά (αγγίζει) το ιατρικό νυστέρι. Αυτό και μόνο το γεγονός καταδεικνύει το μέγεθος του διαπραττόμενου εγκλήματος στο οποίο συνένοχοι είναι τόσο η κυοφορούσα όσο και ο ασυνείδητος και επίορκος γιατρός.

ΕΝΑ ΣΧΟΛΙΟ ΣΧΕΤΙΚΟ ΜΕ ΤΙΣ ΑΜΒΛΩΣΕΙΣ

Απευθυνόμενος προς τους εκλεκτούς και αγαπητούς συγχωριανούς μου, τους οποίους σέβομαι και εκτιμώ βαθύτατα και προ πάντων προς τις νέες και τους νέους, που αποτελούν το μέλλον της Φυλής και του Έθνους, παίρνω το θάρρος, ως μεγαλύτερος, να τους απευθύνω τις παρακάτω συμβουλές, στην προσπάθειά μου να τους είμαι περισσότερο χρήσιμος και

λιγότερο ευχάριστος, ώστε να λαμβάνουν τις ανάλογες προφυλάξεις, οι οποίες έχουν ως εξής:

1.Μία στις 1000 γυναίκες που κάνουν ΑΜΒΛΩΣΗ, παρουσιάζει αιμορραγία κατά την επέμβαση τις πρώτες24 ώρες, ενώ έχουμε και ελάχιστους θανάτους.

2.Έξι μήνες μετά την επέμβαση διαρκεί η μετατραυματική περίοδος.

3 . Π ο σ ο σ τ ό 15%,απ΄όσες κάνουν ΑΜΒΛΩΣΗ παθαίνουν τέτοιες παθήσεις στα γεννητικά τους όργανα, ώστε να μην μπορούν να τεκνοποιήσουν στο μέλλον. Έτσι εξηγείται το φαινόμενο ότι έχουμε 350000 ζευγάρια που δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδιά.

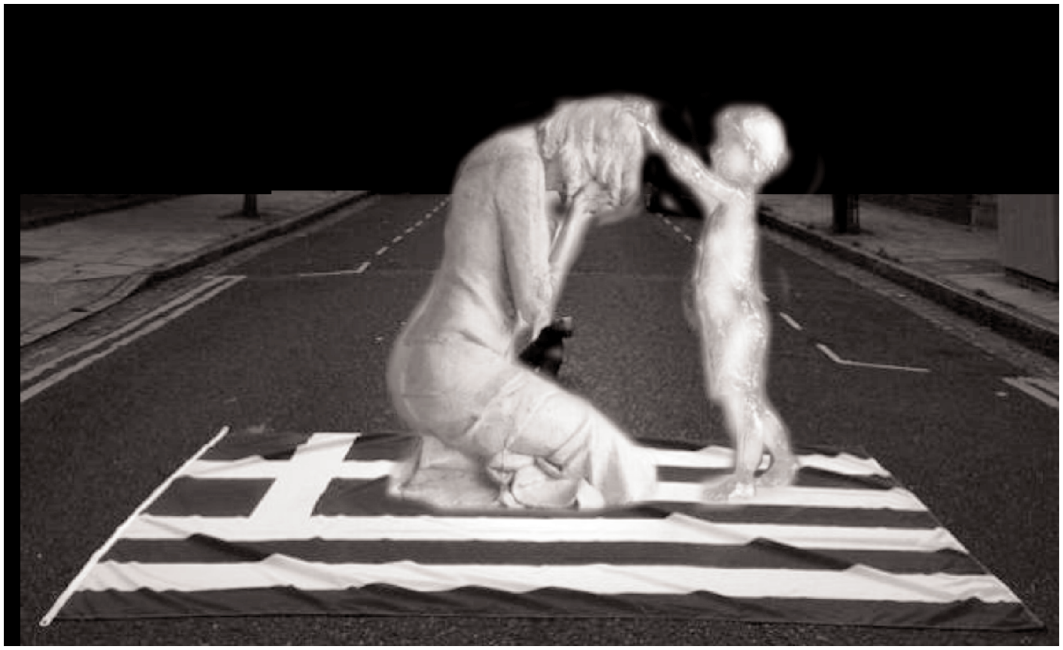

4.Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας κρούει τον κώδωνα του κινδύνου, παρέχοντας την πληροφορία (την οποία πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου) ότι κάθε χρόνο μολύνονται παγκοσμίως 300 εκατομ. Με χλαμύδια ή ηπατίτιδα και 40 εκατομ. με σύφιλη, χωρίς να κάνει αναφορά στο AIDS και συμπληρώνει «βλέπετε η φύση έχει νόμους και τιμωρεί σκληρά όσους την καταδολιεύονται».

Δράττομαι και πάλι της ευκαιρίας να επαναλάβω δια πολλοστή φορά τις ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ μου, κατά τις οποίες η μόνη ελπίδα σωτηρίας , για να αποφύγουμε την ΑΥΤΟΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ, που συντελείται στην Πατρίδα μας, είναι η Μεγάλη και Αγία Εκκλησία της Ελλάδος, η οποία αποτελεί την μόνη ελπίδα μας, όπως λέει ο Υμνωδός με το να:

1. Διακηρύξει και Διαφωτίσει από του Ιερού Άμβωνος προς το Χριστεπώνυμο πλήρωμα ότι «Η ΑΜΒΛΩΣΗ δεν αποτελεί θέμα αθώου οικογενειακού προγραμματισμού, αλλά ιδιαζόντως ειδεχθές έγκλημα Ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως και ότι τα παιδιά είναι Δώρα Θεού και Εικόνα της Αρρήτου Αυτού Δόξης».

2.Δημιουργήσει ΣΤΕΓΕΣ για τις Άγαμες Κυοφορούσες, στις οποίες θα βρίσκουν Ασφαλές και Ήρεμο Περιβάλλον και Ενδιαίτημα, ώστε να γεννούν τα παιδιά των μακριά από το επικριτικό περιβάλλον και την διαπόμπευση της τοπικής κοινωνίας και

3. Περιέλθουν στην αρμοδιότητα των κατά τόπους Εκκλησιαστικών Ενοριών, αντί της Κρατικής Υπηρεσίας που ισχύει σήμερα, οι Υιοθεσίες και οι Αναδοχές.

Για περισσότερες πληροφορίες επί των Δημογραφικών Εξελίξεων οι αναγνώστες θα μπορούν να απευθύνονται στο Διαδίκτυο με τα στοιχεία www.elisme.gr και κλειδάριθμος vas.vas.32.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Η ΑΜΒΛΩΣΗ εθεωρείτο από αρχαιοτάτων χρόνων Εγκληματική Πράξη, όπως διαπιστώνουμε από τον Όρκο του πατέρα της Ιατρικής ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, απόσπασμα του οποίου παραθέτουμε σε ελεύθερη μετάφραση και έχει ως εξής: «…..και δεν θα δώσω ποτέ σε γυναίκα φάρμακο (τότε δεν υπήρχε η χειρουργική) που να επιφέρει διακοπή της κύησης…..»

Από όσα γνωρίζουμε σκοπός της Ιατρικής Επιστήμης είναι να προστατεύει και να θεραπεύει και όχι να δολοφονεί τους ανθρώπους. Αναρωτιέται κάθε νουνεχής και σώφρων άνθρωπος σε τι διαφέρουν οι ασυνείδητοι και Επίορκοι (Ιατροί), από τους διαπράττοντες ληστεία μετά φόνου εγκληματίες;

2. Όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος είδε να πετούν τα εξώγαμα ανεπιθύμητα βρέφη στους δρόμους και να τα κατασπαράσσουν τα θηρία, θέσπισε σχετική νομοθεσία, βάσει της οποίας τα συνέλεγαν ειδικά εντεταλμένα όργανα της Πολιτείας, οι ονομαζόμενοι collectors (συλλέκτες). Τα βρέφη αυτά τα ονόμαζαν ΚΟΠΡΟΑΙΡΕΤΑ, που σήμαινε «Αίρω εκ της κόπρου», τα περιέθαλπαν σε ειδικούς βρεφονηπιακούς σταθμούς προς διάσωση και ανατροφή και όταν ενηλικιώνοντο πλαισίωναν τις δημόσιες υπηρεσίες.

«Η μελέτη των πτυχών της προσφυγικής κρίσης μέσα από το πολιτικό αισθητήριο των διεθνών δρώντων»

Της Γιολάνδας Πετρίδου
ΜΔΕ Διεθνές & Ευρωπαϊκό Δίκαιο της Ενέργειας (ΔΠΘ)

Ο χειρισμός του προσφυγικού φαινομένου μπορεί να αξιολογηθεί ως δείκτης ωρίμανσης της διεθνούς κοινωνίας. Το φαινόμενο αυτό με την ένταση που απέκτησε σήμερα, προκλήθηκε καταρχάς λόγω του πολέμου κατά της τρομοκρατίας (βομβαρδισμοί από τις Η.Π.Α. και τις δυνάμεις του Συνασπισμού σε στόχους κατά του Ισλαμικού Κράτους, χωρίς τη συναίνεση των χωρών που πλήττονται **(1)**) και κατά δεύτερον από τις διεθνείς και μη διεθνείς ένοπλες συρράξεις στην Αφρική (εμφύλιος σε Συρία και Νιγηρία). Όλα αυτά δημιουργούν αμφιβολίες για το επίπεδο εγγύησης της συλλογικής ασφάλειας και της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Πέρα από την αιτία πρόκλησής του, ο ίδιος ο χειρισμός του φαινομένου προκαλεί ερωτήματα όσον αφορά τη βραδύτητα αντίδρασης των θεσμών και την αναποτελεσματικότητα της υφιστάμενης νομοθεσίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Για την αξιολόγηση της σύγχρονης διεθνούς οργάνωσης, στο παρόν άρθρο θα επικεντρωθούμε στη στάση δύο ειδών διεθνών δρώντων (των κρατών και των διεθνών οργανισμών, δεν θα ερευνηθεί η δράση των ΜΚΟ), ξεκινώντας από τα κράτη (τα πρωτογενή υποκείμενα του διεθνούς δικαίου).

Το κράτος είναι ένας σύγχρονος θεσμός, που θεμελιώθηκε τους δύο τελευταίους αιώνες και αποτελεί μέρος της ιστορίας της διεθνούς οργάνωσης **(2)**. Η σημαντικότερη συνεισφορά του κράτους στο προσφυγικό είναι η επικύρωση της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 για το καθεστώς των προσφύγων και του Συμπληρωματικού Πρωτόκολλου του 1967, το οποίο αναίρεσε τους χρονικούς και γεωγραφικούς περιορισμούς στον ορισμό του πρόσφυγα, που υπήρχαν στη Σύμβαση **(3)**. Τα συμβαλλόμενα κράτη-μέλη στη Σύμβαση και το Πρωτόκολλο είναι 142**(4)** . Η γέννηση βέβαια, της Σύμβασης οφείλεται στο ενδιαφέρον του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, καθώς ένας από τους σκοπούς του είναι η εξασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων **(5)**. Η Σύμβαση αποτελεί μία εγγύηση στο σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, διότι δημιουργεί νομική υποχρέωση στα κ-μ που την κύρωσαν να προστατεύουν τους πρόσφυγες **(6)**, εξετάζοντας τα αιτήματα ασύλου που υποβάλλονται σε αυτά και μη απελαύνοντάς ή επαναπροωθώντας τους **(7)**. Η απονομή του ασύλου έγκειται στην εσωτερική νομοθεσία του κράτους εξέτασης της απονομής ασύλου **(8)**.

Τη διεθνή έννομη τάξη σε σχέση με το θέμα αυτό συνδιαμορφώνουν οι Διεθνείς Οργανισμοί. Οι πιο σημαντικοί είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ), το Συμβούλιο της Ευρώπης και η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR), που είναι ένα επικουρικό όργανο του ΟΗΕ. Η ΕΕ έχει συντρέχουσα αρμοδιότητα όσον αφορά την πολιτική ασύλου. Αυτό σημαίνει ότι η ΕΕ δύναται να εκδώσει νομικά δεσμευτικές πράξεις στον τομέα αυτό. Μόνο όταν δεν έχει νομοθετήσει η Ένωση σε τομείς συντρέχουσας αρμοδιότητας **(9)**, μπορεί να το κάνει το κράτος. Ο «χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης» (στον οποίο εντάσσεται η πολιτική ασύλου) υπάγεται στις συντρέχουσες αρμοδιότητες της ΕΕ.

Η στόχευση της Ένωσης είναι να καθιερώσει (σεβόμενη και μνημονεύοντας σε όλα τα νομικά της κείμενα τη Σύμβαση της Γενεύης) μακροπρόθεσμα μια ενιαία διαδικασία χορήγησης ασύλου στα κ-μ της, στα πλαίσια ενός Κοινού Ευρωπαϊκού Συστήματος Ασύλου (ΚΕΣΑ) **(10)**. Η διαδικασία αυτή ξεκίνησε με τη Σύμβαση του Δουβλίνου στις 15.06.1990 (η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, όπως ονομαζόταν τότε η ΕΕ, δεν είχε αρμοδιότητα σε θέματα ασύλου, για αυτό και δεν νομοθέτησε). Η Σύμβαση είχε στόχο να καθορίζεται το κράτος που είναι υπεύθυνο για την εξέταση του αιτήματος ασύλου, καθώς συνέβαινε το ίδιο άτομο να ζητά άσυλο από περισσότερα του ενός κράτη ή οι πρόσφυγες να επιλέγουν το κράτος αίτησης ασύλου (βάσει συστήματος κοινωνικών παροχών) **(11)** ή ακόμα και τα κ-μ να μη συμφωνούν ως προς το ποιο είναι υπεύθυνο να εξετάσει ένα αίτημα ασύλου. Με τον Κανονισμό «Δουβλίνο ΙΙΙ» ορίζεται ότι η αρμοδιότητα εξέτασης χορήγησης ασύλου βαρύνει κυρίως το κράτος παράνομης εισόδου **(12)**. Επομένως, συμπεραίνουμε ότι η ΕΕ παρά τον ανθρωπιστικό της προσανατολισμό, δεν υιοθετεί μια πολιτική ισοκατανομής του (προσφυγικού) βάρους, καθώς επιβαρύνονται ιδιαίτερα και ανισομερώς, οι χώρες εισόδου.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης είναι ένας περιφερειακός διεθνής οργανισμός, με βασικό σκοπό ύπαρξης την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Στα πλαίσιά του υπογράφτηκε το 1950 η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ). Η Σύμβαση αυτή δημιουργεί υποχρέωση στα 47 κ-μ του Συμβουλίου να σέβονται τα δικαιώματα αυτά στην επικράτειά τους, είτε επρόκειτο για πολίτες τους είτε για πολίτες άλλων κρατών. Η συνεισφορά του Οργανισμού αυτού έγκειται στο δικαστικό έλεγχο της τήρησης της ΕΣΔΑ, από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), που αποτελεί όργανο του Συμβουλίου. Η πιο γνωστή απόφαση του ΕΔΔΑ ήταν η υπόθεση «M.S.S. κατά Ελλάδας και Βελγίου». Συνοπτικά, το 2009 Αφγανός αιτών ασύλου προσέφυγε στο ΕΔΔΑ για παραβίαση του άρθρου 2 και 3 της ΕΣΔΑ (απαγόρευση απάνθρωπης και εξευτελιστικής συμπεριφοράς), κατά του Βελγίου και της Ελλάδας **(13)**.

Ενώ ο Αφγανός υπέβαλε αίτημα ασύλου στο Βέλγιο, αυτό έκρινε (δυνάμει του Κανονισμού Δουβλίνου ΙΙ) ότι αρμόδιο κράτος για την εξέταση του ασύλου ήταν η Ελλάδα (από την οποία εισήλθε αρχικά ο πρόσφυγας στην ΕΕ), στην οποία έπρεπε να τον επαναπροωθήσει. Το ΕΔΔΑ

καταδίκασε το Βέλγιο για παραβίαση του άρθρου 2 της ΕΣΔΑ, διότι «εξέθεσε τον αιτών ασύλου σε κινδύνους που σχετίζονται με ανεπάρκειες του συστήματος ασύλου στην Ελλάδα »**(14)** και όρισε στο Βέλγιο ως αποζημίωση το ποσό των 32.250 ευρώ. Πρώτη φορά κρίθηκε ότι κ-μ της ΕΕ δεν είναι ασφαλές για επαναπροώθηση, ανέστειλε την εφαρμογή του Κανονισμού Δουβλίνου ΙΙ και άλλαξε τα δεδομένα. Η έκδοση της απόφασης αυτής, ωθεί τους αιτούντες ασύλου να επιλέξουν να διέλθουν από την Ελλάδα πριν κατευθυνθούν στην τελική χώρα προορισμού, καθώς γνωρίζουν ότι δε θα τους επιβληθεί να επιστρέψουν στην Ελλάδα, λόγω αυτής της απόφασης.

Η συνεισφορά της UNHCR είναι μνημειώδης καθώς εποπτεύει την τήρηση της Σύμβασης της Γενεύης, συνεργάζεται με τα κράτη **(15)** και παρέχει υλική βοήθεια και υπηρεσίες στους πρόσφυγες. Η δράση της UNHCR εκτείνεται τόσο κατά τη διάρκεια του πολέμου (αφετηρία των προσφύγων), όσο και στον προορισμό των προσφύγων (που καταγράφονται κακοποιήσεις), προσφέροντας δεδομένα, εκθέσεις και μαρτυρίες.

Κλείνοντας να παραθέσουμε μερικά στατιστικά στοιχεία **(16)**. Τα στοιχεία της UNHCR για το τέλος του 2016 δείχνουν ότι 65,6 εκ. άνθρωποι έχουν εγκαταλείψει βιαίως τις εστίες τους. Από αυτούς οι 22,5 εκ. είναι πρόσφυγες, οι 2,8 εκ. είναι αιτούντες ασύλου και οι 40,3 εκ. μετακινούνται εντός του κράτους τους. Άρα, βλέπουμε ότι ο μεγαλύτερος αριθμός των ανθρώπων που η χώρα τους μαστίζεται από πόλεμο, μετακινούνται εσωτερικά. Μόνο το 1/3 αναζητά άσυλο. Οι περισσότεροι πρόσφυγες είναι Σύριοι, Αφγανοί και από το Β. Σουδάν. Οι χώρες που δέχονται τους περισσότερους πρόσφυγες είναι η Τουρκία (2,9 εκ. λόγω της εγγύτητας με τη Συρία) και ακολουθεί ο Λίβανος και το Ιράν (από 1 εκ. περίπου). Το μεγαλύτερο αριθμό αιτήσεων ασύλου το δέχεται η Γερμανία (722 χιλ.), οι ΗΠΑ (262 χιλ.) και η Ιταλία (123 χιλ.).

Συγκρίνοντας τα παραπάνω βλέπουμε ότι σε σχέση με τη συνολική εικόνα των προσφύγων στον κόσμο, η Ελλάδα δε δέχεται μεγάλο αριθμό προσφύγων. Δέχεται όμως δυσανάλογα μεγάλο αριθμό προσφύγων, σε σχέση με τις ικανότητές της να διεκπεραιώσει αιτήματα, τις υποδομές και τους πόρους της για να φιλοξενήσει τους αιτούντες ασύλου και την υλικοτεχνική υποδομή που διαθέτει για τις διοικητικές διαδικασίες. Ειδικά αν λάβουμε υπόψη ότι οι ροές που δέχεται η χώρα είναι μεικτές (μετανάστες, πρόσφυγες και ανιθαγενείς) και ότι το βάρος των ροών αυτών δεν καταμερίζεται στα κ-μ της ΕΕ, δεν μπορούμε να οδηγηθούμε σε ασφαλές συμπέρασμα για το αν η ευθύνη παραβιάσεων τω ανθρωπίνων δικαιωμάτων που καταγράφονται, βαραίνει την Ελλάδα. Οι οργανισμοί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, εκτελούν την αποστολή τους ασκώντας πιέσεις στα κράτη. Ωστόσο, προστατεύοντας τις αξίες τους με αυτό τρόπο, δεν τους δίνεται ηθική δικαιολόγηση, καθώς αξιολογούν μονομερώς την κατάσταση. Η πίεση πρέπει να ασκηθεί προς όλη την ΕΕ, ενώ είναι απαραίτητη η πρόθεση για να λυθούν οι αντιπαραθέσεις.

Σημειώσεις

1.«U.S. Notified Bashar Assad's Government Before Syria Airstrikes», διαθέσιμο στο: https://www.nbcnews. com/ news/world/u-s-notified-bashar-assads-government-syria-airstrikes-n209436», (πρόσβαση στις 04-02-18).

2.Μιλτιάδης Σαρηγιαννίδης, 'Ιστορική εξέλιξη και θεωρίες της διεθνούς οργάνωσης' στο Π.Νάσκου- Περάκη, Κ. Αντωνόπουλος, Μ.Σαρηγιαννίδης, Διεθνείς Οργανισμοί, Σάκκουλα, 5η έκδοση, 2015.

3.Άρθρο 1, παρ. 2 και 3 του Συμπληρωαμτικού Πρωτοκόλλου.

4.'States Parties to the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and the 1967 Protocol' διαθέσιμο στο:
http://www.unhcr.org/protection/basic/3b73b0d63/states-parties-1951-convention-its-1967-protocol.html, (πρόσβαση στις 04-03-18).

5. Άρθρο 1, παρ. 3 του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

6. Άρθρο 31 της Σύμβασης.

7. Άρθρο 32 και 33 της Σύμβασης, με εξαίρεση λόγους εθνικής ασφάλειας ή δημόσιας τάξης.

8. Στην Ελλάδα η διαδικασία αυτή γίνεται με το ΠΔ 113/2013 (ΦΕΚ Α΄/146-14.06.2013) περί καθιέρωσης ενιαίας διαδικασίας αναγνώρισης σε αλλοδαπούς και ανιθαγενείς του καθεστώτος του πρόσφυγα ή δικαιούχου επικουρικής προστασίας, το οποίο ενσωματώνει την Οδηγία 2005/85/ΕΚ.

9.Στο άρθρο 4 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ε.Ε, ορίζονται οι έντεκα τομείς, στους οποίους η ΕΕ ασκεί συντρέχουσα αρμοδιότητα.

10. Άρθρο 2 και 6 του Κανονισμού 604/2013 (Δουβλίνο ΙΙΙ).

11.«Asylum shopping», διαθέσιμο στο:
https://ec.europa.eu/home-affairs/content/asylum-shopping_en, πρόσβαση στις 04-03-18.

12.Άρθρο 13, παρ. 1 Κανονισμού Δουβλίνου ΙΙΙ.

13. M.S.S. v. Belgium and Greece, Application no. 30696/09, Council of Europe: European Court of Human Rights, 21 January 2011, διαθέσιμο στο: http://www.refworld.org/cases,ECHR,4d39bc7f2.html, πρόσβαση στις 06-03-18.

14. Η Ελλάδα καταδικάστηκε για τις κακές συνθήκες διαβίωσης των αιτούντων ασύλου, αντιμετώπιση του κινδύνου απέλασης και εν γένει αναποτελεσματικότητα του συστήματος ασύλου.

15. Συλλογή στοιχείων και ενημέρωση για το καθεστώς των προσφύγων, δυνάμει του άρθρου 35 της Σύμβασης.

16. «Global Trends», διαθέσιμο στο: http://www.unhcr.org/globaltrends2016/, πρόσβαση στις 04-02-18.

Οι Τσάμηδες και η Ιστορική Αλήθεια
Οι Εξελίξεις Σήμερα

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

Ο πρωθυπουργός της Αλβανίας Έντι Ράμα σε πρόσφατη συνέντευξή του στην εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ, εκτός των άλλων αναφέρθηκε και στο θέμα των Τσάμηδων λέγοντας: «Ειλικρινά δεν πιστεύω ότι οποιοσδήποτε νουνεχής άνθρωπος θα διαφωνήσει με τη θέση ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα να ταξιδέψουν και να επισκεφθούν την Ελλάδα ή ότι αυτοί και τα παιδιά τους πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να διεκδικήσουν περιουσιακά δικαιώματα δια της δικαστικής οδού όπως κανονικά μπορεί κάθε ευρωπαίος πολίτης».

Το θέμα των Τσάμηδων, κυριαρχεί τα τελευταία χρόνια στην Αλβανική πολιτική σκηνή, λόγω της πίεσης που ασκεί το κόμμα αλλά και οι λεγόμενες Τσάμικες οργανώσεις, δημιουργώντας αλυτρωτικές αντιλήψεις στην Αλβανική κοινωνία, αλλά και μια αναθεωρητική διάθεση της Αλβανίας, με την στήριξη και υποστήριξη, ποιανού άλλου, μα της Τουρκίας φυσικά, που υποδαυλίζει και υποστηρίζει (παντοιοτρόπως) τέτοιες αντιλήψεις και ενέργειες κατά της Ελλάδος. Έτσι ας προσπαθήσουμε να αναλύσουμε το εν λόγω θέμα και να δούμε τις μεγάλες αλήθειες που αποκρύπτονται και τα μεγάλα ψέματα που αναδύονται.

ΑΛΒΑΝΙΑ

Η δημιουργία του Αλβανικού κράτους, σύμφωνα με τον καθηγητή Ιωάννη Μάζη απετέλεσε τον καρπό του ανταγωνισμού της Αυστρουγγαρίας, η οποία έχοντας μαζί με την Γερμανία επεκτατικές βλέψεις προς το γεωπολιτικό σύμπλοκο της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής, επεδίωκε την ανάσχεση της σλαβικής καθόδου προς την Αδριατική και την Μεσόγειο, όπως και την ανάσχεση των αντιστοίχων επεκτατικών βλέψεων της Ιταλίας προς το αυτό γεωπολιτικό σύμπλοκο. Αλλά οι ιταλικές βλέψεις ελέγχου του στομίου της Αδριατικής απαιτούσαν, από πλευράς Ρώμης, τον έλεγχο της Κέρκυρας και της Αλβανίας, με σκοπό τον έλεγχο του άξονος Οτράντο – Αυλώνος, αλλά και της Νήσου Σάσσωνος, την οποία ονόμαζαν «Γιβραλτάρ της Αδριατικής», αλλά και των Διαποντίων Νήσων, με στόχευση τους εμπορευματικούς διαύλους . Ταυτόσημες, σχετικά με την Αδριατική και την Μεσόγειο, άρα και ανταγωνιστικές ήταν και οι βλέψεις της Σερβίας, που επεδίωκε προβολή ισχύος επί της Αλβανίας.

Τα σύνορα του κράτους της Αλβανίας καθορίστηκαν με το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας (17 Δεκ. 1913). Στο νεοσύστατο αλβανικό κράτος συμπεριελήφθη και τμήμα της Ηπείρου, το οποίο από τότε ονομάσθηκε «Βόρειος Ήπειρος», τμήμα της οποίας είχε ήδη απελευθερωθεί κατά τον Α' Βαλκανικό Πόλεμο (1912-13) από τον Ελληνικό στρατό. Ο όρος «Βόρεια Ήπειρος» είχε έννοια πολιτική και διπλωματική, δηλώνοντας το τμήμα εκείνο του Ηπειρωτικού εδάφους «το κείμενο εκείθεν της γραμμής, των δια του Πρωτοκόλλου της Φλωρεντίας του 1913 καθορισθέντων Ελληνοαλβανικών συνόρων» (Ευσταθιάδης, Κ., Μελέται διεθνούς δικαίου 1929-1959).

Η ελληνικότητα της Ηπείρου, ως τον ποταμό Γενούσο (Σκούμπι) προς βορρά, έχει αποδειχτεί από όλες τις αρχαιολογικές πηγές και κορυφαίους επιστήμονες, ξένους, όπως οι: V. Georgier, P. Levedue, E. Leppore,N.G.L.Hammond, F. Papazoglou κ.α. αλλά και Έλληνες: Δ. Ευαγγελίδης, Φ. Πέτσας, Σ. Δάκαρης κ.α Με τις ενέργειες των Μεγάλων Δυνάμεων, παραχωρήθηκε στο Αλβανικό κράτος μια περιοχή (Βόρεια Ήπειρος), όπου έγινε καταφανής παράβλεψη των δημογραφικών στοιχείων, με την πλειοψηφία των κατοίκων να είναι Έλληνες, με ισχυρά εθνική συνείδηση και μάλιστα αυτόχθονες!!!! Παρά του ότι είχαμε διανύσει μισή περίπου χιλιετία κατοχής και εξισλαμισμών, η ενιαία Ήπειρος στις αρχές του 20ου αιώνα εμφάνιζε Ελληνική πλειοψηφία. Σε τουρκική απογραφή του 1908, από τους 500.000 κατοίκους της Ηπείρου, οι 308.000 δήλωσαν Έλληνες Χριστιανοί. Ακόμη το 1914, η Διεθνής Επιτροπή Εθνολογικού Ελέγχου έδωσε στοιχεία που καταδείκνυαν την συντριπτική υπεροχή του Ελληνικού πληθυσμού (Μαλκίδης, Θ., ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ).

ΤΣΑΜΗΔΕΣ-ΤΣΑΜΟΥΡΙΑ

Η ιστορία ενός λαού εάν δεν τύχει του απαραίτητου σεβασμού μπορεί να στοιχειώσει τις γενιές που μέλλει να έρθουν. Ένας λαός με ιστορικό Αλτσχάιμερ δεν μπορεί παρά να οδηγηθεί σε επώδυνες περιπέτειες. Τσαμουριά ονομάζεται η περιοχή εκείνη της Ηπείρου, που εκτείνεται κατά μήκος της ακτής ανάμεσα στις εκβολές του ποταμού Αχέροντα και μέχρι το Βουθρωτό και ανατολικά μέχρι τους πρόποδες του όρους Ολύτσικας (Τόμαρος). Η περιοχή ταυτίζεται με τη Θεσπρωτία και ένα μικρό της τμήμα ανήκει σήμερα στην Αλβανία με κέντρο την κωμόπολη Κονίσπολη. Για την προέλευση της ονομασίας υπάρχουν πολλές εκδοχές. Η περισσότερο ανταποκρινόμενη στην πραγματικότητα φαίνεται να είναι η εκδοχή που κάνει λόγο για παραφθορά του ονόματος του ποταμού Θύαμις (Καλαμάς),

με παραφθορά του με την πάροδο του χρόνου: Θύαμις, Θυάμις, Τσ(ι)άμης, δηλ. ο κάτοικος που βρίσκεται κοντά στον Θύαμη ποταμό, την Θυαμυρία (Θιαμουρία), την Τσ(ι)αμουριά. Στο ελληνικό τμήμα της Τσαμουριάς, δηλαδή στην Θεσπρωτία, ζούσαν το 1923 περίπου 20.000 μουσουλμάνοι που είχαν την αλβανική ως μητρική γλώσσα. Για την καταγωγή των Τσάμηδων υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις.

Οι Τσάμηδες , δεν ήταν μόνο Τουρκικής καταγωγής, ή Αλβανικής, αλλά προέκυψαν και από το γηγενές ελληνικό στοιχείο της Τσαμουριάς. Ειδικότερα, οι μεγάλοι Αλβανοί κτηματίες και οι Σπαχήδες (έφιπποι, μισθοφόροι) που είχαν εγκατασταθεί στη Θεσπρωτία από το 1700 εξαναγκάζονται να εξισλαμισθούν, για να διατηρήσουν τα τιμάριά τους, αξιοθέντες του τίτλου «Μπέη» κληρονομικά. Τούτους από ψυχολογικό εξαναγκασμό μιμήθηκαν και οι φτωχοί Έλληνες κολίγοι. Οι Τσάμηδες μουσουλμάνοι της Θεσπρωτίας ήταν απόγονοι και των ανωτέρω εξωμοτών. Ακόμη, μέρος του πληθυσμού της Ηπείρου, εξισλαμίστηκε (εκούσια ή ακούσια). Οι εξισλαμισμοί αυτοί έγιναν κυρίως στη νοτιοδυτική Ήπειρο και συνεχίστηκαν ως τα τέλη του 19ου αιώνα. Η μεταβολή αυτή δεν ήταν απότομη. Γράφει χαρακτηριστικά ο σπουδαίος ιστορικός και πολιτικός Σπυρίδων Λάμπρος (1851-1916): «Πολλοί αυτών συνδιαλλάσουσι τας δύο θρησκείας, δίδοντες εις τα τέκνα δύο ονόματα, ένα μεν τουρκικό, που επιβάλλει ο ιμάμης κατά τα θρησκευτικά έθιμα του ισλαμισμού, ένα δε χριστιανικό, διδόμενο από ιερέα Χριστιανό». Ωστόσο με την πάροδο του χρόνου οι εξισλαμισμένοι Έλληνες, αποκόπηκαν από τον κοινό εθνοφυλετικό κορμό και έγιναν φανατικότεροι μισέλληνες κι από τους ίδιους τους Τούρκους. Εξαντλητική μελέτη για την αναλογία εξισλαμισθέντων Ρωμιών μέσα στους Τσάμηδες μέχρι το 1913 δεν υπάρχει προς το παρόν. Βέβαιο είναι ότι ένα ποσοστό των αλβανόφωνων ή ελληνόφωνων ή δίγλωσσων "Τούρκων" της Θεσπρωτίας είχαν προγόνους χριστιανούς. Ποιο ήταν το ποσοστό ακριβώς, δεν γνωρίζουμε, αποφαίνεται στο εξαιρετικό βιβλίο του «Τσαμουριά», ο Αθαν. Γκότοβος, καθηγητής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Σύμφωνα με την επικρατέστερη άποψη (Παπαδόπουλος 1992, Παρόλας 2011), αρχικά η λέξη Τσάμηδες έχει γεωγραφικό περιεχόμενο και περιλαμβάνει τους κατοίκους μιας συγκεκριμένης διοικητικής περιοχής ανεξαρτήτως θρησκείας και καταγωγής. Αργότερα η λέξη συνδέθηκε με τους δίγλωσσους (αλβανόφωνους / ελληνόφωνους) ή αλβανόφωνους της ίδιας περιοχής, ανεξαρτήτως θρησκείας. Το εθνοτικό περιεχόμενο του όρου Τσάμης (=αλβανικής εθνότητας μουσουλμάνος κάτοικος της Θεσπρωτίας) είναι μεταγενέστερη εξέλιξη. Σε ό,τι αφορά τη λαϊκή γλώσσα για τον προσδιορισμό της θρησκευτικής ταυτότητας στην περιοχή της Θεσπρωτίας (όπως και αλλού), επικρατούσε, τουλάχιστον μέχρι την Κατοχή, ο όρος Τούρκοι για την αναφορά σε Μουσουλμάνους, ανεξαρτήτως καταγωγής, γλώσσας και εθνότητας. Ο ίδιος προσδιορισμός είναι σε χρήση ακόμα και σήμερα από άτομα της τρίτης ηλικίας που ζουν στην περιοχή». Εδώ να αναφέρουμε ένα ιστορικό λάθος της Ελλάδος. Από τον Δεκέμβριο του 1924 είχε ξεκινήσει (στο πλαίσιο της ανταλλαγής πληθυσμών), η μετακίνηση των Τσάμηδων στην Τουρκία, με παράλληλη εγκατάσταση Ελλήνων του Πόντου στη Θεσπρωτία. Ο Θ. Πάγκαλος όμως, που ανέτρεψε στα μέσα του 1925 την κυβέρνηση Μιχαλακόπουλου, δέχτηκε την εξαίρεση από την ανταλλαγή, των μουσουλμάνων Τσάμηδων της Θεσπρωτίας, οι οποίοι παρέμεινα τελικά στην περιοχή και το πρόβλημα να μας ταλανίζει ακόμη και σήμερα.

ΟΙ ΤΣΑΜΗΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Είναι δεδομένο από τις ιστορικές μαρτυρίες των κατοίκων της Θεσπρωτίας και από τα παραπάνω, ότι οι Τσάμηδες ποτέ δεν αισθάνθηκαν Έλληνες. Με την απόβαση των Ιταλών στην Αλβανία (Απρίλιος 1939) και την προσφορά του αλβανικού στέμματος στον βασιλιά της Ιταλίας Βίκτωρα Εμμανουήλ, άρχισαν να δραπετεύουν στην Αλβανία νέοι στρατεύσιμοι μουσουλμάνοι από τη Θεσπρωτία. Από τον Μάιο του 1940, η φυγή πήρε ομαδικό χαρακτήρα. Οι φυγάδες, αποτέλεσαν, όπως αποδείχτηκε αργότερα, τους οδηγούς των ιταλικών τμημάτων κατά τη διάβασή τους από την Πίνδο και τον Καλαμά. Μάλιστα οι Θεσπρωτοί αυτοί φυγάδες, αποτελούσαν ξεχωριστή στρατιωτική Μονάδα (υπό τους επίσης φυγάδες Αζίζ Τσάμην και Μωχαρέφ Ντέμη), η οποία ενισχυόταν από 1.000 άτακτους Τουρκαλβανούς. Κατά την Κατοχή τάχθηκαν ανεπιφύλακτα όλοι στο πλευρό του Ιταλικού Στρατού Κατοχής, με την ελπίδα, ότι θα αποσπάσουν την συγκατάθεση της Ιταλικής Κυβερνήσεως για ενσωμάτωση της Θεσπρωτίας στο Αλβανικό Κράτος. Ένα χαρακτηριστικό ιστορικό γεγονός είναι ότι κατά την Ιταλική επίθεση της 28ης Οκτωβρίου, όταν ο Ελληνικός Στρατός υποχώρησε στο Νότιο Τομέα, οι Τσάμηδες που συμμετείχαν με τέσσερα Τάγματα στον Ιταλικό στρατό, αποτέλεσαν την εμπροσθοφυλακή του, πολεμώντας κατά του Ελληνικού Στρατού. Με γιορτές και πανηγύρια ύψωσαν στο Μαργαρίτι την Αλβανική σημαία. Με την αντεπίθεση όμως του Ελληνικού Στρατού και την υποχώρηση των Ιταλών, οι ένοπλοι Τσάμηδες της περιοχής, πυροβολώντας από τα νώτα τα προελαύνοντα Ελληνικά τμήματα, προξένησαν πολλά θύματα εις αυτά. Η Ιταλική, αρχικά, και η Γερμανική Κατοχή συνοδεύτηκαν από βία. Στα τρία χρόνια της Κατοχής οι Τσάμηδες βοηθούσαν με ένοπλα τμήματα τα Ιταλικά κι αργότερα τα Γερμανικά στρατεύματα στις επιχειρήσεις εναντίον των Ελλήνων ανταρτών. Προέβησαν κατά το χρονικό αυτό διάστημα σε ανομολόγητα εγκλήματα κατά του χριστιανικού στοιχείου της περιοχής. Οι αναρίθμητοι φόνοι, οι βιασμοί των γυναικών, οι πυρπολήσεις των σπιτιών, η κλοπή ολοκλήρων ποιμνίων και άλλων κινητών πραγμάτων, οι λεηλασίες, οι καταστροφές, καταδόσεις και οι μαζικές εκτελέσεις ήταν συνηθισμένες πράξεις. Ο πολιτικός και στρατιωτικός νους των Τσάμηδων αυτή την περίοδο, είναι ο Dr. Nuri Dino (Νουρί Ντίνο), κτηνίατρος στο επάγγελμα, που κινείται ανάμεσα στα Τίρανα, τα Γιάννενα και την Παραμυθιά, μαζί του ο αδελφός του Μαζάρ Ντίνο και ο ανεψιός των Ρετζέπ Ντίνο. Αρχικά συνεργάστηκε με τις Ιταλικές αρχές κατοχής, σύντομα όμως άρχισε επαφές με

το Ic, το Γραφείο Πληροφοριών της Γερμανικής μεραρχίας. Όλη η περίοδος από το 1941 μέχρι το καλοκαίρι του 1944 ήταν για τη Θεσπρωτία όντως ένα «ξήλωμα» του Ρωμαίικου. Διευθύνων νους για την συστηματοποίηση του έργου της εξολοθρεύσεως του ελληνικού στοιχείου ήταν η διαβόητη τρομοκρατική οργάνωση K-S-I-L-I-A δηλαδή το «Αλβανικό Σύστημα Πολιτικής Διοικήσεως» που συγκροτήθηκε προς τούτο τον Ιούλιο του 1942. Μετά την εκτέλεση του Αναπληρωτή Νομάρχη Γεώργιου Βασιλάκου τον Φεβρουάριο του 1942 στην Ηγουμενίτσα η Ελληνική (κατοχική) διοίκηση στο νομό παρέλυσε, ενώ μετά την καταστροφή των χωριών του Φαναρίου και τις εκτελέσεις των προκρίτων στην Παραμυθιά (Σεπτέμβριος 1943) έπαψε να υφίσταται και τυπικά. Στη θέση της λειτουργούσε με βάση συμφωνία της ηγεσίας των Τσάμηδων με τους νέους «εταίρους», τη γερμανική κατοχική δύναμη, μια άτυπη μεν, αλλά ουσιαστική αλβανική διοίκηση με πολιτικά, αστυνομικά και στρατιωτικά όργανα (Τσαμουριά, Γκότοβος).

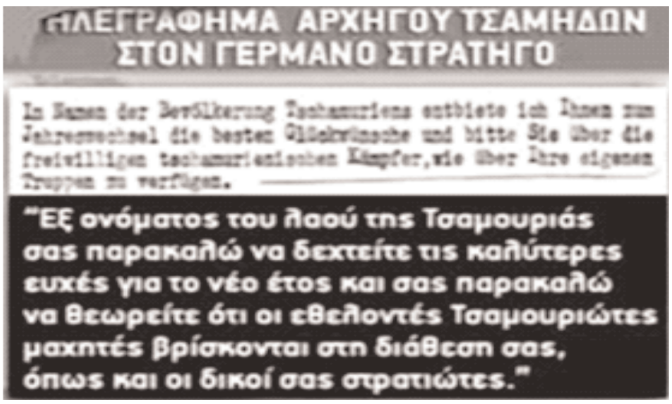
ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΣΑΜΗΔΩΝ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟ

"Εξ ονόματος του λαού της Τσαμουριάς σας παρακαλώ να δεχτείτε τις καλύτερες ευχές για το νέο έτος και σας παρακαλώ να θεωρείτε ότι οι εθελοντές Τσαμουριώτες μαχητές βρίσκονται στη διάθεση σας, όπως και οι δικοί σας στρατιώτες."

Τηλεγράφημα αρχηγού Τσάμηδων στον Γερμανό στρατηγό.

Στις 29-9-1943, ύστερα από την απόφαση της Τσάμικης ηγεσίας, της Μιντζιλισί Ινταρέ, αποφασίζεται ο "αποκεφαλισμός" της Ελληνικής ηγεσίας της περιοχής. Επιλεκτικά, συλλαμβάνονται πενήντα δύο αξιόλογοι στην κοινωνία Έλληνες και δεμένοι οδηγούνται ενάμισι χιλιόμετρο έξω από την Παραμυθιά, στον Αη Γιώργη, με συνοδεία πενήντα Τσάμηδων και δεκαπέντε Γερμανών. Ο επικεφαλής Γερμανός αξιωματικός γλυτώνει τρεις και εκτελούνται οι υπόλοιποι σαράντα εννιά. Παπάς, γιατρός, Γυμνασιάρχης, Σχολάρχης, Δήμαρχος, καθηγητές, δάσκαλοι, επιχειρηματίες, αγρότες, έπεσαν τραγουδώντας το "Γέρο Δήμο" και το "Έχετε γειά". Την ίδια μέρα της εκτέλεσης μπαίνει στην Παραμυθιά ο νέος Δεσπότης Δωρόθεος, παρόλο που ο Πρόεδρος του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, Ελβετός Μπίκελ, τον προέτρεπε να μη πάει. Κανένας Χριστιανός δεν παραβρέθηκε στην υποδοχή. Παντού τρόμος θανάτου. Ο Δεσπότης, τριαντάχρονος τότε, μόνο με το Διάκο του, πηγαίνει κατ' ευθείαν στον Γερμανό φρούραρχο, τον πείθει και αφήνει ελεύθερους τους πεντακόσιους Χριστιανούς, κρατούμενους Παραμυθιώτες και την επομένη, με συνοδεία δύο Γερμανών στρατιωτών, παίρνει και πέντε Έλληνες χριστιανούς, πηγαίνει στον τόπο της θυσίας και ενταφιάζει τους σαράντα εννιά άταφους μάρτυρες. Αυτό είναι το γεγονός που συγκλόνισε και στιγμάτισε την συνείδηση των Ελλήνων κατοίκων και έθεσε οριστικά τους Τσάμηδες εκτός της Ελληνικής κοινωνίας της Θεσπρωτίας. Η βία δεν εκδηλώνεται ούτε για να ικανοποιηθεί το μίσος, ούτε για να συσσωρευτούν περιουσιακά στοιχεία. Εκδηλώνεται για να αφανιστεί ή να απομακρυνθεί ο χριστιανικός πληθυσμός της περιοχής, ώστε να διευκολυνθεί η απόσπασή της από την Ελλάδα. Άλλωστε η φράση που έχει μείνει στις μνήμες των κατοίκων της Θεσπρωτίας εκείνης της περιόδου, ως νομιμοποιητική βάση για την τσάμικη βία εκ μέρους των δραστών, είναι η φράση "χάλασε το Ρωμαίικο».

Γερμανός Αξιωματικός επιθεωρεί ένοπλα τμήματα Τσάμηδων

Αξίζει να αναφερθεί , ως ένα ακόμη χαρακτηριστικό-απόδειξη, της ανθελληνικής στάσης των Τσάμηδων και η περίφημη μάχη της Μενίνας (17/18-8-1944) , κατά την αποχώρηση των Γερμανών από την περιοχή, όπου μαζί με τα Γερμανικά τμήματα, συμμετείχαν και ένοπλα τμήματα των Τσάμηδων. Μαζί με τους 92 νεκρούς και 109 αιχμαλώτους Γερμανούς, υπήρχαν και 86 νεκροί και 7 αιχμάλωτοι Τσάμηδες, έναντι 6 ανδρών του ΕΔΕΣ και του Άγγλου Ταγματάρχου Δαβίδ Ουάλλας. Για τον ρόλο αυτό των Τσάμηδων, η συμμαχική αποστολή διέταξε τον Ναπολέοντα Ζέρβα, αρχηγό του ΕΔΕΣ, να διαλύσει τα Σώματα αυτά, με αντικειμενικό σκοπό να διευκολυνθούν οι επιχειρήσεις εναντίον των Γερμανών, κατά την αποχώρησή τους προς την Αλβανία.

Αυτά το γεγονότα, το μίσος και την απέχθεια του τοπικού πληθυσμού εκμεταλλεύτηκαν και οι τοπικοί ηγέτες του ΕΔΕΣ, καταγόμενοι από την ευρύτερη περιοχή, οι οποίοι έδρασαν με υπερβάλλοντα ενθουσιασμό και με πρωτοβουλίες που αγνοούσε η ηγεσία του ΕΔΕΣ, πλην όμως δεν το απέτρεψε. Παρόλο που ο ΕΔΕΣ ήταν μια αποκεντρωμένη οργάνωση, όπου, αντίθετα με το ΕΑΜ, η κεντρική διοίκηση δύσκολα έλεγχε τους τοπικούς οπλαρχηγούς, φαίνεται ότι η ηγεσία του δεν είχε την παραμικρή (και πραγματική) διάθεση να τους συγκρατήσει. Η υποχώρηση των Ιταλών και των Γερμανών και η επιστροφή των Ελλήνων κατοίκων, έθεσε σε κίνηση μια δυναμική αντεκδικήσεων που κατέληξε στην εκδίωξη των Τσάμηδων το 1944, από τις ανταρτικές ομάδες του ΕΔΕΣ,

που κυριαρχούσαν στην περιοχή, ίσως και με μη προβλεπόμενο και νόμιμο τρόπο θα λέγαμε. Έτσι, τον Σεπτέμβριο του 1944, οι Τσάμηδες αντιληφθέντες ότι θα λογοδοτούσαν στην Ελληνική Δικαιοσύνη, για την εν γένει εγκληματική και αντεθνική δράση τους, αντιλαμβανόμενοι και αισθανόμενοι την απειλή των ομάδων του ΕΔΕΣ, που κατήγοντο από την περιοχή και γνώριζαν από πρώτο χέρι τις εγκληματικές και προδοτικές δραστηριότητες των Τσάμηδων, με θύματα ακόμη και στο στενό συγγενικό τους περιβάλλον και κάποιες πράξεις αντεκδίκησης στα πρώτα στάδια, τελικά, αποφάσισαν (όλοι οι Τσάμηδες) να αναχωρήσουν για την Αλβανία οικειοθελώς, μαζί με τους υποχωρούντες Γερμανούς που έχασαν τον πόλεμο. Η κοινωνική-τοπική-ιστορική-πολιτική συγκυρία τον Σεπτέμβριο του 1944, επέτρεψε την «τελική λύση» του τσαμικού ζητήματος στην περιοχή της Θεσπρωτίας. Με την αναχώρηση και εκδίωξη των Τσάμηδων από την περιοχή της Θεσπρωτίας, οι περιουσίες των διαμοιράστηκαν δια κλήρου στους Έλληνες κατοίκους.

Σύμφωνα με διάφορα στοιχεία ο αριθμός των αποχωρησάντων ανήρχετο περί τους 16.000-18.000 , ενώ η απογραφή του 1940, έτσι όπως την γνωρίζουμε από την υπηρεσιακή έκθεση του Μοιράρχου Ευστράτιου Ζάκκα το 1948, τους υπολογίζει στις 16.661. Μεγάλος αριθμός μάλιστα Τσάμηδων μεταφέρθηκε στην Αλβανία με Γερμανικά μεταφορικά μέσα, σύμφωνα με αναφορά Αμερικανού αξιωματικού. Στην Αλβανία, το καθεστώς του Εμβέρ Χότζα τους εγκατέστησε στην πεδιάδα της Μουζακιάς και τους διατήρησε ως Έλληνες υπηκόους, με την ελπίδα τυχόν επιστροφής τους στην Ελλάδα ή επανάκτησης των περιουσιακών τους στοιχείων, τα οποία είχαν δεσμευθεί στο μεταξύ από το ελληνικό κράτος. Συγκεκριμένα, με την υπ΄αρ. 344/23-4-1945 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου Δωσίλογων Ιωαννίνων και περί τις 1.700 σχετικές καταδικαστικές αποφάσεις ερήμην που επακολούθησαν, οι Τσάμηδες καταδικάστηκαν ως εγκληματίες πολέμου, ενώ οι περιουσίες τους δημεύτηκαν (Β.Δ. 2185/1952 και Ν.27891/1954), με βάση τη Συνθήκη της Λοζάνης και εκποιήθηκαν ή διανεμήθηκαν σε κατοίκους της περιοχής, όσους έπεσαν θύματα της θηριωδίας τους. Παράλληλα, με την υπ΄αρ. Α.Π. 50862/1947 απόφαση του Υπουργείου Στρατιωτικών οι Τσάμηδες στερήθηκαν της ελληνικής ιθαγένειας. Οι ελάχιστες δεκάδες Τσάμηδες που παρέμειναν στην Ελλάδα (όσοι θεωρούσαν εαυτούς αθώους), παρέμειναν ανενόχλητοι, εκχριστιανίστηκαν και αφομοιώθηκαν από το ελληνικό στοιχείο, διάγοντας έκτοτε φιλήσυχο και νομοταγή βίο.

ΟΙ ΤΣΑΜΗΔΕΣ ΣΗΜΕΡΑ

Όμως σήμερα οι Τσάμηδες, εκτός από κόμμα έχουν ιδρύσει στην Αλβανία τον "Σύνδεσμο της Τσαμουριάς", μια 100μελή άτυπη βουλή. Συχνά κάνουν πορείες στα Τίρανα και επηρεάζουν τις εκάστοτε Αλβανικές κυβερνήσεις, που υιοθετούν τις αλυτρωτικές των αντιλήψεις και των λοιπών εθνικιστών, όπως η Μαυροκόκκινη Συμμαχία. Αξίζει δε να σημειωθεί ότι στις 30 Ιουνίου 1994 η Αλβανική βουλή καθιέρωσε ομόφωνα την 27 Ιουνίου ως ημέρα "γενοκτονίας" των Τσάμηδων. Το θέμα των Τσάμηδων δεν έχει τελειώσει και συνεχίζεται σε διεθνές επίπεδο, σύμφωνα με τις πρόσφατες εξελίξεις.

Πρόσφατα, Φεβρουάριος 2016, οργανώσεις Τσάμηδων προσέφυγαν στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο της Χάγης, που εξετάζει κυρίως εγκλήματα πολέμου, όπου κατατέθηκε ο φάκελος για τις διεκδικήσεις των Τσάμηδων στην Ελλάδα, ο οποίος έγινε δεκτός από τον Εισαγγελέα. Έτσι ένα θέμα, που έμενε ουσιαστικά κλειστό επί εβδομήντα και πλέον χρόνια, φαίνεται ότι ανοίγει με επίσημο τρόπο. Οι Τσάμηδες ζητούν πέρα από τις οικονομικές αποζημιώσεις, εδάφη της Ηπείρου, όπως της Ηγουμενίτσας, της Πάργας κι άλλων περιοχών. Στην παράδοση του φακέλου παραβρέθηκαν εκπρόσωποι πολλών εθνικιστικών συλλόγων από την Αλβανία αλλά και από περιοχές όπου ζουν αλβανόφωνοι πληθυσμοί.

Ο Αλυτρωτικός χάρτης των Αλβανών ειθνικιστών

Το (ψευδο)-ζήτημα των Τσάμηδων και της Τσαμουριάς, με την διεκδίκηση όχι μόνο της Θεσπρωτίας και των περιουσιών των στην περιοχή αυτή, αλλά και της περιοχής μέχρι του Αράχθου ποταμού παραμένει ακόμη, ως το κορυφαίο θέμα αλυτρωτισμού των Αλβανών ίσως και πιο οξυμένο το δηλητήριο, που δηλητηριάζει συνεχώς τις

διμερείς σχέσεις των δύο κρατών. Το θέμα όμως έχει κλείσει. Οι Τσάμηδες ήταν αποδεδειγμένα ανθέλληνες, συνεργάστηκαν με τον κατακτητή, προέβησαν σε λεηλασίες και κακοποιήσεις κατοίκων της Θεσπρωτίας, σε δολοφονίες και τελικά αναγκάσθηκαν να αποχωρήσουν οικειοθελώς από την Ελλάδα, φοβούμενοι την άφιξη και τις διαθέσεις του ΕΔΕΣ. Έτσι, νομίμως και σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, το Δικαστήριο Δωσίλογων των Ιωαννίνων, με αμετάκλητες αποφάσεις του, τους καταδίκασε ως προδότες και δήμευσε την περιουσία των. Για τα εγκλήματα των Τσάμηδων αναλυτικά και λεπτομερώς μας πληροφορεί η εκτενέστατη Έκθεση 269 σελίδων του Ιανουαρίου του 1948 του διοικητή του Κέντρου Αλλοδαπών Ηπείρου, μοίραρχου Ευστράτιου Ζάκκα, όπου ενώ αναφέρει απίστευτες λεπτομέρειες (π.χ. πόσες κυψέλες μελισσών είχαν κλαπεί), μόνο στο θέμα των βιασμών, κατά τον Ζάκκα η αναφορά του είναι πολύ κατώτερη της πραγματικότητας, καθόσον οι γυναίκες της Θεσπρωτίας δεν ανέφεραν τον βιασμό των, λόγω ντροπής και κοινωνικής κατακραυγής.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ-ΑΛΒΑΝΙΑΣ-ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πάντως θα πρέπει να παραδεχθούμε, ότι μετά από μεγάλη περίοδο πολύ κακών σχέσεων με την Αλβανία τα τελευταία χρόνια, με ασυνήθιστη και περίεργη επιθετικότητα του πρωθυπουργού Έντι Ράμα, αποτέλεσμα της εμπλοκής και επιρροής της Τουρκίας στην Αλβανία, φαίνεται και ελπίζουμε ότι τα πράγματα αλλάζουν. Να αναφέρουμε μόνο ένα παράδειγμα: Πριν τις πρόσφατες εκλογές στην Αλβανία, είχαμε μία άκρως προκλητική ενέργεια από πλευράς της γειτονικής χώρας. Πέτρες από τους Φιλιάτες (και άλλες περιοχές γειτονικών χωρών), τοποθετήθηκαν στην ανακαινισμένη κεντρική πλατεία των Τιράνων, σε μια ενέργεια καθαρά αλυτρωτικού χαρακτήρα. Συμβολίζουν οι πέτρες αυτές, «σκλαβωμένες» αλβανικές περιοχές. Σήμερα όμως οι συνομιλίες των δύο χωρών, με επικεφαλής τους δύο Υπουργούς Εξωτερικών, φαίνεται (καθόσον προς το παρόν είναι μυστικές) να οδηγούν σε μια νέα καλύτερη εποχή στις σχέσεις των δύο χωρών. Οι διμερείς συνομιλίες των δύο χωρών οδεύουν σε μια συνολική και κοινά αποδεκτή λύση των διαφορών που υπήρχαν και ότι όλα τα θέματα που μας απασχολούσαν τείνουν να επιλυθούν. Τόσο οι δηλώσεις των δύο ΥΠΕΞ, όσο και το κλίμα που αρχίζει να διαφαίνεται μας κάνουν επιφυλακτικά αισιόδοξους. Ήδη η Αλβανική κυβέρνηση σταμάτησε να προκαλεί με κατεδαφίσεις σπιτιών Ελλήνων ομογενών στην Χιμάρα και επιλύεται το χρόνιο αίτημα της Ελλάδος, για περισυλλογή και ταφή των διάσπαρτων «άταφων» νεκρών μας από το έπος του 1940, ως απόδοση των οφειλόμενων τιμών του Ελληνικού Έθνους στους ήρωες του πολέμου, που μέχρι τώρα δεν είχε γίνει. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία οι Έλληνες πεσόντες αξιωματικοί και στρατιώτες ανέρχονται στους 13.936 από τους οποίους οι 7.976, έπεσαν στην Βόρειο Ήπειρο και ελάχιστοι είναι σήμερα ενταφιασμένοι , σε μόνο δύο οργανωμένα Ελληνικά Στρατιωτικά Κοιμητήρια, στους Βουλιαράτες και την Κλεισσούρα. Ακόμη δόθηκε στον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο, αυτή την μεγάλη, σεπτή και «Άγια» μορφή της Χριστιανοσύνης, η Αλβανική υπηκοότητα. Ο δε Έλληνας ΥΠΕΞ σε πρόσφατη συνέντευξή του, ήταν αρκετά αισιόδοξος και ότι μια συμφωνία με την Αλβανία αναμένεται μέχρι τον ερχόμενο Απρίλιο. Μάλιστα στην συνέντευξή του ο Αλβανός πρωθυπουργός αναφέρθηκε και σε άλλα σημαντικά θέματα. Συγκεκριμένα, σε ότι αφορά το «ζήτημα των Τσάμηδων» και των εδαφικών διεκδικήσεων ο Αλβανός πρωθυπουργός ξεκαθάρισε ότι «για εμάς εδώ στην Αλβανία υφίσταται μόνο ως θέμα στοιχειωδών δικαιωμάτων των Αλβανών συμπατριωτών μας, που κάποτε ζούσαν στη χώρα και τίποτε ευρύτερο. Εδαφικό ζήτημα μεταξύ Αλβανίας και Ελλάδας δεν μπορεί να σταθεί»!! Δηλαδή από τις δηλώσεις του Αλβανού πρωθυπουργού αντιλαμβανόμαστε ότι πολλά αλλάζουν προς το καλύτερο στις σχέσεις μας. Φαίνεται ότι οι δύο πλευρές έχουν συμφωνήσει σε όλα τα θέματα που αφορούν τις σχέσεις των, και ότι για την τελική επίλυση του Τσάμικου θέματος, θα πρέπει η Ελλάδα να καταβάλλει χρηματικές αποζημιώσεις στις οικογένειες των Τσάμηδων, για τις κατασχεμένες περιουσίες των, που εγκατέλειψαν την Ελλάδα, τον Σεπτέμβριο του 1944. Εκτιμούμε, εκείνων που δεν έχουν καταδικαστεί για εγκλήματα πολέμου και σύμφωνα και μέσα στα πλαίσια του Διεθνούς Δικαίου. Οι εξελίξεις αυτές είναι ευπρόσδεκτες και για τους δύο λαούς και για την Ελληνική μειονότητα της Αλβανίας, η οποία να αποτελέσει την γέφυρα φιλίας και συνεργασίας, των δύο λαών, που έχουν βιώσει έχθρα και μίσος δεκαετιών.

* Ο Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης είναι Αντγος (ε.α.), πρώην ΑΚΑΜ Τελ Αβίβ, πρώην Αξκος επιχειρήσεων της ECMM στον πόλεμο της Βοσνίας, Απόφοιτος Tactical Intelligence School (U.S. Army), Μεταπτυχιακό (M.Sc.) στην Γεωπολιτική Ανάλυση, Γεωστρατηγική Σύνθεση και Σπουδές Άμυνας και Διεθνούς Δικαίου του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, μέλος του ΔΣ του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

- Μαλκίδης Θ., ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ, Αθήνα, 2007
- Γκότοβος Αθαν., ΤΣΑΜΟΥΡΙΑ, Αθήνα 2017
- Αντωνόπουλος Η., ΑΛΒΑΝΙΑ & ΕΛΛΗΝΟΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ (1912-1994), Αθήνα 1995
- Πέτιφερ Τ, Βίκερς Μ., Αλβανία: Από την αναρχία σε μια βαλκανική ταυτότητα, Αθήνα 1997
- Κόντης, Β., Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου και Ελληνοαλβανικές σχέσεις, Αθήνα, 1995.
- Ευσταθιάδης, Κ., Μελέται διεθνούς δικαίου 1929-1959, Κλεισούνη, Αθήνα 1959
- ΓΕΣ, Χάρτης εθνογραφικός της Βορείου Ηπείρου τω 1913, Αθήνα 1919.
- Καλλιβρετάκης, Λ., Ο Ελληνισμός της Αλβανίας, Αθήνα 1995
- Ντάγιος, Σ., ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΑ, 50 Χρόνια αμοιβαίας δυσπιστίας, Θεσσαλονίκη 2015.
- Διάλεξη Ι. Μάζη στο Αμφιθέατρο του ΥΠΕΞ, την 10-11-15.
- Χριστόπουλος, Δ., Τσιτσελίκης, Κ., Legal aspects of religious and linguistic otherness in Greece. Treatment of minorities and homogeneis in Greece: Relics and challenges
- ΑΧΑΡΙΣΤΕΣ ΓΕΝΕΕΣ ΟΙ ΤΣΑΜΗΔΕΣ Επιμέλεια Στίβενς Σμιθ (S. J. SMITH)

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017 έως 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό

Οι ενδοκυπριακές συνομιλίες μετά τη διακοπή τους στις 23 Σεπτεμβρίου στη Γενεύη έχουν παγώσει. Έκτοτε ο κ. Αναστασιάδης, ο οποίος επανεξελέγη στις εκλογές που έγιναν στις 4 Φεβρουαρίου 2018, δηλώνει ότι είναι έτοιμος να συνεχίσει το διάλογο, αλλά η τουρκική πλευρά είναι αρνητική.

Ενδεικτικό της τουρκικής απροθυμίας είναι η απόφαση του κ. Ακιντζί να μην αντικαταστήσει τον εκπρόσωπό του στις διαπραγματεύσεις, ο οποίος υπουργοποιήθηκε, αλλά και η απόσυρση από τον ΟΗΕ του χάρτη που είχε καταθέσει η Τ/Κ πλευρά κατά τις διαπραγματεύσεις στη Γενεύη τον Ιανουάριου 2017, με τον οποίο καθορίζετο ποσοστό 29,2% του εδάφους για το ομόσπονδο τουρκοκυπριακό κράτος.

Από τις δηλώσεις τούρκων αξιωματούχων προκύπτει ότι η Τουρκία έχει εγκαταλείψει τη βάση των συνομιλιών για Ομοσπονδία δύο κρατών και θα απαιτήσει, σε τυχόν μελλοντικές συνομιλίες, ως βάση τη συνομοσπονδία.

Ο κ. Ερντογάν έχει ως προτεραιότητα τις προεδρικές εκλογές και δεν θα διακινδυνεύσει, με τη συναίνεση για συνδιαλλαγή, να χάσει τη στήριξη των εθνικιστών, που έχει επιτύχει επί του παρόντος. Για τον ίδιο λόγο η ρητορική του θα συνεχίσει να είναι σκληρή.

Στις 9 Φεβρουαρίου 2018 η Τουρκία παρεμπόδισε με φραγμό πολεμικών πλοίων την είσοδο του γεωτρύπανου της εταιρείας «ΕΝΙ», ιταλικών συμφερόντων, στο οικόπεδο 3 για την έναρξη ερευνητικών γεωτρήσεων και στις 23 Φεβρουαρίου τουρκικό πολεμικό απείλησε το γεωτρύπανο με βύθιση σε νέα προσπάθειά του να εισέλθει σ΄ αυτό. Κατόπιν αυτού το γεωτρύπανο ανεχώρησε για το Μαρόκο με την ΕΝΙ να δηλώνει ότι το ζήτημα είναι διπλωματικό και πέραν του ελέγχου της.

Οι ΗΠΑ και ιδιαίτερα η ΕΕ καταδίκασαν την ενέργεια της Τουρκίας, χωρίς πρακτική αντίδραση από καμία χώρα, περιλαμβανομένης και της άμεσα θιγομένης Ιταλίας.

Η εταιρεία, αμερικανικών συμφερόντων, ΕΧΧΟΝ είναι έτοιμη να πραγματοποιήσει έρευνες στο οικόπεδο 10, όπως δήλωσε ο εκπρόσωπός της στις 14 Μαρτίου. Την ίδια περίοδο (5-30 Μαρτίου) θα υπάρχει στην περιοχή αυξημένη ναυτική παρουσία των ΗΠΑ, λόγω της διεξαγωγής προγραμματισμένης ασκήσεως με το Ισραήλ.

Η συμπωματική παρουσία των αμερικανικών πολεμικών πλοίων έχει τη σημασία της, γιατί θα φανούν και οι προθέσεις των Αμερικανών σε περίπτωση αντιδράσεως των Τούρκων.

Στις 3 Μαρτίου ο κ. Ερντγοτάν δήλωσε σε δημοσιογράφους, αναφερόμενος στο επεισόδιο, ότι αυτό έγινε για την προάσπιση των συμφερόντων των Τ/Κ και της Τουρκίας στα πλαίσια του διεθνούς δικαίου, προσθέτοντας ότι αυτό θα επαναληφθεί αν οι ΗΠΑ με την ΕΧΧΟΝ και η Γαλλία με την TOTAL κάνουν το ίδιο και ότι η Τουρκία, απαιτεί από κοινού έρευνες και διαμοιρασμό των ορυκτών που θα βρεθούν, ενώ ο επικεφαλής των συμβούλων του κ. Μπουλούτ ανέφερε την ίδια ημέρα ότι η Τουρκία με εντολή του κ. Ερντογάν θα κτυπήσει όποιον επιχειρήσει γεωτρήσεις χωρίς την άδειά της.

Με την ενέργειά του αυτή ο κ. Ερντογάν ακύρωσε, προς ώρας, το ενεργειακό πρόγραμμα της Κύπρου και έθεσε σε δοκιμασία τη συμμαχία της Κύπρου αλλά και της Ελλάδος με το Ισραήλ και την Αίγυπτο στον ενεργειακό τομέα, που τον ενοχλεί ιδιαιτέρως.

Με τις απειλές του επιχειρεί να προβληματίσει τις ΗΠΑ και τη Γαλλία με στόχο να αποτραπούν οι μελλοντικές

γεωτρήσεις. Το άμεσο μέλλον θα δείξει αν θα το επιτύχει ή όχι. Κάθε εκτίμηση είναι παρακινδυνευμένη λόγω του απρόβλεπτου χαρακτήρα του κ. Ερντογάν. Αν όμως οι ΗΠΑ και η Γαλλία δείξουν αποφασιστικότητα, το πιθανότερο είναι να υποχωρήσει, έστω και αν ταπεινωθεί, όπως έπραξε και με τη Ρωσία.

Ο κίνδυνος για την Κύπρο και την Ελλάδα είναι, να υποχωρήσουν οι ΗΠΑ ως αντάλλαγμα για τη σκληρή στάση που τηρούν απέναντι της Τουρκίας για τους κούρδους της Συρίας. Γι΄αυτό απαιτείται επαγρύπνηση της κυβερνήσεως.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Η επίσκεψη του κ. Ερντογάν στην Αθήνα και την Κομοτηνή στις 7-8 Δεκεμβρίου 2018 οδήγησε σε πλήρες ναυάγιο τις ελληνοτουρκικές σχέσεις λόγω της προκλητικότητάς του, να θέσει ανοικτά όλες τις παράνομες διεκδικήσεις της Τουρκίας ενώπιον του Προέδρου της Δημοκρατίας, του Πρωθυπουργού και του ελληνικού λαού, που τον παρακολουθούσε ενεός από τηλεοράσεως. Η ευθύνη της ελληνικής πλευράς είναι μεγάλη γιατί προχώρησε σε αυτή βεβιασμένα και χωρίς να έχουν συμφωνηθεί τα θέματα που θα συζητούντο.

Τα αποτελέσματα της αποτυχίας της επισκέψεως, την οποία η ελληνική κυβέρνηση προσπάθησε να υποβαθμίσει, δεν άργησαν να φανούν με ένταση των κάθε είδους προκλήσεων στο Αιγαίο και κυρίως με την παρεμπόδιση του σκάφους στο οποίο επέβαινε ο Έλληνας ΥΕΘΑ και εκινείτο προς τα Ίμια για να ρίξει στεφάνι προς τιμήν των τριών ηρώων αξιωματικών του Ναυτικού, που έπεσαν εκεί στις 31 Ιανουαρίου 1996, με την παρενόχληση στις 17 Ιανουαρίου της κανονιοφόρου «ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ», που έπλεε στην περιοχή των Ιμίων, από τουρκική ακταιωρό και τέλος με τον εμβολισμό, στις 12 Φεβρουαρίου και πάλι στην ίδια περιοχή, σκάφους του Λιμενικού από τουρκική ακταιωρό, με τον κ. Ερντογάν να επιρρίπτει την ευθύνη στην ελληνική πλευρά και να δηλώνει θρασύτατα : «προειδοποιούμε αυτούς που ξεπερνούν τα όρια στην Κύπρο και το Αιγαίο, να μην κάνουν το λάθος βήμα».

Η εξέλιξη των Ε/Τ σχέσεων θα συνεχίσει να επηρεάζεται αρνητικά από τη στάση της κεμαλικής αντιπολίτευσης έναντι του κ. Ερντογάν που τον κατηγορεί για ενδοτισμό, από την προσπάθειά του να εξασφαλίσει την στήριξη των εθνικιστών στις προεδρικές εκλογές του 2019 και από τις εξελίξεις στο αίτημά του για την έκδοσή των οκτώ τούρκων αξιωματικών που έχουν καταφύγει στην Ελλάδα μετά το πραξικόπημα τον Ιούλιο 2016. Σ΄ αυτό το τελευταίο αποδίδει πολύ μεγάλη σημασία, όπως φάνηκε και από την παρότρυνσή του στον Έλληνα πρωθυπουργό να τους παραδώσει, αγνοώντας ακόμη και τη δικαιοσύνη.

Την 1η Μαρτίου συνελήφθησαν από τουρκικό στρατιωτικό τμήμα στις Καστανιές Έβρου, δύο Έλληνες στρατιωτικοί, ένας Ανθυπολοχαγός και ένας Υπαξιωματικός, με την κατηγορία ότι εισήλθαν στο τουρκικό έδαφος, γεγονός που απεδέχθη και η ελληνική πλευρά, αποδίδοντάς το σε λάθος οφειλόμενο στην κακοκαιρία (χιονοσκεπής περιοχή και χαμηλή ορατότης), Οι Τούρκοι όμως έδωσαν μεγάλη δημοσιότητα και τους παρέπεμψαν στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της παραβιάσεως στρατιωτικής περιοχής και τους κρατούν σε φυλακές υψίστης ασφαλείας στην Αδριανούπολη.

Στις 5 Μαρτίου η Εισαγγελία της Ανδριανούπολης απέρριψε την ένστασή τους για αποφυλάκιση και ο Τούρκος κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε,ότι κατηγορούνται για παράνομη είσοδο σε απαγορευμένη στρατιωτική ζώνη και ότι ερευνάται και η περίπτωση κατασκοπίας, αρνούμενος ότι τίθεται ζήτημα ανταλλαγής με τους οκτώ τούρκους αξιωματικούς, που βρίσκονται στην Αθήνα. Δεν ανέφερε τίποτε για το χρόνο που θα εκδικαστεί η υπόθεση, γεγονός που ανησυχεί την ελληνική πλευρά.

Εντύπωση, στους γνωρίζοντες, προκαλεί το γεγονός ότι οι δύο Έλληνες στρατιωτικοί συνελήφθησαν, ενώ σύμφωνα με την ακολουθουμένη και από τις δύο πλευρές πρακτική για παρόμοια περιστατικά, θα έπρεπε να προειδοποιηθούν ότι βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος, ώστε να το εγκαταλείψουν και μόνον, αν δεν το έπρατταν, να συλληφθούν. Η παραβίαση από τους τούρκους στρατιώτες αυτού του «εθιμικού δικαίου», αλλά και από τους άμεσα προϊσταμένους τους (Αρχιφύλακα, Διοικητή Λόχου, Διοικητή Τάγματος) δεν μπορεί να έγινε με πρωτοβουλία τους, αλλά κατόπιν εντολής που τους είχε δοθεί άνωθεν, να ενεργήσουν δηλαδή έτσι όπως ενήργησαν, όποτε και αν δημιουργείτο σχετικό επεισόδιο. Αυτό φυσικά υποκρύπτει σκοπιμότητα, που θα φανεί σύντομα. Σε κάθε όμως περίπτωση οι Τούρκοι θα καθυστερήσουν τις διαδικασίες προκειμένου να εκμεταλλευτούν το γεγονός αφενός μεν επικοινωνιακά, όπως έπραξαν με τη δημόσια διαπόμπευσή τους προς τέρψιν των εθνικιστών Τούρκων και αφετέρου για την εξυπηρέτηση πολιτικών σκοπιμοτήτων. Το πιο αισιόδοξο σενάριο είναι, να δικαστούν σύντομα μόνο για παραβίαση στρατιωτικής περιοχής, να τους επιβληθεί κάποια ποινή με αναστολή και να επιστρέψουν αμέσως στην Ελλάδα, προκειμένου να περάσει στη διεθνή κοινότητα το μήνυμα, ότι στην Τουρκία γίνονται δίκαιες δίκες και ότι δεν χρησιμοποιείται η ομηρία ως μέσον συναλλαγής, όπως την κατηγορούν

Στις 4 Μαρτίου ο επικεφαλής των συμβούλων του κ. Ερντογάν κ. Μπουλούτ δήλωσε με προκλητικότητα ότι «αν οι Έλληνες πατήσουν τα Ίμια θα τα υπερασπιστούμε μέχρι θανάτου».

Η ελληνική κυβέρνηση θα πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπόψη τις όποιες δηλώσεις ανθρώπων που

βρίσκονται κοντά στον κ. Ερντογάν και όχι να τους αντιμετωπίζει ειρωνικά, χαρακτηρίζοντάς τους ως γραφικούς.

γ. Σκοπιανό

Σε εξέλιξη βρίσκονται οι συνομιλίες για την επίλυση του προβλήματος, μεταξύ των ΥΠΕΞ των δύο χωρών, χωρίς να ανακοινώνεται κάτι, και ούτε να ενημερώνεται η αντιπολίτευση. Σύμφωνα με διαρροές, κυρίως από την πλευρά της ΠΓΔΜ, έχει συμφωνηθεί σύνθετη ονομασία που θα περιλαμβάνει την ονομασία «Μακεδονία», ενώ για τα θέματα του αλυτρωτισμού, τη μακεδονική ταυτότητα και μακεδονική γλώσσα, υπάρχουν μεγάλες διαφορές, που δύσκολα θα γεφυρωθούν.

Ο κ. Ζάεφ σε συνέντευξή του στις 28 Φεβρουαρίου δήλωσε, ότι δέχεται σύνθετη ονομασία, αλλά χωρίς αλλαγή του Συντάγματος, της μακεδονικής ταυτότητος και της μακεδονικής γλώσσας. Σε άλλη συνέντευξή του στις 6 Μαρτίου ανέφερε, απαντώντας στην απαίτηση της Ελλάδος για τροποποίηση του Συντάγματος των Σκοπίων «ας ανοίξουν και αυτοί το Σύνταγμά τους να δούμε τι λέει για τους Έλληνες που ζουν εκτός Ελλάδος».

Στις 12 Μαρτίου ο ΥΠΕΞ κ. Δημητρόφ δήλωσε ότι οι δύο χώρες πρέπει, όπως μοιράζονται τη γεωγραφική Μακεδονία να μοιραστούν και την πολιτιστική της κληρονομιά.

Ταυτόχρονα με τις δηλώσεις τους οι Σκοπιανοί προβαίνουν και σε χειρονομίες καλής θελήσεως, όπως η απομάκρυνση κάποιων αγαλμάτων και η αφαίρεση της ονομασίας «Μέγας Αλέξανδρος» από το αεροδρόμιό τους και τον αυτοκινητόδρομο Ελλάδα-Σκόπια. Με αυτό επιδιώκουν να δείξουν ότι δεν έχουν αλυτρωτικές διαθέσεις, προκειμένου η διεθνής κοινότητα να πιέσει την Ελλάδα για να αποδεχθεί την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ με την προσωρινή ονομασία ΠΓΔΜ και παράλληλη συνέχιση των συνομιλιών.

Η ελληνική κυβέρνηση οφείλει να σταματήσει τη συζήτηση για το όνομα και να συζητήσει πρώτα τα θέματα του αλυτρωτισμού και αν υπάρξει συμφωνία, πράγμα απίθανο, μόνο τότε να προχωρήσει στο ονοματολογικό.

Με τη στρατηγική αυτή θα μετακυλήσει και την ευθύνη, της τυχόν αποτυχίας, στην άλλη πλευρά και θα αποφευχθεί ο διχασμός των Ελλήνων. Επίσης δεν πρέπει να συναινέσει στην ένταξή τους στο ΝΑΤΟ ως ΠΓΔΜ, γιατί αν συμβεί αυτό, οι σκοπιανοί δεν θα συναινέσουν σε λύση ποτέ.

δ. Σχέσεις με Αλβανία

Συνεχίζονται οι συνομιλίες μεταξύ των ΥΠΕΞ για εξομάλυνση των σχέσεων των δύο χωρών, με την Αλβανία να επιτρέπει την εκταφή των πεσόντων Ελλήνων στρατιωτών στο έδαφός της κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο το 1940, η οποία άρχισε στις 21 Ιανουαρίου 2018.

Το ελληνικό ΥΠΕΞ δηλώνει ότι τα θέματα που συζητούνται είναι η οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών, η άρση του εμπολέμου και τα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητος στη Β.Ήπειρο, ενώ ο κ. Ράμα κάνει λόγο και για το «τσάμικο».

Σύμφωνα με δημοσιεύματα του αλβανικού τύπου στις 22 Φεβρουαρίου, έχει επέλθει νέα συμφωνία για τις θαλάσσιες ζώνες, με την ελληνική πλευρά να αποδέχεται τη μετατόπιση της γραμμής βάσεως για τη μέτρηση των 12 ν.μ. και έτσι να παραχωρείται στην Αλβανία το ¼ από τον ελληνικό χώρο που θα καθόριζε η συμφωνία του 2009.

Αν είναι αληθινά τα δημοσιεύματα, σημαίνει ότι η Ελλάδα εγκαταλείπει την παγία θέση της για την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών με βάση τη «μέση γραμμή» σε συνδυασμό με την επήρεια των νησιών, γεγονός που θα δημιουργήσει αρνητικό προηγούμενο για μελλοντικές οριοθετήσεις σε άλλες περιοχές και κυρίως σ΄αυτή του Καστελόριζου.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Δυτικά Βαλκάνια

Στις 19 Φεβρουαρίου ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ δήλωσε ότι η Δύση με τη συμπεριφορά της εντείνει την κρίση στα Βαλκάνια θέτοντας στις χώρες το δίλημμα ή με εμάς ή με τη Ρωσία.

Από 25 Φεβρουαρίου ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Γιούνγκερ πραγματοποίησε περιοδεία στις χώρες των Δυτικών Βαλκανίων, προκειμένου να τις ενθαρρύνει στην πραγματοποίηση των απαιτούμενων μεταρρυθμίσεων για την ένταξή τους στην ΕΕ.

Η ΕΕ δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την περιοχή προκειμένου να αποτρέψει τη ρωσική, κυρίως, αλλά και την τουρκική και κινεζική διείσδυση.

Η Ελλάδα πρέπει να επιδιώξει τη συμμετοχή της στην προσπάθεια αυτή της ΕΕ συμβάλλοντας στην αντιμετώπιση των διμερών προβλημάτων που προκάλεσε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, γιατί μόνον έτσι θα κλείσει τα ανοικτά μέτωπα στα Βαλκάνια και θα μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικότερα την εξ ανατολών απειλή.

β. ΠΓΔΜ

Κατά τις επισκέψεις που πραγματοποίησαν στην Τουρκία ο πρόεδρος κ. Ιβανόφ στις 21 Ιανουαρίου και ο πρωθυπουργός κ. Ζάεφ στις 12 Φεβρουαρίου, ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι η Τουρκία αναγνωρίζει την ΠΓΔΜ με το συνταγματικό της όνομα και ο κ. Ζάεφ χαρακτήρισε την Τουρκία ως τον μεγαλύτερο σύμμαχο της χώρας του!!!

γ. Σερβία - Κόσοβο

Από 22-23 Φεβρουαρίου ο ΥΠΕΞ της Ρωσίας κ. Λαβρόφ επισκέφθηκε τη Σερβία, προκειμένου να πείσει την κυβέρνηση να μην υποκύψει στις πιέσεις της Δύσης και ανα-

βάλει τις εργασίες κατασκευής του αγωγού South Stream.

Η Μόσχα, έχοντας χάσει τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και το Μαυροβούνιο, αλλά και τον σύμμαχό της στην ΠΓΔΜ κ. Γκρουέφσκι, προσπαθεί να κρατήσει τη Σερβία, ως το τελευταίο προγεφύρωμα στις βλέψεις της στα Βαλκάνια, χρησιμοποιώντας ως όπλα το ομόθρησκο, τους ιστορικούς δεσμούς, τη στήριξη στο θέμα του Κοσόβου, την παροχή φυσικού αερίου με ευνοϊκούς όρους και την απορρόφηση μεγάλου μέρους των γεωργικών προϊόντων της. Οι δυτικοί βλέποντας την προσπάθεια της Μόσχας αντιδρούν προσφέροντάς της την προοπτική ένταξης στην ΕΕ και τον πακτωλό των δυτικών επενδύσεων, οι οποίες το 2016, ανήλθαν σε 1,5 δις δολάρια έναντι 80 εκατ. Δολαρίων της Ρωσίας.

Ο πρωθυπουργός κ. Βούτσιτς, προσπαθεί να ισορροπήσει, αλλά δεν είναι εύκολο, γιατί οι δυτικοί του έχουν θέσει το δίλημμα ή με την Ρωσία ή με την Ευρώπη.

Προ αυτής της καταστάσεις ο κ. Βούτσιτς θα κληθεί πολύ σύντομα να επιλέξει πλευρά και κατά πάσαν πιθανότητα θα επιλέξει την Ευρώπη. Ίδωμεν!!!

Σύμφωνα με δημοσιεύματα στη Σερβία και το Κόσοβο, οι δύο χώρες, προκειμένου να λύσουν τις διαφορές τους, που αποτελεί προϋπόθεση για την ένταξή τους στην ΕΕ, συζητούν παρασκηνιακά την αυτονόμηση σε πρώτη φάση και στη συνέχεια την προσάρτηση του σερβοκρατούμενου Β. Κοσόβου από τη Σερβία με αντάλλαγμα την περιοχή Μπουγιάνοβιτς στη Ν.Σερβία, στην οποία υπερέχει το αλβανικό στοιχείο.

δ. Βουλγαρία

Την 1η Ιανουαρίου η Βουλγαρία ανέλαβε την προεδρία της ΕΕ. Στις προτεραιότητές της εντάσσονται η ευρωπαϊκή προοπτική των Δυτικών Βαλκανίων και η αντιμετώπιση της απαίτησης των χωρών του Βισεγκραντ για κατάργηση των ποσοστώσεων στην κατανομή των προσφύγων σε όλες τις χώρες της ΕΕ.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Στις 30 Ιανουαρίου απολύθηκαν 2.756 δημόσιοι λειτουργοί, εκ των οποίων 637 αξιωματικοί των ΕΔ, με τον αριθμό των απομακρυνθέντων να ξεπερνά τις 140.000 και των φυλακισμένων τις 40.000.

Στις 22 Φεβ το κόμμα ΑΚΡ του κ. Ερντογάν και το εθνικιστικό κόμμα ΜΗΡ του κ. Μπαχτσελί ανακοίνωσαν εκλογική συνεργασία.

Ο κ. Ερντογάν αγωνιά για τη νίκη του στις προεδρικές εκλογές το Νοέμβριο 2019, γιατί οι μέχρι τώρα δημοσκοπήσεις δείχνουν να μην εξασφαλίζει το 50% από τον πρώτο γύρο, αλλά και γιατί φημολογείται ότι θα είναι υποψήφιος και ο πρώην πρόεδρος κ. Γκιουλ, εκ των ιδρυτών του ΑΚΡ, οπότε τα πράγματα θα γίνουν πιο δύσκολα. Πρόσθετο πρόβλημα του δημιουργούν και οι δημοτικές εκλογές του Μαρτίου 2019, στις οποίες κινδυνεύει να χάσει την Άγκυρα, την Κωνσταντινούπολη και τη Σμύρνη, οι οποίες ψήφισαν «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα για τη συνταγματική μεταρρύθμιση. Αν όντως το ΑΚΡ χάσει και τους τρεις αυτούς δήμους, τότε θα δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο τα πράγματα.

Στις 24 Φεβρουαρίου ο κ. Ερντογάν ανέφερε σε ομιλία του ότι η Τουρκία απειλείται από διεθνή συνομωσία και κάλεσε το λαό σε επαγρύπνηση και ετοιμότητα για επιστράτευση, προσθέτοντας ότι δεν χρειάζεται επιστράτευση αυτή τη στιγμή.

Η επίκληση για ετοιμότητα και επιστράτευση δεν αναφέρεται φυσικά στις επιχειρήσεις κατά των Κούρδων στην Αφρίν, έναντι των οποίων ο ενεργός στρατός της Τουρκίας έχει υπεροπλία, αλλά στην εκτίμησή του ότι οι εξελίξεις στη Μ.Α. και την Α. Μεσόγειο μπορεί να τον οδηγήσουν σε πόλεμο είτε με τη Συρία είτε με την Ελλάδα, προκειμένου να υποστηρίξει τα, κατ΄αυτόν εννοούμενα, συμφέροντα της χώρας του και να συντηρήσει το αφήγημά του, ότι η Τουρκία είναι «Περιφερειακός Πόλος Ισχύος».

β.Διεθνείς Σχέσεις

(1)ΗΠΑ

Η ένταση στις σχέσεις των δύο χωρών ενισχύθηκε κατακόρυφα με τον κ. Ερντογάν να προειδοποιεί τις ΗΠΑ να μην παρέμβουν προς υποστήριξη της ΕΧΧΟΝ στην ΑΟΖ της Κύπρου και να εκπέμπει μύδρους κατά του κ. Τραμπ για την απόφασή του να μεταφέρει στην Ιερουσαλήμ την Πρεσβεία των ΗΠΑ στο Ισραήλ και με τον ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου να απειλεί ότι θα κλείσει το ραντάρ του ΝΑΤΟ στη Μαλάτεια και η Βάση στο Ιντσιρλίκ αν συνεχίσουν να υποστηρίζουν τους Κούρδους της Συρίας.

Οι ΗΠΑ τηρούν πιο διαλακτική στάση, με την ελπίδα ότι η κατάσταση θα αντιστραφεί κάποια στιγμή.

(2) Ε.Ε.

Το ίδιο έγινε και με τις κακές σχέσεις της με την ΕΕ, οι οποίες εντάθηκαν λόγω της συνεχιζόμενης αρνητικής στάσεως στις ενταξιακές της διαπραγματεύσεις, για τις οποίες ο κ. Ερντογάν διαμαρτυρήθηκε στον Γάλλο πρόεδρο κ. Μακρόν, λέγοντάς του ότι βαρέθηκε να περιμένει και των απειλών του υπουργού για τις σχέσεις με την ΕΕ κ. Ομέρ, ότι αν συνεχιστεί η άρνηση θα καταργηθεί η συμφωνία για το μεταναστευτικό.

(3)Γειτονικές Χώρες

Κακές είναι και οι σχέσεις της με όλες τις χώρες της ΜΑ με τη Σαουδική Αραβία να την κατηγορεί ότι συνεργάζεται με την «Μουσουλμανική Αδελφότητα» και το Ισραήλ

ότι ενισχύει τη Χαμάς. Η μόνη χώρα με την οποία συνεργάζεται για στο Συριακό, είναι το Ιράν.

(4)Ρωσία

Η Ρωσία είναι η μόνη χώρα με την οποία οι σχέσεις της είναι καλές. Ο κ. Πούτιν συναντήθηκε με τον κ. Ερντογάν επτά (7) φορές σε ένα χρόνο και είχε συμφωνήσει μαζί του για την επίθεση στην Αφρίν (συνεργασία για το Συριακό ως παρ. 7α).

4. ΗΠΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Συνεχίζεται η έρευνα για την εμπλοκή της Ρωσίας στις εκλογές, αποτρέποντας τον κ. Τραμπ από κάθε σκέψη για προσέγγιση με τον κ. Πούτιν.

Στις 3 Φεβ το Πεντάγωνο δημοσιοποίησε το νέο «Δόγμα Πυρηνικής Πολιτικής» σύμφωνα με το οποίο οι ΗΠΑ πρέπει να αποκτήσουν νέα πυρηνικά όπλα μικρής ισχύος, ως απάντηση στον επανεξοπλισμό της Ρωσίας. Σε πρώτη φάση, θα κατασκευαστούν 30 «μίνι πυρηνικά όπλα».

Στις 16 Φεβ η Γερουσία απέρριψε για μια ακόμη φορά το σχέδιο νόμου για το μεταναστευτικό με 60 ψήφους κατά και 39 υπέρ.

Στις 13 Μαρτίου ο κ. Τραμπ απέλυσε τον ΥΠΕΞ κ. Τίλερσον, ο οποίος διαφωνούσε μαζί του σε πολλά θέματα και κυρίως στην πολιτική του έναντι του Ιράν και της Β.Κορέας καθώς και στο Παλαιστινιακό. Στη θέση του διόρισε το διευθυντή της CIA κ. Μάϊκ Πομπέο.

Το έργο του κ. Τραμπ κατά το πρώτο έτος της θητείας του ήταν μηδαμινό. Η δημοτικότητά του έχει πέσει στο 37% και πάρα πολλοί αμφισβητούν ακόμη και την πνευματική του ικανότητα.

β.Εξωτερική Πολιτική

Στις 6 Δεκεμβρίου 2017 ανακοίνωσε την πρόθεσή του να μεταφέρει μέχρι το Μάϊο 2018 την Πρεσβεία των ΗΠΑ στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ, προκαλώντας την αντίδραση του συνόλου της διεθνούς κοινότητος με προεξάρχοντα τον κ. Ερντογάν. Η απόφασή του καταδικάστηκε και με μεγάλη πλειοψηφία από τη ΓΣ/ΟΗΕ, παρά την απειλή του ότι όποια χώρα ψήφιζε εναντίον του θα στερείτο της οικονομικής βοήθειας (λοιπά ως παρ. 7γ).

Στις 13 Φεβρουαρίου 2018 ενίσχυσε τους Κούρδους της Συρίας με 550.000 δολάρια, αλλά δεν απέτρεψε την επίθεση της Τουρκίας εναντίον τους στην Αφρίν, αφήνοντάς τους στην τύχη τους. Τηρεί όμως σθεναρά στάση στη Μπαμπίζ, μη αποσύροντας τους ευρισκομένους εκεί Αμερικανούς στρατιώτες, παρά τις απειλές του κ. Ερντογάν ότι θα επιτεθεί ο τουρκικός στρατός.

Από την όλη στάση του εκτιμάται ότι οι ΗΠΑ θα παραμείνουν στη Συρία μέχρι το τέλος, χωρίς να μπορεί να προδικαστεί η τύχη των Κούρδων και αυτό γιατί δεν είναι βέβαιον ότι θα μπορεί να επιβάλει την άποψή του για ανεξαρτησία τους, έστω και αν το θέλει.

Ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε στις 9 Μαρτίου ότι είναι έτοιμος να συναντηθεί με τον Βορειοκορεάτη ηγέτη κ. Κιμ, ύστερα από τη δήλωσή του στη Νοτιοκορεάτικη αντιπροσωπεία που τον είχε επισκεφθεί στην Πιονγκ Γιανγκ, ότι είναι έτοιμος να συζητήσει όχι μόνο για πάγωμα των πυρηνικών δοκιμών αλλά και για αποπυρηνικοποίηση. Κατά πάσαν πιθανότητα, αν όλα πάνε καλά, η συνάντηση θα γίνει το Μάϊο.

Στην ετήσια ομιλία του στις 31 Ιανουαρίου χαρακτήρισε τη Ρωσία και την Κίνα απειλές και δήλωσε ότι οι ΗΠΑ θα αποσυρθούν από τη διεθνή συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, αν δεν αναθεωρηθεί.

Την ίδια ημέρα το Υπουργείο Οικονομικών έδωσε στη δημοσιότητα μαύρη λίστα για 114 Ρώσους αξιωματούχους, με την κατηγορία της αναμείξεώς τους στις αμερικανικές εκλογές, στους οποίους περιλαμβάνονται ο πρωθυπουργός κ. Μεντβέντεφ και ο ΥΠΕΞ κ. Λαβρόφ. Ο κ. Πούτιν αντιδρώντας δήλωσε ότι δεν θα λάβει επί του παρόντος αντίμετρα, γιατί αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει τις σχέσεις των δύο χωρών στο σημείο μηδέν.

Στις 4 Ιανουαρίου ανακοίνωσε την αναστολή της βοήθειας προς το Πακιστάν, κατηγορώντας το ότι δεν πολεμά τους Αφγανούς ταλιμπάν και στις 25 Ιανουαρίου 2018 ότι οι αμερικανικές δυνάμεις στο Αφγανιστάν θα παραμείνουν και θα ενισχυθούν με 4.000 άνδρες, σε αντίθεση με όσα έλεγε προεκλογικά.

Στις 2 Μαρτίου ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε την επιβολή υψηλών δασμών στο χάλυβα 25% και το αλουμίνιο 10%, προκαλώντας την παγκόσμια κατακραυγή. Απαντώντας δε μέσω του αγαπημένου του twitter στην ΕΕ και την Κίνα, που απείλησαν ότι θα απαντήσουν με αντίμετρα, έγραψε : *«Οι εμπορικοί πόλεμοι κάνουν καλό και είναι εύκολο να τους κερδίσεις».*

5. Ε.Ε.

α. Γερμανία

Στις 14 Μαρτίου η κ. Μέρκελ εξελέγη για τετάρτη φορά Καγκελάριος, επικεφαλής της κυβερνήσεως συνασπισμού των κομμάτων της Χριστιανικής Ενώσεως (CDU/CSU) και του σοσιαλδημοκρατικού SPD.

β.Γαλλία

Ο κ. Μακρόν δήλωσε :

- Στις 12 Φεβρουαρίου, ότι σε έξι μήνες θα αναδιοργανωθεί το Ισλάμ στη Γαλλία, με τον καθορισμό της σχέσης του με τον κοσμικό χαρακτήρα του κράτους, που κληρονόμησε από τη γαλλική επανάσταση και
- Στις 7 Φεβρουαρίου ότι θα αυξηθούν οι αμυντικές δαπάνες κατά 40% (από 1,82% του ΑΕΠ στο 2%) για να ανταποκριθεί η Γαλλία στους στόχους του ΝΑΤΟ.

Υπενθυμίζεται ότι πριν ένα

χρόνο είχε παραιτηθεί ο αρχηγός των ΕΔ, διαφωνώντας με τον κ. Μακρόν, που είχε εξαγγείλει τη μείωσή τους, αμέσως μετά τις εκλογές.

γ.Ισπανία

Στις 21 Δεκεμβρίου έγιναν εκλογές στην Καταλωνία στις οποίες, παρόλο που ήλθε πρώτο το κόμμα GIUDANANOS, που στηρίζει την παραμονή στην Ισπανία, την απόλυτη πλειοψηφία με 70 έδρες στις 135 κέρδισαν τα τρία αποσχιστικά κόμματα αν και το ποσοστό τους ήταν κάτω του 50%.

Στις 17 Ιανουαρίου συνήλθε για πρώτη φορά το νέο Κοινοβούλιο και εξέλεξε ως πρόεδρο τον υποψήφιο των αποσχιστικών κομμάτων κ. Τόρενζ, ο οποίος στις 22 Ιανουαρίου πρότεινε για τη θέση του προέδρου της κυβερνήσεως τον αυτοεξόριστο κ. Πουντζεμόν, προκαλώντας την αντίδραση του Συνταγματικού Δικαστηρίου, που απεφάνθη ότι για να εκλεγεί κάποιος πρόεδρος θα πρέπει να είναι παρών.

Παρά ταύτα την 1η Μαρτίου η Βουλή της Καταλωνίας ψήφισε υπέρ της υποψηφιότητος του κ. Πουντζεμόν, ο οποίος όμως παρητήθη από αυτήν και έχρισε ως διάδοχό του τον επικεφαλής της Εθνικής Καταλωνικής Συνέλευσης κ. Σάντσεθ, ο οποίος βρίσκεται στη φυλακή και δεν θα μπορέσει να αναλάβει καθήκοντα. Κατόπιν αυτού θα διατηρηθεί το αδιέξοδο στην Καταλωνία, που θα συνεχίσει να διοικείται από την κυβέρνηση της Μαδρίτης, η οποία της έχει ακυρώσει την αυτονομία μετά το δημοψήφισμα της 1ης Οκτωβρίου 2017.

δ.Βρετανία

Στις 14 Δεκεμβρίου 2017 η Βουλή των Κοινοτήτων ενέκρινε, με ψήφους 309 υπέρ και 305 κατά, την πρόταση της αντιπολιτεύσεως να έλθει σ΄αυτή για έγκριση η όποια συμφωνία γίνει με την ΕΕ για το Brexit. Ύστερα από αυτό πολλοί αντιδρώντες, μεταξύ των οποίων και οι πρώην πρωθυπουργοί Μέϊτζορ και Μπλερ, εκτιμούν ότι υπάρχει μεγάλη πιθανότητα η Βουλή να καταψηφίσει τη συμφωνία και να ακυρωθεί το Brexit.

Η κ. Μέϊ αντιμετωπίζει σοβαρές δυσκολίες, γιατί οι ευρωπαίοι απρρρίπτουν την πρότασή της για μια εμπορική συμφωνία με ευνοϊκούς όρους, όπως του Καναδά, και της προτείνουν μια νέα τελωνειακή ένωση.

Ένταση στις σχέσεις Αγγλίας και Ρωσίας έχει προκαλέσει η δηλητηρίαση στις 6 Μαρτίου του Ρώσου πρώην πράκτορα κ. Σκριπάλ και της κόρης του, που βρίσκονταν στο Σάλσμερι της Ν. Αγγλίας, με ουσία που παρασκευάζετο μόνο στην πάλαι ποτέ Σοβιετική Ένωση. Στις 14 Μαρτίου η κ. Μέϊ ανακοίνωσε την απέλαση 24 Ρώσων διπλωματών και την ανάκληση της πρόσκλησης προς τον κ. Λαβρόφ για επίσημη επίσκεψη στο Λονδίνο, κατηγορώντας τη Ρωσία ως υπεύθυνη. Ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου απαντώντας δήλωσε ότι η Ρωσία δεν έχει καμία ανάμειξη στην υπόθεση και ότι η Ρωσία θα εφαρμόσει αντίμετρα.

ε.Πολωνία

Στις 28 Φεβρουαρίου η ΕΕ προειδοποίησε την Πολωνία ότι θα εφαρμοσθεί σε βάρος της το άρθρο 7 και θα της στερηθεί το δικαίωμα ψήφου, αν δεν αποκαταστήσει το κράτος δικαίου στον τομέα των ατομικών ελευθεριών.

Στις 26 Ιανουαρίου η Κάτω Βουλή ενέκρινε νέο άρθρο σε υπάρχοντα νόμο, με το οποίο προβλέπεται ποινή μέχρι τριών ετών για όσους δημοσίως αποδίδουν στο Πολωνικό έθνος ή κράτος ευθύνη ή συνενοχή στα εγκλήματα του Γ΄ Ράϊχ.

στ.Αυστρία

Στις 18 Δεκεμβρίου ορκίστηκε ως Καγκελάριος ο 31 ετών κ. Σεμπάστιαν Κούρτς, που σχημάτισε κυβέρνηση συνασπισμού του Λαϊκού κόμματος, που ηγείται και του ακροδεξιού FPOe, προκαλώντας και νέα προβλήματα στην ΕΕ.

ζ.Ιταλία

Στις εκλογές, που έγιναν στις 4 Μαρτίου, πρώτο κόμμα ανεδείχθη το Κίνημα 5 Αστέρων με 32,3%, χωρίς αυτοδυναμία, δεύτερο το Σοσιαλδημοκρατικό με 18,8% του κ. Ρέντζι, ο οποίος αναγκάστηκε σε παραίτηση καθόσον αυτό είναι το χαμηλότερο ποσοστό που σημείωσε ποτέ το κόμμα, τρίτο η Λέγκα του Βορρά με 17,6% και τέταρτο η Φόρτσα Ιτάλια του κ. Μπερλουσκόνι με 14%. Κατόπιν αυτού θα απαιτηθεί ο σχηματισμός κυβερνήσεως συνασπισμού κατόπιν διαβουλεύσεων, οι οποίες εκτιμάται ότι θα πάρουν πολύ χρόνο, γιατί οι συνεργασίες μεταξύ των κομμάτων συναντούν μεγάλες δυσκολίες.

Το αποτέλεσμα προκάλεσε ανησυχία στην ΕΕ γιατί η άνοδος των εθνικιστών θα δυσχεράνει την σταθερότητα της ευρωζώνης και τη διαχείριση του μεταναστευτικού.

6.ΡΩΣΙΑ

α. Εσωτερική Κατάσταση

Στις 18 Μαρτίου θα διεξαχθούν προεδρικές εκλογές, τις οποίες, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, θα κερδίσει με άνεση ο κ. Πούτιν.

Στις 22 Δεκεμβρίου ο κ. Πούτιν ανακοίνωσε τον επανεξοπλισμό μέχρι το 2021 με νέα οπλικά συστήματα του στρατού σε ποσοστό 70% και των χερσαίων πυρηνικών δυνάμεων σε ποσοστό 90%, ενώ κατά την ετήσια ομιλία του την 1η Μαρτίου δεσμεύτηκε ότι η Ρωσία θα κατασκευάσει πυραύλους, που θα καταστήσουν άχρηστα τα αντιπυραυλικά συστήματα των ΗΠΑ, προσθέτοντας ότι, αν η Ρωσία δεχθεί επίθεση ακόμη και με συμβατικά όπλα, θα απαντήσει με πυρηνικά όπλα.

Στις 12 Μαρτίου δοκιμάστηκε με επιτυχία ο νέος πύραυλος KIN ZHAL, δραστικού βεληνεκούς 2000 χλμ.

β.Εξωτερική Πολιτική

Την 1η Δεκεμβρίου ο πρωθυπουργός κ. Μεντβέντεφ χαρακτήρισε τις σχέσεις με τις ΗΠΑ «φριχτές».

Στις 21 Φεβρουαρίου η ΕΕ παράτεινε τις κυρώσεις σε βάρος της Ρωσίας για έξι ακόμη μήνες.

Στις 11 Δεκεμβρίου 2017 ο κ. Πούτιν πραγματοποίησε περιοδεία «αστραπή» στη ΜΑ επισκεφθείς διαδοχικά τη Συρία, όπου ανακοίνωσε τη θριαμβευτική νίκη της Ρωσίας και της Συρίας κατά του ISIS, την Αίγυπτο όπου υπέγραψε συμφωνία για την κατασκευή του πρώτου πυρηνικού εργοστασίου και συζήτησε με τον κ.Σίσι για την ενίσχυση της στρατιωτικής συνεργασίας τους και ιδιαίτερα για την ενεργοποίηση της συμφωνίας, που υπέγραψαν τον Νοέ 2017 και προβλέπει ότι κάθε μία από τις δύο χώρες θα μπορεί να χρησιμοποιεί τον εναέριο χώρο και τις αεροπορικές βάσεις της άλλης και τέλος την Τουρκία, όπου με τον κ. Ερντογάν συζήτησαν το Συριακό και κατέκριναν τον κ. Τραμπ για την απόφασή του να μεταφερθεί η Πρεσβεία των ΗΠΑ από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ (λοιπά για πολιτική κ. Πούτιν στη ΜΑ στην παρ. 7α).

Η πολιτική του κ. Πούτιν στα Βαλκάνια αποβλέπει στην άσκηση επιρροής στη Σερβία και την Σερβική Δημοκρατία, της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, ως αντίβαρο στη Δύση, που ασκεί επιρροή στις λοιπές χώρες των Βαλκανίων (λοιπά ως παρ. 2γ).

7.ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α.Συρία

Μετά την ήττα του ISIS ο στρατός του Άσαντ, υποστηριζόμενος από τη ρωσική αεροπορία, εντατικοποίησε τις επιχειρήσεις για την κατάληψη των κατεχομένων από τους αντιφρονούντες περιοχών του Ιντιλίμ και της Ανατολικής Γούτα με εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες εκ των οποίων πολλοί άμαχοι, γυναίκες και παιδιά και πάνω από 400.000 εγκλωβισμένους. Ακόμη και η κηρυχθείσα από τον ΟΗΕ στις 24 Φεβρουαρίου ανθρωπιστική εκεχειρία 30 ημερών δεν τηρήθηκε, με την μια πλευρά να επιρρίπτει την ευθύνη στην άλλη.

Στις 2 Μαρτίου ο κ. Τραμπ και η κ. Μέρκελ ζήτησαν από τη Ρωσία να τερματίσει τη συμμετοχή της στον βομβαρδισμό την Αν. Γούτα και να ωθήσει το καθεστώς Άσαντ να σταματήσει τις επιχειρήσεις και να εφαρμόσει την εκεχειρία.

Στις 4 Μαρτίου ο κ. Άσαντ δήλωσε ότι οι επιχειρήσεις στην Αν. Γούτα θα συνεχιστούν μέχρι τέλους και ότι παράλληλα θα δοθεί η δυνατότητα στους αμάχους να απομακρυνθούν προς τα εδάφη που ελέγχει ο κυβερνητικός στρατός.

Στις 20 Ιανουαρίου η Τουρκία εξαπέλυσε την επιχείρηση «Κλάδος Ελαίας», εναντίον των Κούρδων στην επαρχία Αφρίν της Συρίας, την οποία εγκατέλειψαν μία ημέρα πριν οι Ρώσοι στρατιωτικοί που ευρίσκονται εκεί. Οι Κούρδοι ευρισκόμενοι σε δυσχερή θέση εγκατέλειψαν τις επιχειρήσεις κατά των υπολειμμάτων του ISIS και μετέφεραν τις δυνάμεις τους στην Αφρίν και ζήτησαν ενίσχυση από τον Άσαντ, ο οποίος του διέθεσε μια πολιτοφυλακή μικρής δυνάμεως, εντεταγμένης όμως στον στρατό του.

Παρά την υπεροπλία των Τούρκων η επιχείρηση καρκινοβατεί, λόγω της μαχητικότητος των Κούρδων, που απειλούν ότι θα μετατρέψουν την Αφρίν σε Κομπάνι. Η βραδεία εξέλιξη των επιχειρήσεων και οι πολλές απώλειες σε νεκρούς και τραυματίες των τουρκικών δυνάμεων έχουν προβληματίσει τους τούρκους πολίτες, με τον κ. Ερντογάν να περιοδεύει σε όλη τη χώρα για να τους ενθαρρύνει και να εξάψει τον εθνικισμό τους.

Ο κ. Ερντογάν απειλεί ότι μετά την Αφρίν θα επιτεθεί και στην επαρχία Μπανμπίζ και γι΄αυτό προειδοποίησε τις ΗΠΑ να αποσύρουν τους αμερικανούς στρατιωτικούς που βρίσκονται σ΄αυτή, αλλά ο κ. Τραμπ αρνείται να τους αποσύρει.

Οι ΗΠΑ και οι δυτικοί εγκατέλειψαν τους Κούρδους στην τύχη τους, περιοριζόμενοι μόνο σε καταδικαστικές δηλώσεις και συστάσεις προς την Τουρκία για αυτοσυγκράτηση και τερματισμό των επιχειρήσεων, ενώ ο κ. Πούτιν όπως δήλωσε ο ίδιος ο κ. Ερντογάν, είχε συμφωνήσει μαζί του για την επιχείρηση. Μάλιστα ο εκπρόσωπος των Κούρδων στις συνομιλίες στη Γενεύη δήλωσε, αμέσως μετά την επίθεση των Τούρκων στην Αφρίν, ότι ο κ. Πούτιν τους είχε προτείνει να αποχωρήσουν και να παραδώσουν τον έλεγχο της επαρχίας στον Άσαντ, αλλά αυτοί αρνήθηκαν.

Ο κ. Πούτιν εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση προς ίδιον όφελος. Αφ΄ένός μεν συμφώνησε με τον κ. Ερντογάν για την επιχείρηση στην Αφρίν με αντάλλαγμα την ανοχή του στις επιχειρήσεις του συριακού στρατού στην Αν.Γιούτα και την Ιντιλίμπ και αφ΄ετέρου επέτρεψε στον Άσαντ να ενισχύσει τους Κούρδους στην Αφρίν με στόχο να αναγκάσει τον Ερντογάν να έλθει σε κάποια συνδιαλλαγή μαζί του. Ο κ. Ερντογάν έχει αποδειχθεί πολύ ευέλικτιος και συμβιβαστικός προκειμένου να εξασφαλίσει τη στήριξη του κ. Πούτιν στο Συριακό.

Στις 29 Ιανουαρίου πραγματοποιήθηκε, με πρωτοβουλία της Ρωσίας και της Τουρκίας, στο Σότσι της Ρωσίας, ειρηνευτική διάσκεψη για τη Συρία, στην οποία, ενώ είχαν κληθεί όλες οι πλευρές, προσήλθαν μόνο η κυβέρνηση και ελάχιστοι αντιπρόσωποι της αντιπολιτεύσεως, οι οποίοι αποδοκίμασαν τον ΥΠΕΞ κ. Λαβρόφ, κατά την εναρκτήρια ομιλία του, κατηγορώντας τη Ρωσία ότι δολοφονεί αμάχους με τις αεροπορικές επιδρομές που εξαπολύει.

Ο κ. Πούτιν με την επέμβασή του στη Συρία το 2015, όχι μόνον ανέτρεψε το σκηνικό υπέρ του Άσαντ, κατοχυρώνοντας τα συμφέροντα της Ρωσίας στην περιοχή,

αλλά απέκτησε και την πρωτοβουλία σε διπλωματικό επίπεδο σε συνεργασία με το Ιράν και την Τουρκία, σε βάρος των ΗΠΑ και των συμμάχων τους.

β.Ιράκ

Στις 9 Φεβρουαρίου ο πρωθυπουργός κ. Αμπάτι ανακοίνωσε την τελική νίκη κατά του ISISμε τα υπολείμματά του να έχουν διασκορπιστεί στην έρημο

γ.Ισραήλ - Παλαιστίνη

Η ανακοίνωση στις 6 Δεκεμβρίου 2017 από τον κ. Τραμπ της απόφασής του για μεταφορά της Πρεσβείας των ΗΠΑ στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ εκτός από τις επικρίσεις όλου του πολιτισμένου κόσμου και τις καταγγελίες των αραβικών κρατών προκάλεσε και αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ των παλαιστινίων και των ισραηλινών, με νεκρούς και τραυματίες σε βαθμό που πολλοί κάνουν λόγο για νέα Ιντιφάντα.

Στις 7 Φεβρουαρίου το πρακτορείο Interfax μετέδωσε, επικαλούμενο τον παλαιστίνιο πρέσβη στη Μόσχα, ότι οι κ.κ. Πούτιν και Αμπάς συζητούν το ενδεχόμενο ενός νέου μηχανισμού διαμεσολάβησης, που θα αντικαταστήσει το κουαρτέτο για τη ΜΑ(ΟΗΕ-ΕΕ-ΗΠΑ-Ρωσία).

Ο πρόεδρος κ. Αμπάς στις 14 Φεβρουαρίου δήλωσε ότι δεν αναγνωρίζει πλέον τις ΗΠΑ ως βασικό διαμεσολαβητή, αρνούμενος να συναντηθεί με τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ κ. Πέϊν, που επισκέφθηκε το Ισραήλ και στις 20 Φεβρουαρίου ζήτησε από τον ΟΗΕ ένα νέο μηχανισμό διαμεσολάβησης ύστερα από διεθνή διάσκεψη ως τα μέσα του 2018.

Ο κ. Τραμπ με την ενέργειά του υπονόμευσε το ρόλο των ΗΠΑ ως μεσολαβητή στη ΜΑ και παραχώρησε έδαφος στον κ. Πούτιν και την ΕΕ, που μπορούν να μιλούν με όλες τις πλευρές.

Προέβη δε σ΄αυτή, για δύο λόγους, πρώτον για να ικανοποιήσει τους Χριστιανοσιονιστές Ευαγγελιστές των ΗΠΑ, που αποτελούν το σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων του και πιστεύουν ότι για να επανέλθει ο Χριστός στη γη θα πρέπει οι ισραηλινοί να ελέγχουν ολόκληρη την Ιερουσαλήμ και δεύτερον για να ικανοποιήσει τον κ. Νετανιάχου με αντάλλαγμα τη συνεργασία του με τον παλιό εχθρό του τη Σαουδική Αραβία κατά του Ιράν.

δ.Ιράν

Ο κ. Τραμπ τάχθηκε υπέρ των αντικυβερνητικών κινητοποιήσεων που ξέσπασαν στο Ιράν από 28 Δεκεμβρίου 2017 μέχρι 7 Ιανουαρίου 2018, ζητώντας ακόμη και την έκτακτη σύγκληση του ΣΑ/ΟΗΕ χωρίς όμως να την πετύχει.

Στις 12 Ιανουαρίου παρέτεινε για τελευταία φορά, όπως δήλωσε, την άρση των κυρώσεων τονίζοντας ότι αν δεν τροποποιηθεί η Διεθνής Συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα, οι ΗΠΑ θα αποσυρθούν από αυτή. Σε αντίθεση με τις ΗΠΑ οι ΥΠΕΞ Γαλλίας και Ρωσίας, ύστερα από τη συνάντησή τους στο Παρίσι, δήλωσαν ότι οι χώρες τους στηρίζουν τη συμφωνία.

Στις 19 Φεβρουαρίου ο κ. Χομενεί δήλωσε ότι στην εξωτερική πολιτική, προτεραιότητα του Ιράν πρέπει να είναι η Ρωσία και η Κίνα.

Παρά την υποστήριξη της συμφωνίας απ΄όλες τις άλλες χώρες που συνετέλεσαν σ΄αυτή (Ρωσία, Γαλλία, Βρετανία, Γερμανία) ο κ. Τραμπ φαίνεται ότι έχει αποφασίσει να αποσύρει τις ΗΠΑ από αυτή, προκειμένου να ικανοποιήσει το Ισραήλ, τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο, χώρες ανταγωνίστριες του Ιράν και να ενθαρρύνει τη συμμετοχή τους στην κυοφορούμενη συμμαχία εναντίον της Τεχεράνης, παρά τις μεταξύ τους διαφορές.

8 ΑΣΙΑ

α.Β.Κορέα

Στις 5 Μαρτίου νοτιοκορεατική διπλωματική αντιπροσωπεία επισκέφθηκε τη β.Κορέα και συναντήθηκε με τον κ. Κιμ ο οποίος συνεφώνησε να συναντηθεί με το νοτιοκορεάτη πρόεδρο στο τέλος Απριλίου και δεσμεύτηκε ότι σ΄αυτό το διάστημα θα αναστείλει τις πυρηνικές δοκιμές. Επίσης δήλωσε ότι είναι διατεθειμένος να συναντηθεί με τον κ. Τραμπ, ο οποίος απήντησε θετικά. Αν όλα πάνε καλά η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί τον Μάϊο.

β.Κίνα

Στις 27 Φεβρουαρίου το ΚΚ Κίνας ανακοίνωσε ότι σκοπεύει να καταργήσει το όριο των δύο πενταετών θητειών για τον πρόεδρο, ανοίγοντας έτσι το δρόμο να καταστεί ο κ. Σι ισόβιος.

Στις 5 Μαρτίου ανακοινώθηκε ότι ο αμυντικός προϋπολογισμός της χώρας θα ανέλθει στα 173 δις δολάρια (1,3% ΑΕΠ). Έγινε επίσης γνωστό ότι πολύ σύντομα θα γίνει η καθέλκυση του δευτέρου αεροπλανοφόρου, η αεροπορία θα προμηθευτεί αεροσκάφη τύπου Stealth και θα αναπτυχθούν πύραυλοι νέας γενιάς που θα μπορούν να πλήξουν στόχους σε πολύ μεγάλες αποστάσεις.

Επισκεφθείτε μας στο Διαδίκτυο www. elisme.gr

Συνταγή εξασθενίσεως της Εθνικής Ισχύος

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Λειτουργικοποιώντας την επάρκεια σκέψεως ενός κοινού νοός θα δεχθούμε, ότι εθνική ισχύς είναι η συνθήκη η οποία μορφώνει την εικόνα ενός έθνους σεβαστού και δυνατού σε τέτοιο βαθμό, ώστε όταν απαιτηθεί να είναι σε θέση αυτό το έθνος να επιβάλλει την βούλησή του σε όσους αμφισβητούν την δύναμή του, σε πολιτικές οντότητες εκτός των δικών του συνόρων. Με άλλα λόγια η εθνική ισχύς σκιαγραφείται από ένα σύνολο πρωτίστως ηθικών και κατόπιν πνευματικών και υλικών αξιών που ένα έθνος όταν αυτές τις αξίες τις ασκήσει σαν μοχλούς δυνάμεως θα αποκτήσει την βεβαιότητα της συνεχείας του εθνικού βίου και συνεπώς και την απρόσκοπτο και αποφασιστική πορεία του προς τα εμπρός.

Οι κύριοι παράγοντες, που συνιστούν πυλώνες εθνικής ισχύος είναι ο γεωγραφικός, ο δημογραφικός, ο οικονομικός, ο οργανωτικός, ο στρατιωτικός, ο ψυχολογικός, ο πολιτισμικός, ο θρησκευτικός καθώς και μία πλειάδα συμπληρωματικών παραγόντων, οι οποίοι θα μπορούσαν να σπουδαστούν ανεξαρτήτως και αυτοτελώς ή και εντός του πλαισίου των ήδη αναφερθέντων με αναδιαμορφούμενες συνάψεις με τους βασικούς παράγοντες. Επί παραδείγματι, στον οργανωτικό παράγοντα και εξετάζοντας την διοίκηση συναντούμε την ηγεσία, την οποία, όταν χρειάζεται να την ακτινογραφήσουμε θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τους μετρητές της γνώσεως, της παιδείας, του πνεύματος, της ηθικότητος, του πολιτισμού, της αποφασιστικότητος, της πρωτοβουλίας, της ψυχοσωματικής αντοχής, του πολιτικού σθένους, της διπλωματι κής δεξιότητος, του αμέμπτου χαρακτήρος και άλλων συναφών προσόντων, τα οποία συνεκτιμώμενα ακτινοβολούν μία προσωπικότητα, η οποία δι' έργων εγγυάται την εθνική ασφάλεια και την ευημερία του συνόλου των πολιτών.

Οι ένοπλες δυνάμεις, σαν πρωταρχική τους αποστολή έχουν την προστασία της εδαφικής ακεραιότητος και της ανεξαρτησίας της χώρας, πέραν των πολλαπλών λοιπών αποστολών, οι οποίες ανακύπτουν από την ανάγκη αναπτύξεως π.χ. σημαντικών οικονομικών μονάδων (αμυντική βιομηχανία) και άλλων κλάδων (κυρίως επί της δευτερογενούς παραγωγής), όπου η τεχνολογία καθίσταται πρότυπο και οδηγός σε ποικίλες οικονομικές δραστηριότητες με αποδέκτες και λειτουργούς εκτός του αμυντικού πλαισίου.

Όλοι οι αναφερθέντες παράγοντες, όταν δεν αποκρίνονται σε καταγεγραμμένες σταθερές, επιστημονικές προβλέψεις, εθνικούς στόχους και λοιπές σχεδιάσεις, τότε η εθνική ισχύς εξασθενεί. Επί παραδείγματι, το δημογραφικό ήδη θεωρείται παράγων χρήζων θεραπείας, διότι εάν συνεχίσει με τον στατιστικά καταγραφόμενο ρυθμό, τότε έχουμε στο παθητικό μας την πρώτη συνταγή εξασθενίσεως, όπου με μαθηματική βεβαιότητα στο εγγύτατο μέλλον οι Έλληνες θα αποτελούν μειονότητα μέσα στην γνωστή μας, έως σήμερα επικράτεια.

Το δημογραφικό έχει επίπτωση και στην ισχύ των ενόπλων δυνάμεων. Θεωρείται αυτονόητο σύμπτωμα αξαδυνατίσεως ενός εθνικού οργανισμού. Το ερώτημα απευθύνεται στην ηγεσία. Την πολιτική και την στρατιωτική. «τι ακριβώς σχεδιάζετε σαν υπεύθυνοι ηγέτες, ώστε να διατηρείται η εθνική μας ισχύς ασφαλής και δυσπρόσβλητη και όχι τετρωμένη; Είστε άραγε εφησυχασμένοι, νομίζοντας ότι ακολουθείτε κάποια συνταγή ατρωσίας, την οποία όμως διαφυλάττετε εν μυστικότητι και μη κοινοποιούμενη σε εμάς τον απολωλότα λαό»;

Γνωρίζουμε, ότι την δεκαετία του 1950 οι Ελληνικές ένοπλες δυνάμεις, ως έχουσες εμπειροπόλεμα όλα τους τα στελέχη και με διάρκεια θητείας των κληρωτών υπαγορευόμενη από τις επικρατούσες συνθήκες, έχαιρον της λαϊκής υποστηρίξεως και εμπιστοσύνης. Τότε η εθνική μας ισχύς ήτο αξιομνημόνευτη, αξιοσήμαντη και ουσιαστική η δε ακτινοβολία της τύφλωνε τον επιτήδειο ουδέτερο, φίμωνε τους κομμουνιστές του βορρά και τρόμαζε τις ύπουλες ληστρικές σπείρες του Enver Hoxha. Τότε πράγματι υπήρχε εθνική ισχύς. Υπήρχε στρατός. Υπήρχε υπεργεννητικότης. Υπήρχε ανάπτυξη οικονομική με αξιοζήλευτη συνέπεια στους τεθειμένους στόχους. Υπήρχε ηθικό. Υπήρχε αγάπη προς την Πατρίδα. Υπήρχε σεβασμός προς την Ελληνική Ιστορία.

Με θλίψη σήμερα ο κάθε Έλληνας με την κοινή του λογική κατανοεί, ότι η αυτοκτόνος ιδιότητα των αναπροσανατολισμένων πεποιθήσεων Ελλήνων έχει την τάση διακοπής του ομφαλίου του λώρου με εκείνο το παρελθόν. Σαν να μην είμαστε ο ίδιος λαός. Τελικά ποια είναι η συνταγή που ακολουθούμε, που διαβρώνει την εθνική μας ισχύ; Πως είναι δυνατόν να διεκδικεί η Τουρκία το Αιγαίο, την Κύπρο, την Θράκη, την Θεσσαλονίκη; Πώς είναι δυνατόν οι Βούλγαροι να ονειρεύονται την Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου; Πώς είναι δυνατόν οι Σκοπιανοί να διεκδικούν Ελληνικόν έδαφος μέχρι τον Πηνειό ποταμό; Πως είναι δυνατόν οι Αλβανοί να ορέγονται μέχρι και τον Αμ βρακικό κόλπο;

Ναι, είναι δυνατόν! Και βέβαια είναι δυνατόν, διότι είναι τις πάσι γνωστόν, ότι η Ελλάδα ασθενεί. Της λείπει η εθνική ισχύς.

Ίσως είναι ώρα να επανεύρουμε την πίστη μας προς την Πατρίδα και προς όλα όσα συνηγορούν στις εθνικές μας αξίες.

Regional Seminar

"Management - Logistics & Economics - Energy Fundamentals"

30/5 - 2/6
Volos (Portaria)

2018

1 Στοχεύουμε στην βαθιά κατανόηση των βασικών αρχών, εργαλείων και μεθόδων της Διοικητικής, των οικονομικών, της Διοικητικής Μηχανικής - Υποστηρικτικής Επιμελητείας, των Προμηθειών και Συμβάσεων και της Ενεργειακής και Περιβαλλοντικής Διαχείρισης

2 Εστιάζουμε στην ολοκληρωμένη επιχειρησιακή και υποστηρικτική λειτουργία σε όλο τον κύκλο ζωής των συστημάτων και των διεργασιών.

3 Απευθυνόμαστε σε στελέχη του Δημοσίου & του ιδιωτικού τομέα των Ε.Δ. και Σ.Α , Πτυχιακούς και μεταπτυχιακούς Σπουδαστές καθώς και σε κάθε ενεργό πολίτη!

4 **37 Hours**
One round Table

Όλες τις πληροφορίες και τις λεπτομέρειες συντονισμού θα τις βρείτε στην Ιστοσελίδα μας www.elisme.gr